Autoarea romanului *Lapte fierbinte*

DEBORAH LEVY

Înotând spre casă

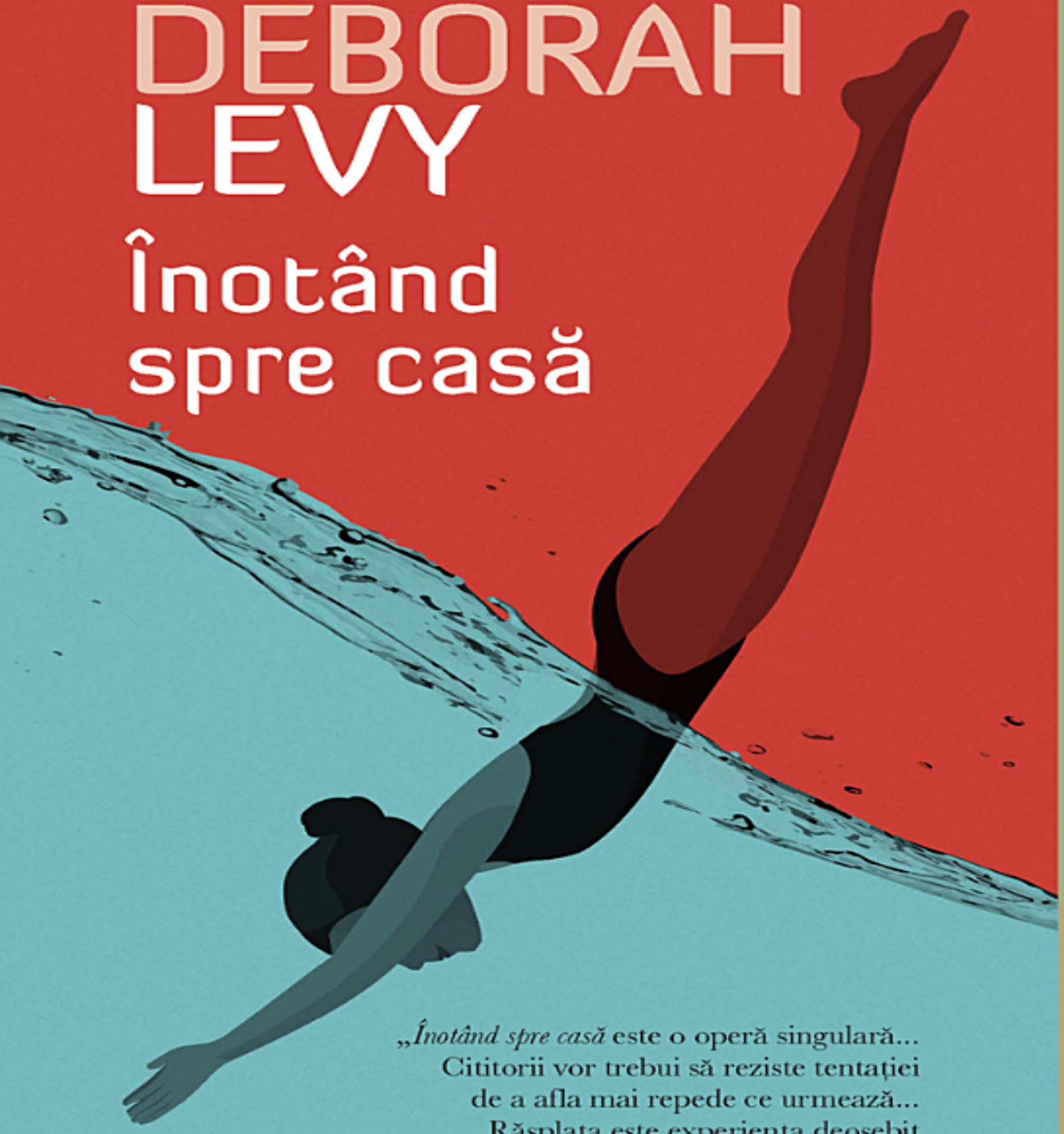

clasici contemporani LITERA

„*Înotând spre casă* este o operă singulară...
Cititorii vor trebui să reziste tentației
de a afla mai repede ce urmează...
Răsplata este experiența deosebit
de plăcută de a fi aruncați în apele adânci
ale romanului desăvârșit al lui Levy."

The New York Times Book Review

ROMAN FINALIST LA PREMIUL MAN BOOKER

Autoarea romanului *Lapte fierbinte*

DEBORAH LEVY

Înotând spre casă

„*Înotând spre casă* este o operă singulară...
Cititorii vor trebui să reziste tentației
de a afla mai repede ce urmează...
Răsplata este experiența deosebit
de plăcută de a fi aruncați în apele adânci
ale romanului desăvârșit al lui Levy."
The New York Times Book Review

ROMAN FINALIST LA PREMIUL MAN BOOKER

clasici contemporani LITERA

ALPES-MARITIMES, FRANȚA. Iulie 1994
UN DRUM DE MUNTE. MIEZUL NOPȚII.

SÂMBĂTĂ
SĂLBĂTICIUNI
INTERPRETÂND UN SURÂS
LECȚIA DE BOTANICĂ
UN DRUM DE MUNTE. MIEZUL NOPȚII.
PASTIȘE DE VIAȚĂ
ZIDURI CARE SE DESCHID ȘI SE ÎNCHID
MANIERE

DUMINICĂ
HOȚUL DE CUCUTĂ
EXTRATERESTRII ȘI DORUL DE CASĂ

LUNI
CAPCANA VÂNĂTORULUI
VOLATILIZATĂ
MAME ȘI FIICE
TAȚI ȘI FIICE
ADUNÂND PIETRICELE
ASISTENTE MEDICALE DIN ODESA

MARȚI
CITIND ȘI SCRIIND
FOTOGRAFIA
CREATURA

MIERCURI
TRUPUL ELECTRIC

JOI
INTRIGA
ȚARA PONEILOR

VINERI
ȘI ACUM ÎNCOTRO?

METAFORE
LIMBI STRĂINE
BANII APASĂ GREU

SÂMBĂTĂ
NINA EKATERINA
ȘTIRILE

NINA JACOBS. Londra, 2011

clasici contemporani
LITERA

Clasici contemporani Litera
pune laolaltă scriitori contemporani laureați
sau nominalizați ai unor prestigioase premii literare
care le prefigurează statutul de „clasici".
Operele de ficțiune cele mai noi, cele mai vândute,
cele mai iubite din zilele noastre –
cărți pe care abia aștepți să le citești.

Deborah Levy este o romancieră, poetă și autoare de teatru britanică. A scris șase romane: *Beautiful Mutants* (1989), *Swallowing Geography* (1993), *The Unloved* (1994), *Billy & Girl* (1996), *Înotând spre casă* (*Swimming Home*, 2011), finalist la Premiul Man Booker și la Jewish Quarterly Wingate Prize, și *Lapte fierbinte* (*Hot Milk*, 2016), finalist la Premiul Man Booker și la Premiul Goldsmiths. Deborah Levy este, de asemenea, autoarea unui volum de povestiri, *Black Vodka* (2013), finalist la BBC International Short Story Award și la Frank O'Connor International Short Story Award. A scris pentru Royal Shakespeare Company și BBC.

DEBORAH LEVY

Înotând spre casă

Traducere din limba engleză și note
IRINA NEGREA

LITERA
București
2019

Swimming Home

Deborah Levy

Copyright © 2011 Deborah Levy

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Înotând spre casă

Deborah Levy

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVY, DEBORAH

Înotând spre casă / Deborah Levy; trad. din lb. engleză: Irina Negrea. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3824-3

ISBN EPUB 978-606-33-4302-5

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111

Pentru Sadie și Leila, atât de dragi, întotdeauna

„În fiecare dimineață, în toate familiile, bărbații, femeile și copiii, *dacă nu au altceva mai bun de făcut*, își povestesc visele. Suntem toți la cheremul visului și avem obligația să-i recunoaștem forța în starea de trezie.“

La Révolution surréaliste, Nr. 1, decembrie 1924

ALPES-MARITIMES, FRANȚA. Iulie 1994

UN DRUM DE MUNTE. MIEZUL NOPȚII.

Când Kitty Finch a luat mâna de pe volan și i-a spus că îl iubește, el nu mai știa dacă să creadă că îl amenința sau doar făcea conversație. Rochia de mătase îi aluneca de pe umeri așa cum stătea aplecată peste volan. Un iepure a zbughit-o de-a curmezișul drumului și mașina a zvâcnit lateral. S-a auzind spunând:

– Ce-ar fi să-ți faci rucsacul și să te duci să vezi câmpurile de maci din Pakistan, cum ziceai că ți-ai dori?

– Da, a zis ea.

Simțea miros de benzină. Mâinile ei au coborât brusc pe volan aidoma pescărușilor pe care îi număraseră din camera lor la hotelul Negresco în urmă cu două ceasuri.

L-a rugat să deschidă geamul ca să poată auzi insectele strigându-se în pădure. Rotind manivela, a coborât geamul și a rugat-o frumos să stea cu ochii la drum.

– Da, a spus ea din nou, uitându-se acum la drum.

Și apoi i-a povestit că nopțile erau întotdeauna „suave“ pe Coasta de Azur. Zilele apăsau greu și miroseau a bani.

El a scos capul pe fereastră și a simțit pe buze mușcătura rece a aerului de munte. Oamenii începuturilor trăiseră cândva în această pădure care acum era un drum. Știau că trecutul trăia în stânci și copaci și știau că dorința îi făcea să fie dezorientați, nebuni, misterioși, năruiți. Faptul că fusese atât de intim cu Kitty Finch fusese o plăcere, o durere, un șoc, o experiență, dar mai presus de toate fusese o greșeală. I-a cerut din nou să fie atât de bună, o ruga el frumos, și să îl ducă în siguranță cu mașina acasă la soția și la fiica lui.

– Da, a zis ea. Viața merită să fie trăită doar fiindcă sperăm că se va îmbunătăți și că vom ajunge toți acasă cu bine.

SÂMBĂTĂ

SĂLBĂTICIUNI

Piscina de pe terenul vilei turistice semăna mai degrabă cu un heleșteu decât cu bazinele albastre și inerte din broșurile de vacanță. Un heleșteu în formă de dreptunghi, cioplit din piatră de o familie de pietrari italieni care trăiau în Antibe. Trupul plutea aproape de capătul adânc, unde un șir de pini păstrau apa răcoroasă sub umbra lor.

– Ce-i acolo, un urs? a întrebat Joe Jacobs, fluturând vag din mână spre apă.

Simțea cum îl ardea soarele prin cămașa pe care croitorul hindus i-o confecționase dintr-un balot de borangic. Parcă îi luase foc spatele. Până și drumurile se topeau în canicula lunii iulie.

Fiica lui, Nina Jacobs, în vârstă de paisprezece ani, stând în picioare pe marginea piscinei în noul ei bikini dintr-un imprimeu cu cireșe, a aruncat o privire îngrijorată spre mama ei. Isabel Jacobs își trăgea în jos fermoarul de la jeanși, ca și cum se pregătea să intre în apă. În același timp, i-a văzut pe Mitchell și Laura, cei doi prieteni de familie care împărțeau vila cu ei în acea vară, punând jos cănile cu ceai și pășind spre treptele de piatră care duceau spre capătul cu apă mică. Laura, o uriașă zveltă la înălțimea ei de un metru nouăzeci, și-a azvârlit sandalele din picioare și a intrat în apă până la genunchi. O saltea pneumatică ponosită s-a ciocnit de laturile tapetate cu mușchi, împrăștiind albinele care se aflau în diferite faze de agonie în bazin.

– Isabel, tu ce crezi c-o fi?

De unde stătea, Nina vedea că era vorba despre o femeie înotând goală sub apă. Era lungită cu fața în jos, cu brațele întinse lateral ca o stea-de-mare, cu părul lung plutind ca niște alge pe lângă corp.

– Jozef crede că e un urs, a răspuns Isabel, cu vocea ei neutră de corespondent de război.

– Dacă e un urs, va trebui să-l împușc, a spus Mitchell.

Cumpărase recent două vechi pistoale persane de la talciocul din Nisa și abia aștepta să tragă cu ele.

Cu o zi în urmă, discutaseră toți despre un articol de ziar care relata cum un urs de nouăzeci și patru kilograme coborâse din munți în Los Angeles și se

scăldase în piscina unui actor de la Hollywood. Potrivit Serviciului pentru Protecția Animalelor din Los Angeles, ursul era în călduri. Actorul chemase autoritățile. Ursul a fost împușcat cu o armă cu tranchilizante, după care a fost repus în liberate în munții din apropiere. Joe Jacobs se întrebase cu voce tare cum era să fii tranchilizat și apoi să trebuiască să pleci împleticit acasă. Dar a mai ajuns vreodată acasă? Poate îl apucase amețeala și devenise amnezic, începând să halucineze! Dacă din cauza barbituricelor introduse în săgeată, metodă cunoscută și drept „capturare chimică", ursul începuse să tremure și să se bâțâie pe picioare? Oare tranchilizantul îl ajutase pe urs să facă față mai bine evenimentelor stresante din viață, calmându-i mintea agitată, încât acum ajunsese să se roage de autorități să-i arunce mici prăzi injectate cu sirop de barbiturice? Joe nu s-a oprit din această poliloghie decât atunci când Mitchell l-a călcat pe bombeu. Știa Mitchell prea bine cât era de greu să-l faci pe zevzecul de poet, cunoscut de cititorii lui drept JHJ (Joe pentru toți ceilalți, în afară de soția lui), să tacă naibii din gură.

Nina a văzut cum mama ei s-a afundat în apa tulbure și a înotat spre femeie. A salva viața unor trupuri puhăvite plutind pe râuri era probabil un lucru pe care mama ei îl făcea tot timpul. După toate aparențele, cotele de audiență ale televiziunilor urcau întotdeauna când apărea ea la știri. Mama ei dispărea în Irlanda de Nord, sau Liban, sau Kuwait, iar apoi venea înapoi, de parcă tocmai dăduse o fugă până la colțul străzii ca să cumpere un litru de lapte. Mâna lui Isabel Jacobs era pe punctul să înșface glezna vietății care plutea în piscină. Subit, apa a pleoscăit violent, iar Nina a alergat la tatăl ei, care a prins-o de umărul ars de soare, făcând-o să țipe de durere. Când un cap a ieșit din apă, gâfâind cu gura căscată, în panica acelei secunde Ninei i s-a părut că vietatea icnea ca un urs.

O femeie a ieșit din piscină, cu părul lung până la talie șiroind de apă, și a fugit spre unul dintre șezlongurile de plastic. După înfățișare, s-ar fi zis că avea vreo douăzeci de ani, însă era greu să-ți dai seama exact, din moment ce sărea frenetic de la un scaun la altul, căutându-și hainele. Rochia îi căzuse pe dalele de piatră, însă nimeni nu o ajuta s-o găsească, fiindcă toți se holbau la goliciunea ei. Nina amețise în zăpușeala crâncenă de-afară. Mirosul dulceag-amărui de lavandă plutea spre ea sufocând-o, în timp ce gâfâiala femeii se contopea cu zumzăitul albinelor în florile aproape fanate. S-a gândit că făcuse poate insolație, din cauză că avea o senzație de leșin. Ca prin ceață, vedea că fe-

meia avea sânii surprinzător de plini și rotunzi pentru subțirimea ei. Coapsele lungi se îmbinau cu articulațiile proeminente ale bazinului la fel ca picioarele păpușilor pe care obișnuia să le plieze și să le sucească în copilărie. Singurul lucru care părea real la această femeie era triunghiul de păr pubian auriu sclipind în soare. Privindu-l, Nina și-a încrucișat brațele peste piept și și-a gârbovit umerii în față, ca și cum s-ar fi căznit ca trupul ei să dispară cu totul.

– Rochia e acolo.

Joe Jacobs a arătat spre mormanul de bumbac albastru care zăcea mototolit sub șezlong. Se holbaseră toți la ea jenant de mult timp. Femeia a înșfăcat rochia transparentă și s-a îmbrăcat, lăsând-o abil să-i alunece peste cap în jos.

– Mulțumesc. Eu sunt Kitty Finch, apropo.

Ceea ce a spus, de fapt, a fost „eu sunt Ch Ch Ch" și s-a bâlbâit în continuare până a reușit să rostească Kitty Finch. Abia așteptau să termine de spus cine era.

Nina și-a dat seama că mama ei era încă în piscină. Când aceasta a urcat înapoi treptele de piatră, pe costumul de baie ud se vedeau ace de pin argintiu.

– Eu sunt Isabel. Soțul meu a crezut că erai un urs.

Joe Jacobs își schimonosea buzele căznindu-se să nu râdă.

– Bineînțeles că n-am crezut că era un urs.

Kitty Finch avea ochii cenușii ca geamurile fumurii ale mașinii închiriate de Mitchell, un Mercedes parcat pe pietrișul din fața vilei.

– Sper că nu vă deranjează că am folosit piscina. Tocmai am sosit și mi-era așaaa de cald. S-a produs o greșeală cu datele de închiriere.

– Ce fel de greșeală? a întrebat Laura, uitându-se urât la tânără, de parcă tocmai primise o amendă pentru parcare într-un loc nepermis.

– Păi, eu știam că urma să stau aici două săptămâni, începând din sâmbăta asta. Însă administratorul...

– Dacă un nemernic drogat și puturos ca Jürgen poate fi numit administrator, a intervenit Mitchell, asudând scârbit la simpla menționare a numelui lui Jürgen.

– Mda. Jürgen zice că am confundat datele, iar acum o să pierd avansul plătit.

Jürgen era un hipiot neamț, care niciodată nu știa cu exactitate vreun lucru. Se considera un „om natural" și mereu stătea cu nasul îngropat în *Siddharta* de Hermann Hesse.

Mitchell a mișcat din deget dojenitor spre ea.

– Există lucruri mai rele decât să pierzi doar avansul plătit. Ne pregăteam să te sedăm și să te ducem sus în munți.

Kitty Finch a ridicat piciorul stâng și, tacticos, și-a scos un ghimpe din talpă. Ochii ei cenușii o căutau pe Nina, care se ascundea încă în spatele tatălui ei. Și pe urmă a zâmbit.

– Îmi place bikiniul tău. Avea dinții din față strâmbi, înghesuiți unii în alții, iar părul i se usca deja în cârlionți arămii. Cum te cheamă?

– Nina.

– Nina, ție ți se pare că eu arăt ca un urs?

A încleștat palma dreaptă vrând să imite o labă de animal, împungând cu ea spre cerul albastru și fără nori. Avea unghiile vopsite cu verde-închis.

Nina a scuturat din cap, dar apoi a înghițit strâmb saliva și a început să tușească. Toți s-au așezat. Mitchell pe scaunul albastru urât, fiindcă el era cel mai gras, și scaunul acela era cel mai mare; Laura pe scaunul roz din răchită; Isabel și Joe pe cele două șezlonguri de plastic. Nina s-a cocoțat pe marginea scaunului tatălui ei, sucind între degete cele cinci inele de argint pentru degetele de la picioare, pe care i le dăduse Jürgen în acea dimineață. Toți aveau un loc la umbră, în afară de Kitty Finch, care stătea ghemuită incomod pe dalele fierbinți de pe jos.

– N-ai pe ce să stai. O să-ți aduc un scaun, a spus Isabel, răsucindu-și vârfurile părului negru și ud.

Stropii de apă îi străluceau pe umeri și apoi i se prelingeau pe braț în jos ca un șarpe.

Kitty a scuturat din cap și s-a înroșit.

– Oh, nu te deranja. Tee… tee rog. Aștept doar să-mi aducă Jürgen numele unui hotel și pe urmă plec.

– Dar nu se poate să nu stai jos pe ceva.

Laura, nedumerită și jenată, se uita cum Isabel târa înspre piscină un scaun greu din lemn, plin de praf și pânze de păianjen. Diverse obiecte îi stăteau în drum. O găleată roșie. Un ghiveci spart. Două umbrele de pânză groasă înfipte în niște gâlme de beton. N-o ajuta nimeni, fiidcă nu erau siguri ce făcea de fapt. Isabel, care izbutise cumva să-și prindă în creștet părul ud cu o clamă în formă de crin, încerca să plaseze scaunul de lemn între șezlongul ei și cel al soțului ei.

Kitty Finch s-a uitat timorată la Isabel și apoi la Joe, ca și cum nu reușea să se dumirească dacă i se oferea acel scaun sau era forțată să se așeze pe el. A

îndepărtat pânzele de păianjen cu poalele rochiei, insistând cam prea mult, iar apoi s-a așezat în sfârșit jos. Laura stătea cu mâinile împreunate în poală, de parcă s-ar fi pregătit să intervieveze un candidat pentru o slujbă.

– Ai mai fost aici înainte?

– Da. Vin aici de mulți ani.

– Lucrezi? a întrebat Mitchell, scuipând un sâmbure de măslină într-un castron.

– Da, oarecum. Sunt botanistă.

Pipăindu-și pe bărbie mica tăietură de la bărbierit, Joe a remarcat, zâmbindu-i:

– Există niște cuvinte ciudate și frumoase în profesia ta.

Glasul lui era surprinzător de blajin, ca și cum ar fi intuit că Kitty Finch se simțea ofensată de felul cum o interogau Laura și Mitchell.

– Mda. Lui Joe îi plac cuvintele ciu-da-te pen'că dumnealui e poet. Mitchell a rostit „ciudate", de parcă ar fi imitat felul de a vorbi al unui aristocrat cuprins de stupoare.

Joe s-a rezemat de spetează și a închis ochii.

– Ignoră-l, Kitty. Tonul lui sugera că fusese rănit cumva inexplicabil. Toate sunt ciu-da-te pentru Mitchell. Și, în mod straniu, asta îl face să se simtă superior.

Mitchell și-a îndesat cinci măsline în gură una după alta și apoi a scuipat sâmburii în direcția lui Joe, ca pe niște mici gloanțe din unul dintre revolverele lui de buzunar.

– Bun, între timp – Joe s-a aplecat în față acum – poate ne-ai putea spune și nouă ce știi despre cotiledoane?

– Bine, și Kitty i-a făcut cu subînțeles cu ochiul drept Ninei când a rostit „bine". Cotiledoanele sunt primele frunze ale embrionului unei plante.

Bâlbâiala părea să-i fi dispărut complet.

– Corect. Și acum pentru cuvântul meu preferat... cum ai descrie o frunză?

– Kitty, a spus Laura cu asprime. Există o sumedenie de hoteluri, așa că du-te mai bine să-ți alegi unul.

Când Jürgen a intrat în cele din urmă pe poartă, cu zulufii lui argintii strânși la ceafă într-o coadă, le-a spus că toate hotelurile din sat erau pline până joi.

– Atunci trebuie să stai până joi, a spus Isabel pe un ton vag, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Cred că există o cameră liberă în partea din spate a casei.

Kitty s-a încruntat și s-a rezemat de spătarul noului ei scaun.

– Păi, bine, da, mulțumesc. Este OK pentru toată lumea? Vă rog să-mi spuneți dacă aveți ceva împotrivă.

Nina avea senzația că îi ruga să aibă ceva împotrivă. Kitty Finch se înroșise și, în același timp, își încleștase degetele de la picioare. Nina simțea că inima îi bătea nebunește: o luase razna isteric, bubuindu-i în piept. A aruncat o privire spre Laura și a văzut că își frângea mâinile. Laura se pregătea să spună că ea avea ceva împotrivă. Ea și Mitchell închiseseră magazinul din Euston pe toată durata verii, știind că vitrinele care fuseseră sparte de hoți și drogați pe puțin de trei ori în acel an aveau să fie sparte din nou când vacanța lor se va fi încheiat. Veniseră în Alpes-Maritimes ca să scape de inutilitatea de a înlocui geamurile sparte. Constata că nu-și găsea cuvintele. Tânăra aceasta era ca o fereastră așteptând să intre cineva prin ea. O fereastră care, presupunea ea, era un pic spartă oricum. Nu putea fi sigură de asta, însă i se părea că Joe Jacobs își vârâse deja piciorul prin crăpătură și că nevastă-sa îl ajutase. Și-a dres glasul și a dat să spună ce gândea, însă ce gândea ea era atât de inexprimabil, încât administratorul hipiot i-a luat-o înainte.

– Bun, Kitty Ket, vrei să-ți duc bagajele în cameră?

Toți s-au uitat în direcția în care Jürgen arăta cu degetul lui pătat de nicotină. Două genți din pânză albastră se aflau lângă ușile de sticlă duble ale vilei.

– Mulțumesc, Jürgen, a spus Kitty, scăpând de el de parcă ar fi fost valetul ei personal.

Jürgen s-a aplecat și a ridicat de jos gențile.

– Ce sunt buruienile astea? a întrebat el, trăgând în sus niște flori încâlcite, care fuseseră îndesate în a doua geantă albastră.

– Oh, le-am găsit în curtea bisericii de lângă restaurantul lui Claude.

Jürgen părea impresionat.

– Va trebui să le numești „planta Kitty Ket“. Este un fapt istoric. Căutătorii de plante dădeau adesea numele lor plantelor pe care le găseau.

– Da, bine.

S-a uitat lung, dincolo de el, în ochii căprui ai lui Joe Jacobs, ca și acum ar fi vrut să-i spună: „Așa mă alintă Jürgen pe mine – Kitty Ket“.

Isabel s-a dus până la marginea piscinei și s-a băgat înăuntru. În timp ce înota jos sub apă, cu brațele întinse în fața capului, a văzut ceasul ei pe fundul bazinului. S-a scufundat mai adânc și l-a luat de pe pardoseala verde. Când a

ieșit la suprafață, a văzut-o pe englezoaica bătrână, care locuia alături, fluturând din mână, de pe balcon. I-a răspuns, fluturând și ea din mână, dar și-a dat seama pe urmă că Madeleine Sheridan îl saluta pe Mitchell, care o striga pe nume.

INTERPRETÂND UN SURÂS

– Madel-eeene!

Cel care o striga de jos era bărbatul gras căruia îi plăceau pistoalele. Așezată pe fotoliul ei de paie, Madeleine Sheridan a ridicat brațul artritic și a fluturat cu două degete neputincioase. Corpul ei devenise o sumă de părți defecte. La facultatea de medicină, învățase că avea douăzeci și șapte de oase la fiecare mână, opt numai la încheitură, cinci în palmă. Degetele ei erau pline de terminații nervoase, însă acum chiar și să miște două degete i se părea un efort.

Voia să-i amintească lui Jürgen, pe care îl vedea cărând gențile lui Kitty Finch în vilă, că peste șase zile era ziua ei de naștere, însă de față cu turiștii englezi nu-i venea să pară că se milogește de el să-i țină companie. Dacă totuși era deja moartă și urmărise de pe Cealaltă Lume drama sosirii tinerei aici?! În urmă cu patru luni, în martie, când Kitty Finch stătea singură la vila turistică (aparent pentru a studia plantele de munte), o informase pe Madeleine Sheridan că briza putea face ca tulpinile tomatelor să devină mai puternice și se oferise să copilească ea. S-a apucat să lucreze, însă mormăia tot timpul în barbă, ph ph ph, ch ch ch, consoane care sunau dur pe buzele ei. Madeleine Sheridan, care considera că ființele umane trebuiau să îndure anevoințe reale înainte de a accepta să-și piardă mințile, i-a spus pe un ton ferm să nu mai facă zgomotul acela. Să înceteze. Să înceteze imediat. Astăzi era sâmbătă, iar zgomotul venise înapoi în Franța să o hărțuiască. Ba chiar i se oferise o cameră în vilă.

– Madel-eeene, gătesc friptură de vită diseară. Ce-ar fi să vii să cinezi cu noi?

Mijind ochii la Mitchell în soarele de-afară, abia reușea să deslușească creștetul trandafiriu al țestei lui pleșuve. Madeleine Sheridan, căreia îi plăcea mult carnea de vită și adesea se simțea singură seara, se întreba dacă avea tăria să refuze invitația lui Mitchell. Presupunea că da. Când cuplurile căsătorite oferă adăpost sau o masă vagabonzilor și singuraticilor, de fapt nu-i iau la ei. Se joacă însă cu ei. Interpretează roluri pentru ei. Și, când au terminat, îi spun

musafirului lor eșuat acolo, recurgând la tot felul de modalități viclene, că acum este rugat să plece. Cuplurile erau întotdeauna dornice să revină la sarcina de a încerca să-și distrugă partenerul de-o viață, pretinzând în același timp că nu se gândesc decât la binele lui. Un oaspete singur nu era decât o abatere de la această sarcină.

– Madel-eeene.

Mitchell părea mai neliniștit decât de obicei. Ieri, i-a povestit că îl zărise pe Keith Richards bând pepsi în Villefranche-sur-Mer și că era disperat să-i ceară un autograf. Până la urmă, n-a făcut-o, deoarece, cum spunea el, „poetul zevzec era cu mine și riscam să-mi tragă un cap în gură dacă mă purtam normal".

Mitchell, cu brațele lui flasce, rozalii ca niște creveți, a amuzat-o când a remarcat sumbru că Joe Jacobs nu era genul de poet care să contemple luna și nici nu avea tonus muscular. Putea probabil să ridice un șifonier cu dinții. Mai ales dacă exista înăuntru o femeie frumoasă. Când turiștii englezi au sosit în urmă cu două săptămâni, Joe Jacobs (JHJ pe cărțile lui, însă ea nu auzise niciodată de el) a bătut la ușa ei ca să ceară cu împrumut niște sare. Era îmbrăcat cu un costum de haine gros în cea mai caniculară zi a anului, iar când ea a remarcat acest lucru, el i-a spus că era ziua de naștere a surorii lui și că întotdeauna, din respect, purta costum.

Lucrul acesta a uimit-o, fiindcă era foarte preocupată de propria zi de naștere. Costumul lui părea mai adecvat pentru o înmormântare, însă omul era atât de fermecător și atent, încât l-a întrebat dacă nu voia să guste din supa de migdale gătită de ea mai devreme după o rețetă andaluză. Când el a mormăit: „Ce amabilă ești, draga mea", ea i-a turnat o porție generoasă de supă în unul dintre bolurile ei de ceramică preferate și l-a invitat să mănânce pe balcon. Dar s-a întâmplat ceva cumplit. A sorbit din supă și a simțit că i se încurcase ceva printre dinți, pentru ca în final să descopere că era niște păr de-al ei. Un mic ghemotoc de păr argintiu nimerise cumva în castronul lui. I-a fost imposibil să înțeleagă de ce el se simțise atât de jignit, deși ea își ceruse scuze, spunându-i că nu-și dădea seama cum se putuse întâmpla așa ceva. Tremurându-i rău mâinile, a împins la o parte castronul cu atâta forță, încât supa s-a vărsat peste costumul lui ridicol în dungi fine, care avea sacoul căptușit cu o mătase roz foarte șic. Putea în fond să-i fi spus: „Când am gustat din supa dumitale, parcă am sorbit dintr-un nor".

– Madel-eeene.

Mitchell nu era în stare nici măcar să-i pronunțe corect numele. Poate tocmai fiindcă și numele lui era atât de ridicol. În mod evident, intrase în panică la gândul de a fi nevoit să conviețuiască alături de Kitty Finch, ceea ce nici nu era de mirare. Cu ochii mijiți ca două fante subțiri, s-a delectat privindu-și labele goale și urâte de la picioare. Era o mare plăcere să nu poarte șosete și pantofi. Chiar și după cincisprezece ani de când locuia în Franța, ruptă de țara natală și de limba maternă, plăcerea de a umbla desculță era cea mai mare satisfacție pentru ea. Putea trăi foarte bine și fără felia aceea de friptură delicioasă gătită de Mitchell. Oricum, ar însemna să aibă un curaj nesăbuit ca să se încumete să petreacă o seară în compania lui Kitty Finch, care se prefăcea că nu o văzuse. În momentul de față, scotea conuri de pin din piscină, împreună cu Nina Jacobs, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Era exclus ca Madeleine Sheridan, cu șase zile înainte de a împlini optzeci de ani, să joace rolul de bătrână respectabilă la masa unde se servea cina în vila turistică. Aceeași masă pe care Jürgen o cumpărase de la talcioc și o lustruise cu ceară de albine și parafină. Mai mult chiar, când lustruise masa era doar în izmene, din cauza caniculei. Trebuise să întoarcă privirea ca să nu-l vadă asudând în ceea ce ea, cu delicatețe, numea „lenjerie de corp“.

Un vultur dădea târcoale pe cer. Văzuse șoarecii care alergau prin iarba netunsă din livadă.

Strigând în jos spre Mitchell, s-a scuzat că nu putea veni, însă se părea că nu o auzise. Mitchell se uita după Joe Jacobs, care a intrat în vilă ca să-și ia o pălărie. Kitty Finch urma probabil să-l ia la o plimbare pe poetul englez și să-i arate niște flori. Madeleine Sheridan nu putea fi sigură de asta, însă avea impresia că fata nebună, cu aureola ei de păr roșu strălucind în soare, îi zâmbea.

Pentru a folosi limbajul unui corespondent de război, ceea ce întâmplarea făcea ca Isabel Jacobs să fie în realitate, ar trebui să spună că Kitty Finch îi zâmbea cu intenții ostile.

LECȚIA DE BOTANICĂ

Existau anunțuri peste tot spunând că livada era proprietate privată, însă Kitty susținea că îl cunoștea pe fermier și că nimeni nu avea să asmută câinii pe

ei. De douăzeci de minute îi tot arătase diverși pomi cărora, în viziunea ei, „nu le mergea prea bine“.

– Tu nu observi decât pomii care suferă?

Joe Jacobs și-a adumbrit privirea cu palmele ciupite de țânțari și s-a uitat lung în ochii ei cenușii și strălucitori.

– Da, așa cred.

Era convins că auzea un animal mârâind în iarbă și i-a spus că era un câine probabil.

– Nu-ți face griji din cauza câinilor. Fermierul deține două mii de măslini în zona Grasse. E prea ocupat ca să asmută câinii pe noi.

– Mda, presupun că atâția măslini îl pot ține ocupat, a bombănit Joe.

Părul lui cândva negru, albit acum, îi stătea răvășit în bucle argintii în jurul urechilor, iar pălăria de paie jerpelită îi tot aluneca de pe cap. Kitty trebuia să alerge în urma lui ca să o culeagă de pe jos.

– Oh, două mii... nu înseamnă prea mulți pomi... nicidecum.

S-a aplecat ca să se uite la florile de câmp dintre ierburile albe și înalte care îi ajungeau până la genunchi.

– Astea sunt *Bellis perennis*. A adunat ceva ce semăna cu niște petale de margarete și și le-a îndesat în gură. Plantele fac întotdeauna parte dintr-o familie sau alta.

Și-a îngropat fața în florile strânse în mână și i-a spus denumirea lor în latină. Era impresionat de gingășia cu care prinsese plantele între degete și de faptul că vorbea despre ele cu atâta naturalețe, de parcă într-adevăr formau o familie cu felurite probleme și trăsături neobișnuite. Și atunci i-a spus că lucrul pe care și-l dorea ea cel mai mult în viață era să vadă câmpurile de maci din Pakistan.

– De fapt, i-a mărturisit ea cu timiditate, am scris o poezie despre asta.

Joe s-a oprit din mers. Vasăzică de-asta era ea aici.

Tinerele care se țineau după el și voiau ca el să le citească poemele, iar acum era convins că și ea se număra printre ele, întotdeauna începeau prin a-i spune că scriseseră o poezie despre ceva extraordinar. Pășeau unul lângă celălalt, făcând potecă printre ierburile înalte. Aștepta ca ea să vorbească, să formuleze rugămintea, să spună cât de influențată era de cărțile lui, să explice cum reușise să-i dea de urmă, iar apoi să-l roage să nu se supere, dacă avea timp, să fie atât de drăguț, îl ruga ea frumos de tot, să citească mica ei strădanie inspirată de el.

– Vasăzică mi-ai citit toate cărțile și acum ai venit după mine în Franța, a spus el pe un ton tăios.

Un nou val de roșeață s-a revărsat peste obrajii și gâtul ei lung.

– Da, Rita Dwighter, proprietara vilei, este prietenă cu mama. Rita mi-a povestit că ați închiriat casa pentru toată vara. Îmi dă voie să stau în casa ei gratis, în afara sezonului turistic. N-am putut să stau din cauză că VOI ați a-a-a-a-acaparat vila.

– Dar nu suntem în afara sezonului, Kitty. Iulie este ceea ce se numește „în plin sezon", nu-i așa?!

Kitty Finch vorbea cu un accent din nordul Londrei. Avea dinții din față strâmbi. Când nu se bâlbâia și nu se îmbujora, arăta de parcă ar fi fost sculptată din ceară într-un atelier întunecos din Veneția. O fi fost ea botanistă, însă era limpede că nu petrecea prea mult timp afară. Cine o făcuse era un om deștept. Știa să înoate, să plângă, să se înroșească și să spună cuvinte ca „ați acaparat vila".

– Hai să ne așezăm la umbră.

A arătat spre un copac mare înconjurat de pietre mici. Un porumbel cafeniu durduliu stătea cocoțat comic pe o ramură subțire, care părea gata să se rupă sub greutatea lui.

– În regulă. Apropo, e un a-a-a-alun.

A pornit hotărât înainte, până ca ea să fi terminat propoziția, și s-a așezat pe pământ, rezemându-se cu spatele de trunchi. Văzând că pregeta să vină și ea, a bătut cu palma pe spațiul de alături, dând la o parte crenguțele și frunzele căzute, până când s-a așezat lângă el, netezindu-și peste genunchi rochia din bumbac albastru decolorat. Nu putea spune că auzea cum îi bătea inima sub rochia aceea subțire, ci mai degrabă o simțea bătând.

– Când scriu poezii mă gândesc întotdeauna că poți să le auzi.

Un clinchet de clopot în depărtare. O capră păscând probabil undeva în livadă, mișcându-se prin iarba înaltă.

– De ce tremuri?

Simțea mirosul de clor în părul ei.

– Da. Am încetat să-mi mai iau pastilele, așa că îmi tremură un pic mâinile.

Kitty s-a dat un pic mai aproape de el. Nu prea știa cum să interpreteze gestul ei, până n-a văzut că de fapt căuta să se ferească de furnicile roșii care îi mișunau sub pulpe.

– De ce iei pastile?

– Oh, am decis să nu le mai iau un timp. Știi... e ca o ușurare să te simți nefericit din nou. Nu simt nimic când iau pastile. A plesnit cu palma furnicile care i se urcau pe glezne. Am scris și despre asta... se numește „Culegând roze cu Seroxat".

Joe a bâjbâit cu mâna prin buzunar, de unde a scos un petic de mătase verde în care și-a suflat nasul.

– Ce este Seroxat?

– Știi bine ce e.

Avea nasul îngropat în batista de mătase.

– Spune-mi oricum, a fornăit el.

– Seroxat este un antidepresiv foarte puternic. Eu îl iau de ani de zile.

Kitty se holba cum cerul se zdrobea de munți. Fără să vrea, a prins-o de mâna rece și tremurândă, ținând-o strâns în poala lui. Avea dreptate să fie indignată de întrebarea lui. Strângându-i mâna astfel, recunoștea implicit că ea îi citise opera, fiindcă el le povestise cititorilor lui despre anii adolescenței când luase medicamente. La cincisprezece ani, își zdrelise foarte superficial încheitura mâinii stângi cu o lamă de ras. Nimic grav. Doar un experiment. Lama era rece și ascuțită. Încheietura mâinii lui era caldă și moale. Cele două elemente nu ar fi trebuit să formeze o pereche, însă era ca un joc de „Snap" adolescentin. Și el marșase. Doctorul, un ungur bătrân cu păr în urechi, nu acceptase că această potrivire era o eroare banală. Pusese întrebări. Biografie, asta voia doctorul ungur.

Nume și locuri și date. Numele mamei lui, al tatălui, al surorii lui. Limbile pe care le vorbeau și câți ani avea el când îi văzuse ultima oară. Joe Jacobs răspunsese printr-un leșin în cabinetul de consultații și astfel anii adolescenței lui fuseseră tranchilizați într-o ceață farmaceutică prelungită pe parcursul multor episoade. Sau, așa cum sugerase el în cel mai celebru poem al lui, tradus acum în douăzeci și trei de limbi: o zână rea a făcut o învoială cu mine: „dă-mi mie trecutul tău și eu îți voi da ceva cu care să pleci mai departe".

Când s-a întors să se uite la chipul ei, acum golit de roșeața dinainte, obrajii ei erau uzi.

– De ce plângi?

– N-am nimic. Vocea ei era lipsită de emoție. Îmi pare bine să economisesc bani și să nu-i cheltuiesc pe hotel, dar nu mă așteptam ca soția ta să-mi ofere camera liberă.

Trei muște negre s-au așezat pe fruntea lui, dar nu s-a dezlipit de mâna ei ca să le gonească. I-a pasat peticul de mătase pe care îl folosea ca batistă.

– Șterge-te bine.

– Nu vreau batista ta, a zis ea, aruncându-i înapoi în poală peticul de mătase. Și nu pot să sufăr când mi se spune să mă șterg, de parcă aș fi o podea murdară.

Nu mai știa exact, însă avea impresia că era tot un vers dintr-un poem de-al lui. Nu chiar cum îl scrisese el, dar destul de asemănător. A observat o zgârietură pe glezna ei stângă, iar ea i-a spus că era locul unde soția lui o înșfăcase de picior în piscină.

Capra se apropia de ei. De fiecare dată când se mișca, clopoțelul răsuna. Când stătea nemișcată, clopoțelul amuțea. Îl făcea să nu se simtă în largul lui. A dat la o parte un greieraș verde de pe umărul lui și i l-a pus ei în palmă.

– Cred că ai vrea să citesc ce-ai scris. Am dreptate?

– Da. E doar o poezie. Din nou vocea ei suna lipsită de emoție. A pus greierul jos, privind cum sărea făcându-se nevăzut în iarbă. Este o conversație cu tine, de fapt.

Joe a luat o ramură care căzuse din copac. Porumbelul cafeniu de deasupra lui își punea norocul la încercare. Ar fi putut să se mute pe alte crengi mai solide, însă el refuza să se urnească de-acolo. I-a spus că avea să-i citească poezia în acea seară și a așteptat să-i mulțumească.

Aștepta. Mulțumirile ei. Pentru timpul pe care i-l consacra. Pentru atenția pe care i-o acorda. Pentru generozitatea lui. Pentru că îi luase apărarea în fața lui Mitchell. Pentru că îi ținuse companie și pentru cuvintele lui, poeziile care o determinaseră mai mult sau mai puțin să îl urmărească în vacanța cu familia. Mulțumirile ei nu au venit.

– Apropo – se holba la gambele ei palide acoperite de furnici zdrobite –, faptul că știu că, hm, iei medicamente și așa mai departe... rămâne confidențial.

Ea a ridicat din umeri.

– Păi, de fapt, Jürgen și doctorița Sheridan și toți din sat știu deja. Și oricum am încetat să le mai iau.

– Madeleine Sheridan e medic?

– Da, a zis ea, încleștându-și degetele de la picioare. Are prieteni la spitalul din Grasse, așa că ar fi mai bine să pari fericit și sigur pe tine.

El a râs și apoi, ca să-l facă să râdă în continuare, astfel încât să pară fericit și sigur pe sine, l-a pus în gardă că nimic, ABSOLUT NIMIC, nu era

confidențial dacă îi spuneai lui Jürgen.

– Ca toți oamenii indiscreți, pune mâna pe inimă și te asigură că buzele îi sunt pecetluite. Buzele lui Jürgen nu sunt niciodată pecetluite, fiindcă întotdeauna are între ele o ditamai țigară cu marijuana.

Joe Jacobs știa că ar fi trebuit să-i pună mai multe întrebări. La fel cum proceda soția lui ziaristă. Toate acele „de ce", „cum", „când", „cine" și celelalte cuvinte pe care se cuvenea să le rostească pentru ca viața să fie mai coerentă. Dar ea îi dăduse câteva informații. În drum spre livadă, i-a spus că renunțase la slujba ei care însemna să curețe frunzele și să tundă iarba în Victoria Park, în Hackney. Niște băieți scoseseră cuțitul la ea, fiindcă atunci când lua pastilele îi zvâcneau picioarele și devenea o pradă ușoară.

Au auzit din nou clopoțelul.

– Ce-i asta?

Kitty s-a ridicat în picioare și s-a uitat lung în iarba înaltă.

Joe îi vedea vertebrele profilate prin rochie. Când i-a căzut din nou pălăria, ea a luat-o de pe jos și a scuturat-o de praf cu vârful unghiilor ei verzi, după care i-a dat-o să și-o pună pe cap.

– Oh!

Kitty a strigat „Oh" fiindcă în acel moment iarba înaltă s-a mișcat și au văzut unduiri de roz și argintiu sclipind pe pajiște. Ceva își croia drum spre ei. Ierburile s-au desfăcut parcă în lături și Nina a apărut în fața lor, desculță, în bikiniul ei cu imprimeu de cireșe. Pe degetele de la picioare, purta darul de la Jürgen, cinci inele de argint din India cu clopoței prinși de ele.

– Te căutam, a spus ea, uitându-se la tatăl ei, care părea să o țină de mână pe Kitty Finch. Mami a plecat la Nisa. A zis că trebuie să-și ducă pantofii la reparat.

Kitty s-a uitat la ceasul de pe încheietura subțire a mâinii ei.

– Dar cizmăriile au închis acum în Nisa.

Trei dulăi au sărit mârâind din iarbă și i-au încercuit. Când a apărut și fermierul și i-a spus poetului englez nădușit că îi încălcase proprietatea, fata englezoaică frumoasă și-a smuls eșarfa de la pălăria pe care o purta și i-a pasat-o poetului încruntat.

– Șterge-te bine, i-a zis ea, iar fermierului i-a spus în franceză să-și strunească dulăii.

*

Când au ajuns înapoi la vilă, Joe a trecut printre chiparoși până în grădină, unde își instalase o masă și un scaun ca să scrie la umbră. De două săptămâni, spunea că acolo era biroul lui și se înțelegea de la sine că nu trebuia să fie deranjat, nici chiar când picotea pe scaun. Printre golurile dintre ramurile de chiparoși, o vedea pe Laura așezată pe scaunul de răchită decolorat, lângă pisicină. Mitchell venea spre ea cu un castron cu căpșune.

Privea toropit cum Laura și Mitchell își mâncau căpșunele la soare și s-a pomenit dintr-odată că era să ațipească. Ce senzație bizară, „să te pomenești" că ți se închid ochii de somn. Ca și cum putea să se pomenească dintr-odată oriunde în orice moment. Cel mai bine atunci să faci din „oriunde" un loc plăcut, un loc fără angoase sau amenințări iminente; să stai la o masă la umbra unui copac bătrân cu familia ta; să faci fotografii într-o gondolă navigând pe canalele din Veneția; să vezi un film într-un cinematograf pustiu, cu o cutie de bere între genunchi. Într-o mașină pe un drum de munte la miezul nopții după ce ai făcut dragoste cu Kitty Finch.

UN DRUM DE MUNTE. MIEZUL NOPȚII.

Se întuneca și ea i-a spus că frânele mașinii închiriate erau paradite, nu putea să vadă nimic, nu-și putea vedea nici măcar mâinile.

Rochia de mătase îi aluneca de pe umeri așa cum stătea aplecată peste volan. Un iepure a zbughit-o de-a curmezișul drumului și mașina a zvâcnit lateral. I-a spus să stea cu ochii la drum, atâta îi cerea, iar în timp ce el vorbea, ea îl săruta și șofa totodată. Și apoi l-a rugat să deschidă geamul ca să poată auzi insectele strigându-se în pădure. Rotind manivela, a coborât geamul și i-a spus din nou să stea cu ochii la drum. A scos capul pe fereastră și a simțit pe buze mușcătura rece a aerului de munte. Oamenii începuturilor trăiseră cândva în această pădure. Știau că trecutul trăia în stânci și copaci și știau că dorința îi făcea să fie dezorientați, nebuni, misterioși, năruiți.

– Da, a spus Kitty Finch, acum cu ochii la drum. Știu la ce te gândești. Viața merită să fie trăită doar fiindcă sperăm că se va îmbunătăți și că vom ajunge toți acasă cu bine. Dar tu ai încercat și nu ai ajuns acasă cu bine. Nu ai ajuns acasă deloc. De aceea sunt eu aici, Jozef. Am venit în Franța ca să te scap de gândurile tale.

PASTIȘE DE VIAȚĂ

Isabel Jacobs nu era sigură de ce mințise că își ducea pantofii la reparat. Nu era decât încă un lucru de care nu era sigură. După sosirea lui Kitty Finch, tot ce-a mai putut face pentru a rezista până la capătul zilei a fost să imite o persoană cum fusese ea cândva, dar cine era aceea, cum fusese ea cândva, nu mai părea o persoană vrednică de imitat. Lumea devenise din ce în ce mai misterioasă. Și ea la fel. Nu mai era sigură ce simțea despre vreun lucru, sau cum simțea asta, sau de ce îi oferise unei străine camera liberă. Coborâse cu mașina pe munte, găsise niște mărunțiș pentru taxa de autostradă, se rătăcise în Vence și încercase să intre înapoi în traficul care sugruma șoseaua de coastă spre Nisa, în timp ce șoferi turbați gesticulau din mâini spre ea, apăsau pe claxoane, coborau geamurile și zbierau la ea. Pe bancheta din spate a automobilelor lor, cățeluși dichisiți se holbau batjocoritor la ea, ca și cum a nu ști încotro s-o iei pe o șosea cu sens unic era un lucru pe care și ei îl disprețuiau.

A parcat mașina vizavi de plaja Opéra și a pornit pe jos spre cupola roz a hotelului Negresco, pe care a recunoscut-o după harta capsată pe foaia volantă primită odată cu vila. Volanta conținea multe detalii despre hotelul Negresco, cel mai vechi și cel mai grandios hotel Belle Époque de pe Promenade des Anglais. Din câte se părea, a fost construit în 1912 de Henri Negresco, un imigrant ungur[1] care a dorit să atragă la Nisa „crema înaltei aristocrații“.

O briză sufla pe cele două benzi de circulație care o despărțeau de plajele aglomerate. Această rafală de viață citadină îmbâcsită îi pria mai bine, mult mai bine decât aerul de munte curat și tăios, care nu făcea parcă decât să ascută mai mult și amărăciunea. Aici în Nisa, al cincilea oraș din Franța ca mărime, putea să dispară în mulțimile de vilegiaturiști, ca și cum nu ar fi avut altceva în minte decât să se plângă de costul închirierii unui șezlong de plajă pe Coasta de Azur.

O femeie, cu un coif de păr coafat permanent și vopsit cu henna, a oprit-o ca să o întrebe dacă știa cum se putea ajunge pe Rue François Aune. Purta ochelari mari de soare cu lentile mânjite cu ceva ce semăna a lapte uscat. Vorbea în engleză cu un accent care lui Isabel i s-a părut rusesc. Femeia a arătat cu un deget încărcat de inele spre un mecanic în salopetă bleumarin pătată de ulei, care stătea lungit sub o motocicletă, ca și cum ar fi vrut să-i sugereze lui Isabel să-l întrebe pe el care era drumul până acolo. Pe moment, nu și-a dat seama de ce îi cerea ei să facă asta, dar pe urmă s-a dumirit că femeia era oarbă și îl auzise pe mecanic turând motorul în apropiere.

Când Isabel s-a lăsat în genunchi pe astfalt și i-a arătat peticul de hârtie pe care femeia i-l împinsese în palmă, omul a mișcat sacadat din degetul mare înspre blocul de apartamente de vizavi. Femeia nevăzătoare se afla chiar pe strada pe care o căuta.

– Adresa este aici.

Isabel a luat-o de braț și a condus-o pe poartă spre blocul impozant și elegant, unde fiecare fereastră avea obloane verzi proaspăt vopsite. Trei stropitoare automate udau palmierii plantați în șiruri drepte în grădinile imobilului.

– Dar eu vreau în port, *madame.* Îl caut pe doctorul Ortega.

Rusoaica oarbă părea indignată, de parcă fusese condusă în locul greșit, împotriva voinței ei. Isabel s-a uitat la numele locatarilor gravate pe plăcuțele de alamă de lângă ușă și le-a citit cu glas tare: „Perez, Orsi, Bergel, Dr. Ortega". Numele lui. Locuia aici, chiar dacă femeia nega asta.

A apăsat pe soneria pentru Dr. Ortega și a ignorat-o pe rusoaică, lăsând-o să scotocească nervoasă în poșeta din piele de crocodil, căutând ceea ce s-a dovedit a fi un mic dicționar soios.

Glasul care s-a auzit din difuzorul de alamă lustruită montat în ușa de la intrare era un glas moale de spaniol rugând-o, în franceză, să spună cine era.

– Numele meu este Isabel. Vizitatoarea dumneavoastră vă așteaptă la parter.

Sirena unei mașini de poliție i-a acoperit complet vocea, așa că a trebuit să reia de la început.

– Spuneai că numele dumitale este Isabel?

Era o întrebare relativ simplă, dar care i-a creat o stare de neliniște, de parcă într-adevăr s-ar fi dat drept o altă persoană.

Mecanismul de la intrare a scos un fel de țiuit, iar Isabel a deschis ușa de sticlă montată într-un cadru din lemn masiv închis la culoare, care ducea în holul de marmură. Rusoaica purtând ochelarii de soare cu lentile pătate nu voia să se urnească din loc, repetând în schimb cu insistență rugămintea de a fi dusă în port.

– Isabel, mai ești acolo?

De ce nu cobora doctorul scara ca s-o ia el pe femeia oarbă?

– Nu puteți veni jos ca să vă luați pacienta?

L-a auzit râzând.

– *Señora, soy doctor en filosofía.*[2] Nu e pacienta mea. Este eleva mea.

Râdea din nou. Un râset hârâit și gros de fumător. Îi auzea vocea prin orificile difuzorului și s-a tras mai aproape.

– Eleva mea vrea în port fiindcă dorește să se întoarcă la Sankt-Petersburg. Nu vrea să vină la lecția de spaniolă și de aceea nu crede că este aici. *Ella no quiere estar aquí*.[3]

Era glumeț și galant, un bărbat care avea timp să vorbească în dodii, profitând de siguranța pe care i-o conferea sistemul automat de la intrarea în imobil. Și-ar fi dorit să poată fi și ea ca el, să-și facă de cap și să se distreze indiferent de ceea ce-i rezerva fiecare zi. Ce o adusese acolo unde se afla acum? Dar unde se afla acum? Ca de obicei, fugea de Jozef. Lacrimi de ciudă i-au împăienjenit ochii gândindu-se la asta. Nu, nu iarăși, nu Jozef, nu iarăși. A plecat de-acolo și a lăsat-o pe rusoaiacă să bâjbâie cu mâinile pe balustrada scării de marmură, insistând mai departe că se afla în locul greșit și că portul era destinația ei finală.

Cerul se întunecase. Mirosea a mare undeva aproape. Pescărușii țipau deasupra capului ei. Aroma dulceagă de drojdie de la o *boulangerie*[4] de vizavi plutea peste mașinile parcate. Grupuri de familiști se întorceau de la plajă cărând mingi de plastic, scaune și prosoape colorate. În *boulangerie* au năvălit brusc niște băieți ca să-și cumpere felii de pizza. Pe cealaltă parte a drumului, mecanicul tura motocicleta triumfător. Isabel nu era pregătită să plece acasă și să imite persoana care obișnuia ea să fie odată. În schimb, s-a plimbat cam un ceas, i s-a părut ei, pe Promenade des Anglais și s-a oprit la unul dintre restaurantele amenajate pe plajă lângă aeroport.

Avioane decolau zburând la altitudine joasă deasupra apelor întunecate ale mării. Un grup de studenți beau bere pe galeții malului înclinat. Inflexibili în teoriile lor, flirtau, strigau unii la alții, se bucurau de noaptea de vară pe plaja orașului. Începuturi marcau viețile lor. Slujbe noi. Idei noi. Prietenii noi. Iubiri noi. Ea era la mijlocul vieții, avea aproape cincizeci de ani și asistase la nenumărate masacre și conflicte în activitatea care o presa să fie aproape de lumea suferindă. Nu fusese trimisă să relateze despre genocidul din Rwanda, așa cum avuseseră parte doi dintre colegii ei zguduiți de ceea ce văzuseră. Îi povestiseră că era imposibil să poți crede amploarea năruirii umane, ochii lor privind cu stupoare în ochii orfanilor cuprinși de stupoare. Câinii lihniți de foame se învățaseră să mănânce carne de om. Văzuseră câini bântuind pe câmp, cu ciozvârte de om între colți. Totuși, chiar și fără să fie un martor direct al

grozăviilor din Rwanda, Isabel intrase prea adânc în nefericirea omenirii pentru a mai putea să o ia din nou de la capăt. Dacă ar putea opta să uite tot ceea ce se presupunea că o făcuse să fie atât de informată, ar lua-o din nou de la capăt. Neștiutoare și optimistă, s-ar mărita din nou și ar avea din nou un copil și ar bea bere seara cu soțul ei tânăr și chipeș pe această plajă citadină. Ar fi amândoi din nou niște începători fermecați, sărutându-se sub stelele strălucitoare. Așa era cel mai bine să fii în viață.

O familie extinsă formată din femei și copiii lor ocupa trei mese împinse laolaltă. Toți aveau păr șaten sârmos, pometi înalți și mâncau spirale de înghețată învârtejite în pahare de jumătate de litru. Chelnerul a aprins artificiile pe care le înfipsese în crema Chantilly, și toți au exclamat oooh-aaah, bătând din palme. Îi era răcoare în rochia ei fără spate, fiind prea dezbrăcată pentru această oră târzie. Hrănindu-și copiii cu linguriță lungi argintii, femeile se uitau ciudat la femeia cu umerii goi, melancolică și tăcută. La fel ca ospătarul, păreau și ele ofensate de singurătatea ei. A trebuit să-i spună acestuia de două ori că nu aștepta pe nimeni la masa ei. Când i-a trântit un espresso pe masa pregătită pentru două persoane, aproape toată cafeaua s-a vărsat în farfurioară.

Privea valurile spărgându-se pe pietricelele de pe plajă. Oceanul înfășurând în el pungile de plastic lăsate pe plajă în acea zi. În timp ce încerca să bea cât mai încet din cafeaua rămasă, pentru a-și justifica prezența la o masă de două persoane, gândurile pe care căuta să le alunge reveneau mereu aidoma valurilor la malul mării.

Era ca un fel de fantomă în casa ei din Londra. Când se întorcea acolo din diferite zone de război și descoperea că în absența ei crema de pantofi sau becurile electrice fuseseră puse în altă parte, undeva similar, dar nu exact acolo unde erau înainte, înțelegea că și ea avea un loc efemer în căminul familiei. Pentru a face lucrurile pe care optase să le facă în viață, a riscat să-și piardă locul ca soție și mamă, un loc deconcertant, bântuit de tot ceea ce fusese imaginat pentru ea, dacă ar fi ales să sălășuiască în el. Căutase să fie o persoană pe care nu o înțelegea de fapt. Un personaj feminin puternic, dar fragil. Deși știa că a fi energică nu era același lucru cu a fi puternică, și a fi amabilă nu era același lucru cu a fi fragilă, nu știa totuși cum să aplice aceste informații în propria viață sau ce efect puteau avea, ori cum puteau să te facă să te simți mai bine chiar și stând singură la o masă pregătită pentru două persoane într-o sâmbătă seara. Când sosea la Londra din Africa sau Irlanda sau Kuwait, Laura

era cea care uneori îi oferea un pat în depozitul de deasupra magazinului lor din Euston. Era ca un fel de convalescență. Stătea lungită pe pat toată ziua, iar Laura îi aducea căni de ceai când în magazin era liniște. Nu aveau nimic în comun, decât că se cunoșteau de foarte mult timp. Timpul care trecuse pentru amândouă conta totuși. Nu trebuiau să explice nimic, nici să fie politicoase sau să umple pauzele din conversație.

A invitat-o pe Laura să împartă vila cu ei în acea vară și a fost surprinsă când prietena ei a acceptat atât de repede. De obicei, Laura și Mitchell aveau nevoie să știe din timp, pentru a închide magazinul și a-și pune treburile în ordine.

Artificiile sfârâiau ajunse la capăt în înghețate. Una dintre mame a zbierat brusc la fiul ei de cinci ani, care scăpase paharul pe jos. A fost un țipăt de furie incandescentă. Isabel vedea cât era de extenuată. Femeia devenise crâncenă, nici nefericită, nici fericită. Stătea acum în patru labe, ștergând înghețata de pe pardoseală cu șervețelele de hârtie pe care i le dădea clanul. Simțea dezaprobarea femeilor care se holbau la ea fiindcă ședea acolo singură, însă ea le era recunoscătoare. Intenționa acum să o aducă pe Nina la acest restaurant și să-i ofere fiicei ei o înghețată cu artificii în ea. Femeile plănuiseră ceva frumos pentru copiii lor, ceva ce ea voia să imite.

ZIDURI CARE SE DESCHID ȘI SE ÎNCHID

Nina se uita cum Kitty Finch apăsa cu palmele pe pereții din camera liberă, ca și cum ar fi vrut să testeze cât erau de solizi. Era o încăpere micuță, care dădea spre partea din spate a vilei, cu o singură fereastră acoperită de niște perdele galbene bine trase peste geamuri. Din cauza asta, în cameră era zăpușeală și întuneric, însă Kitty zicea că ei îi plăcea așa. Deasupra în bucătărie se auzea cum Mitchell fredona fals un cântec al formației Abba. Kitty i-a spus Ninei că verifica pereții fiindcă fundația vilei era șubredă. În urmă cu trei ani, o gașcă de cowboy constructori din Menton fuseseră plătiți ca să cârpăcească toată casa. Existau crăpături peste tot, însă fuseseră acoperite la repezeală cu o tencuială neadecvată.

Nina era uimită cât de multe cunoștințe avea Kitty despre orice. Care era tencuiala adecvată, atunci? Cumva Kitty Finch lucra în industria construcțiilor? Cum reușea să-și vâre tot părul într-o cască de protecție?

Kitty parcă i-ar fi citit gândurile, fiindcă a zis:

– Da, în fine, o tencuială adecvată conține piatră de var, apoi a îngenuncheat pe podea și a examinat plantele pe care le culesese în curtea bisericii mai devreme în acea dimineață.

Cu unghiile ei verzi atingea încet frunzele triunghiulare și ciorchinii de flori albe care, susținea ea, strâmbând din nas, miroseau a șoareci. Strângea semințele din plante, deoarece voia să le studieze, iar Nina putea să o ajute dacă voia.

– Ce fel de plantă este?

– Se numește *Conium maculatum*. Face parte din aceeași familie cu anasonul, păstârnacul și morcovul. Am fost foarte surprinsă când am văzut că crește lângă biserică. Frunzele seamănă cu pătrunjelul, nu-i așa?

Nina nu știa de fapt.

– Asta este cucută. Tatăl tău știa asta, bineînțeles. Odinioară, copiii făceau fluiere din tulpini și uneori se otrăveau. Dar grecii credeau că vindecă tumorile.

Kitty părea să aibă multă treabă. După ce și-a atârnat rochiile de vară în dulap și a înșirat pe raft câteva cărți uzate și citite probabil de multe ori, a dat o fugă sus ca să se uite din nou la piscină, chiar dacă acum se întunecase afară.

Când a venit înapoi, i-a explicat că piscina avea acum lumini sub apă.

– Anul trecut nu avea. A scos un plic maro format A4 din geanta de pânză albastră și l-a studiat. Aici, a zis ea, fluturându-l în fața Ninei, este poemul pe care tatăl tău mi-a promis că-l va citi diseară. Își mușca buza de sus. Mi-a spus să-l pun pe masa din fața dormitorului lui. Vrei să vii cu mine?

Nina a condus-o pe Kitty Finch la camera unde dormeau părinții ei. Dormitorul lor era cel mai mare din vilă, având acces la o sală de baie și mai mare chiar. Avea robinete aurii, un duș cu pompă electrică și un buton ca să transformi cada în jacuzzi. A arătat spre o măsuță împinsă la perete, afară, lângă dormitorul lor. În mijlocul mesei, era un castron cu un talmeș-balmeș de ochelari de înot, imortele, markere uscate, cărți poștale și chei.

– Oh, uite cheile de la încăperea cu pompe, a spus Kitty pe un ton încântat. În camera cu pompe sunt depozitate toate mașinăriile care fac să funcționeze piscina. O să pun plicul sub castron. Se încrunta la plicul maro și respira adânc, scuturându-și cârlionții, de parcă i s-ar fi prins ceva în păr. De fapt, cred că o să-l bag pe sub ușă. În felul ăsta, se va împiedica de el și va trebui să-l citească imediat.

Nina dădu să-i spună că nu era doar dormitorul lui, mama ei dormea tot acolo, însă s-a oprit deoarece Kitty Finch rostea lucruri stranii.

– Trebuie să riști, nu-i așa? E ca și cum ai traversa o stradă cu ochii închiși... nu știi ce se va întâmpla în continuare, a adăugat ea, lăsându-și capul spre spate și râzând. Adu-mi aminte să te duc cu mașina la Nisa mâine la cea mai bună înghețată pe care ai mâncat-o vreodată în viața ta.

A sta lângă Kitty Finch era ca și cum te-ai afla lângă un dop de șampanie care tocmai sărise dintr-o sticlă. Primul pocnet când ai impresia că a scăpat gazul dinăuntru și, preț de o secundă, totul e stropit cu ceva îmbătător.

Mitchell îi striga să vină la cină.

MANIERE

– Soția mea este plecată să-și repare pantofii la Nisa, a anunțat teatral Joe Jacobs pentru toată lumea de la masă.

Tonul lui sugera că dădea doar o informație și nu aștepta nici un răspuns de la mesenii adunați la cină. Aceștia s-au conformat. Nimeni nu a comentat.

Mitchell, întotdeauna maestrul bucătar autointitulat, își petrecuse toată după-amiaza gătind bucata de carne de vită, pe care Joe insistase să o cumpere de la piață pe banii lui în acea dimineață. Încântat, tăia acum felii din friptura mustind de suc sângeriu.

– Eu nu vreau deloc, mulțumesc, a spus politicoasă Kitty.

– Oh, doar o înghițitură.

O felie subțire de carne în sânge a aterizat din furculița lui în farfuria ei.

– Înghițitură este cuvântul preferat al lui Mitchell.

Joe a luat șervetul, vârându-l pe o latură în gulerul de la cămașă.

Laura turna vinul. Purta la gât un colier african decorativ, o fâșie groasă împletită din aur, care se închidea cu șapte perle.

– Parcă ai fi o mireasă, a remarcat Kitty admirativ.

– Poate părea ciudat, dar chiar este un colier de mireasă din magazinul nostru. Provine din Kenya.

Lui Kitty îi dăduseră lacrimile din cauza hreanului, din care a băgat în gură o lingură, de parcă era zahăr.

– De fapt, ce vindeți tu și Mitchell la „angroul“ vostru?

– „Butic“, a corectat-o Laura. Vindem arme primitive persane, turcești și indiene. Și bijuterii africane scumpe.

– Suntem mici negustori de arme, a spus Mitchell exuberant. Și în paralel vindem mobilier făcut din struți.

Joe a răsucit cu degetele o felie de carne și a înmuiat-o în castronul cu hrean.

– Mobilierul e făcut din struți și hreanul e făcut din cai[5], a intonat el.

Nina a trântit cuțitul pe masă.

– Taci dracului din gură odată.

Mitchell a făcut o grimasă.

– Fetele de vârsta ta nu trebuie să folosească asemenea cuvinte urâte.

Tatăl ei a mișcat de câteva ori din cap, dându-i parcă dreptate. Nina se uita furioasă la el cum își lustruia lingura cu marginea feței de masă. Știa că tatăl ei avea o mulțime de timp pentru ceea ce Mitchell numea cuvinte „urâte". Când i-a spus, cum făcea cu regularitate, că nu mai suporta să poarte la școală pantofi atât de jalnici cu niște colanți neasortați la culoare, tatăl ei, poetul i-a corectat vocabularul:

– Data viitoare să spui „niște *porcării* de pantofi atât de jalnici". Argumentul tău va fi astfel mai convingător.

– Cuvinte urâte înseamnă gânduri urâte. Mitchell s-a bătut iute cu palma pe partea laterală a țestei lui pleșuve și apoi a lins o urmă de hrean de pe degetul arătător. Eu nu aș fi îndrăznit niciodată să înjur de față cu tata, când eram de vârsta ta.

Joe a aruncat o privire spre fiica lui.

– Da, copila mea. Te rog să nu mai înjuri așa, ca să nu-i ofensezi pe căcănarii de la masa asta. În special pe Mitchell. E un om periculos. Are arme. Săbii și revolvere de fildeș.

– De faaapt – Mitchell a scuturat dojenitor din deget –, ceea ce-mi trebuie mie este o cursă de șoareci, fiindcă există rozătoare în această bucătărie.

S-a uitat urât la Kitty Finch când a spus „rozătoare".

Kitty a scăpat pe jos felia de carne și s-a aplecat spre Nina.

– Hreanul nu este făcut din cai. Este înrudit cu familia mușcatului. Este o rădăcină, iar tatăl tău mănâncă probabil atât de mult hrean fiindcă îi face bine la reumatism.

Joe și-a arcuit sprâncenele groase.

– Pof-tiiim?! Eu nu am reumatism!

– Probabil că ai, a replicat Kitty. Ești un pic cam țeapăn când calci.

– Asta pentru că e suficient de bătrân cât să-ți fie tată, a zâmbit răutăcios Laura.

Era în continuare nedumerită de ce Isabel ținuse neapărat ca această tânără, care înota în pielea goală și în mod evident voia să-i intre în grațiile soțului ei de vârstă mijlocie, să stea în aceeași vilă cu ei. În căsnicia lor, prietena ei era cea înșelată de soț. Jignită de infidelitățile lui. Împovărată de trecutul lui. Trădată și mințită de el.

– Laura se mândrește cu faptul că vede prin oameni și vorbește pe șleau, a declarat Joe spre știința celor de la masă.

Și-a strâns vârful nasului între arătător și degetul mare, un cod secret între el și fiica lui, fără să știe exact cu ce semnificație, poate simbolizând trăinicia iubirii învingând cusururile și nesăbuințele lui, dar și iritările lor reciproce.

Kitty i-a zâmbit stânjenită Laurei.

– Vă mulțumesc mult tuturor că m-ați lăsat să stau aici.

Nina s-a uitat la ea cum a ciugulit dintr-o felie de castravete, pe care a împins-o apoi pe marginea farfuriei.

– Lui Isabel trebuie să-i mulțumești, a corectat-o Laura. Ea este foarte bună la suflet.

– Eu n-aș zice că Isabel e bună, nu-i așa, Nina?

Joe a rulat încă o bucată de friptură în sânge și și-a îndesat-o în gură.

Acesta era semnalul pentru Nina să spună ceva critic despre mama ei ca să-i facă pe plac tatălui, ceva de genul: „Mama mea nu mă cunoaște deloc“. De fapt, era tentată să zică: „Mama mea nu știe că eu știu că tatăl meu se va culca cu Kitty Finch. Nu știe nici măcar că eu știu ce înseamnă anorexic“.

În schimb, a spus:

– Kitty crede că zidurile pot să se deschidă și să se închidă.

Când Mitchel și-a rotit de câteva ori arătătorul stâng în jurul urechii, ca și când ar fi vrut să spună „ne-bu-nă, e nebună de legat“, Joe l-a făcut să înceteze, plesnindu-l violent cu pumnul lui bronzat peste degetul acela roz și insolent.

– Este nepoliticos să fii atât de normal, Mitchell. Chiar și tu ai fost probabil cândva copil. Chiar și tu ai crezut probabil că niște monștri stăteau la pândă sub patul tău. Acum, când ești un adult atât de impecabil de normal, pesemne că te uiți discret sub pat și îți spui: „Mda, poate că monstrul e invizibil!“

Mitchell și-a dat ochii peste cap și s-a holbat la tavan, invocând parcă ajutor sau sfaturi.

– Ție nu ți-a spus nimeni vreodată că ești prea încrezut?

Suna telefonul. Un fax aluneca scrâșnind pe tava de plastic de lângă pliantele cu reclamele vilei. Nina s-a ridicat în picioare și s-a dus să-l ia. S-a uitat la hârtie și i-a adus-o tatălui ei.

– E pentru tine. Despre sesiunea de lectură din Polonia.

– Mulțumesc. I-a sărutat mâna cu buzele pătate de vin și i-a spus să-i citească faxul cu voce tare.

DEJUN LA SOSIRE.

DOUĂ MENIURI. Borș alb cu ou fiert și cârnați.

Tocăniță vânătorească tradițională cu piure de cartofi. Băutură răcoritoare.

SAU

Supă poloneză tradițională de castraveți.

Sarmale din varză cu carne și piure de cartofi. Băutură răcoritoare.

RUGĂM TRANSMITEȚI PRIN FAX ALEGEREA DUMNEAVOASTRĂ.

Laura a tușit.

– Tu te-ai născut în Polonia, nu-i așa, Joe?

Nina l-a văzut pe tatăl ei scuturând vag din cap.

– Nu mai țin minte.

Mitchell a ridicat sprâncenele nevenindu-i parcă să creadă.

– Trebuie să fii cam uituc dacă nu-ți mai amintești unde te-ai născut. Ești evreu, nu-i așa, domnule?

Joe părea uimit. Nina se întreba dacă nu era din cauză că tatălui ei i se spusese „domnule“. Kitty se încrunta și ea. S-a așezat mai dreaptă pe scaun și s-a adresat mesenilor, de parcă ar fi fost biografa lui Joe.

– Bineînțeles că s-a născut în Polonia. Scrie pe toate supracopertele cărților lui. Jozef Nowogrodzki s-a născut în vestul Poloniei în 1937. A sosit în Whitechapel, estul Londrei, când avea cinci ani.

– Exact. Mitchell părea derutat din nou. Cum se face atunci că te cheamă Joe Jacobs?

Kitty a preluat din nou comanda. Ar fi putut la fel de bine să clincăne de trei ori lovind în paharul de vin pentru a crea suspansul așteptării.

– Profesorii de la școala cu internat i-au schimbat numele ca să îl poată pronunța și scrie.

Lingura pe care Joe o lustruise pe tot parcursul cinei sclipea acum ca argintul. Când a ridicat-o deasupra mesei, ca și cum ar fi vrut să-și inspecteze munca

anevoioasă, Nina a văzut imaginea deformată a lui Kitty reflectată pe spatele lingurii.

– Școală cu internat? Dar unde erau părinții tăi?

Mitchell a observat că Laura se foia pe scaun. Ceea ce se presupunea că și el ar fi trebuie să știe despre Joe îi ieșise complet din minte. Laura îi spusese, desigur, dar el nu reținuse. A răsuflat ușurat când Kitty Finch nu s-a mai simțit obligată să-i răspundă la întrebare, și în același timp și-ar fi dorit cumva să nu fi ajuns acolo.

– Păi, se poate spune atunci că ești englez, nu-i așa, Joe?

Joe a încuviințat din cap.

– Da, sunt englez. Sunt aproape la fel de englez ca tine.

– Mda, eu n-aș fi întru totul de acord cu asta, Joe, a declarat Mitchell pe tonul unui vameș sociabil, dar, așa cum îi spun mereu Laurei, contează ce simțim în noi.

– Ai dreptate, a încuviințat Joe.

Mitchell se gândea că era pe o pistă bună, din moment ce de data asta Joe părea politicos.

– Bun, Joe, tu ce simți în tine?

Joe se zgâia la lingura din mână, de parcă ar fi fost o bijuterie sau un mic triumf asupra tacâmurilor terne.

– Am o PPP în mine.

– Ce-i asta, domnule?

– O „părere proastă periculoasă“.

Mitchell, care era beat acum, l-a bătut cu palma pe spinare ca să confirme noua lor solidaritate.

– Subscriu la asta, Jozef și cum te-o mai chema. Am și eu o PPP exact aici, a făcut el, ciocănind cu degetul în țeastă. Am trei de-astea aici.

Târșâindu-și picioarele lungi pe sub masă, Laura a anunțat că pregătise și ea un desert. Era o rețetă pe care o luase din *Complete Cookery Course* de Delia Smith. Oricum, spera să i se fi închegat crema și să nu i se fi brânzit frișca.

DUMINICĂ

HOȚUL DE CUCUTĂ

Primul ciripit de păsărele. Zgomotul conurilor de pin căzând în neclintirea piscinei. Mirosul aspru de rozmarin plantat în lăzile de lemn de pe pervazul ferestrei. Când s-a trezit din somn, Kitty Finch a simțit pe față răsuflarea cuiva. Inițial, a crezut că vântul deschisese fereastra în timpul nopții, dar pe urmă l-a văzut și a trebuit să-și vâre părul în gură ca să nu urle. Un băiat cu părul negru stătea în picioare lângă patul ei și flutura din mână spre ea. Avea vreo cincisprezece ani și ținea un carnet în mâna din care nu flutura. Carnetul era galben. Purta un sacou de uniformă școlară și avea cravata băgată în buzunar. În cele din urmă, a dispărut în zid, însă ea simțea adierea mâinii lui nevăzute fluturând în continuare.

El era în ea. Se insinuase prin transă în mintea ei. Recepționa gândurile, sentimentele și intențiile lui. Și-a înfipt degetele în obraji și, când s-a convins că era trează de-a binelea, a pornit spre ușile de sticlă duble care dădeau afară și a intrat în piscină. A înțepat-o o viespe de încheietura mâinii în timp ce înota spre salteaua pe jumătate dezumflată, pe care a tras-o în capătul cu apă mică. Nu știa dacă viziunea spectrală era o fantomă, un vis ori o halucinație. Indiferent ce-o fi fost, el era în mintea ei de mult timp. Și-a vârât capul sub apă și a început să numere până la zece.

Mai era cineva cu ea în piscină.

Kitty deslușea vag vârfurile degetelor mărite ale lui Isabel Jacobs pescuind din apă insecte care mureau întotdeauna în capătul cu adâncime mare. Când a ieșit la suprafață, brațele puternice ale lui Isabel tăiau acum prin apa verde și rece, insectele zvârcolindu-se într-un morman pe dalele de piatră de la marginea bazinului. Soția ziaristă, atât de tăcută și superioară, obișnuia să dispară la Nisa când era ora de masă și nimeni nu vorbea despre asta. Cu atât mai puțin soțul ei, care, spera Kitty, îi citise de-acum poemul. Asta era ceea ce a spus că intenționa să facă după cina nesfârșită de seara trecută. Avea de gând să stea lungit pe pat și să citească cuvintele ei.

– Tremuri de frig, Kitty.

Isabel a înotat spre ea până când cele două femei au ajuns umăr lângă umăr, contemplând negura zorilor ridicându-se din munți. I-a spus lui Isabel că o

durea urechea și era amețită. Era singurul mod în care putea vorbi despre ceea ce văzuse în acea dimineață.

– Probabil că ai o infecție la ureche. Nici nu-i de mirare că te clatini pe picioare.

Isabel încerca să lase impresia că era perfect sigură de sine. Kitty o văzuse la televizor în urmă cu vreo trei ani. Isabel Jacobs stând în deșert lângă un schelet de cămilă în Kuwait. Era rezemată de un tanc militar ars, arătând spre cizmele carbonizate ale unui soldat care zăcea dedesubt. Elegantă și îngrijită, Isabel Jacobs era mai rea decât părea. Când intrase ieri în piscină, o înșfăcase de gleznă răsucindu-i pielea atât de tare, încât avusese senzația că o pișcaseră o mie de ace. Și acum o mai durea piciorul de la asta. Isabel îi provocase intenționat acea durere, însă Kitty nu putuse să spună nimic, deoarece imediat după aceea îi propusese să stea în camera liberă. Nimeni nu îndrăznise să obiecteze, deoarece corespondenta de război îi ținea pe toți sub control. Ca și cum ea ar fi avut ultimul cuvânt sau îi provoca să o contrazică. Adevărul era că soțul ei avea ultimul cuvânt fiindcă el scria cuvinte și apoi punea punct la capătul lor. Ea știa asta, dar nevasta lui ce știa?

Kitty a sărit din apă și s-a dus la marginea piscinei ca să culeagă frunze de leandru dintr-un arbust care creștea într-un ghiveci la capătul cu apă mică. Isabel a ieșit și ea și s-a așezat pe marginea unui șezlong alb. Soția ziaristă își aprindea o țigară având un aer absent, ca și cum se gândea la ceva cu mult mai important decât ceea ce se întâmpla acum. Văzuse pesemne plicul A4 jerpelit, pe care Kitty îl lăsase proptit de ușa dormitorului.

Înotând spre casă
de
Kitty Finch

Nu i-a spus lui Isabel că îi era cald și avea vederea împăienjenită. O mânca pielea și se gândea că probabil i se umflase și limba. Nu i-a spus nici despre băiatul spectral care ieșise din zid ca să o salute când se trezise din somn. Îi furase câteva plante, fiindcă atunci când a intrat înapoi în zid avea ceva în brațe. Se gândea că băiatul căuta modalități de a muri. Cuvintele pe care le auzise rostite de el erau cuvinte pe care ea le auzea în capul ei, nu cu urechile. Flutura din mână vrând parcă să o salute, dar acum i-a trecut prin minte că poate își luase rămas-bun.

– Vasăzică ai venit aici fiindcă ești o admiratoare a poeziilor lui Jozef?

Kitty a mestecat încet dintr-o frunză argintie de laur până a reușit să mascheze neliniștea din vocea ei.

– Presupun că sunt o admiratoare. Deși eu nu văd lucrurile așa. S-a oprit puțin, așteptând să capete siguranță în glas. Poeziile lui Joe sunt mai mult ca un fel de conversație cu mine, aș putea spune. Scrie despre lucruri la care eu mă gândesc adesea. Suntem în contact nervos.

Întorcând capul, a văzut-o pe Isabel stingând țigara sub talpa goală. Lui Kitty i s-a tăiat respirația.

– Nu te-a durut?

Chiar dacă se arsese pe talpă, lui Isabel nu părea să-i pese.

– Ce înseamnă „contact nervos“ cu Jozef?

– Nu înseamnă nimic. E o ideea care mi-a venit acum.

Kitty a remarcat că Isabel Jacobs folosea mereu numele întreg al soțului ei. Ca și cum doar ea deținea acea parte din el care era secretă și misterioasă, partea din el care scria lucruri. Cum ar fi putut să-i spună că ea și Joe își transmiteau mesaje unul celuilalt, când nici ea nu înțelegea asta? Era o chestiune pe care urma să o discute cu Jürgen. El avea să-i explice că ea avea simțuri suplimentare, fiindcă era poetă, iar pe urmă avea să-i spună cuvinte în germană, despre care ea știa că erau vorbe de dragoste. Era întotdeauna complicat să fugă de el seara, așa că era recunoscătoare că primise camera liberă în care se putea refugia. Da, într-un fel îi era recunoscătoare lui Isabel că o scăpase de dragostea lui Jürgen.

– Despre ce este poemul tău?

Kitty studia frunza de laur, trasând cu vârful degetelor conturul nervurilor argintii.

– Nu mai țin minte.

Isabel a râs. Asta era jignitor. Kitty era jignită. Dând la spate recunoștința, se uita mânioasă la femeia care îi oferise camera liberă, dar nu se sinchisise să-i dea așternuturi și perne ori s-o avertizeze că fereastra nu se deschidea și că podeaua era acoperită cu excremente de șoareci. Ziarista îi punea întrebări ca și cum se pregătea să-i facă dosarul. Era înaltă, cu forme pline, cu părul negru ca o indiancă și purta o verighetă de aur pe mâna stângă pentru a arăta că era măritată. Avea degete lungi și netede, de parcă în viața ei nu frecase vreo oală sau nu-și vârâse degetele în pământ. Nici măcar nu se obosise să-i ofere musafirei ei câteva umerașe de haine. Nina trebuise să-i aducă un braț de

umerașe din dulapul ei de la etaj. Cu toate astea, Isabel Jacobs continua să pună întrebări, fiindcă voia să fie stăpână pe situație.

– Spuneai că o cunoști pe proprietara acestei vile?

– Da. E psihiatru, o cheamă Rita Dwighter și e prietenă cu maică-mea. Are case pretutindeni. De fapt, are douăsprezece proprietăți numai la Londra, fiecare valorând cam două milioane. Probabil că își întreabă pacienții dacă au vreo ipotecă.

Isabel a râs, și, de data asta, a râs și Kitty.

– Apropo, îți mulțumesc că m-ai primit să stau aici.

Isabel a înclinat din cap, fără să dea importanță, și a zis că se duce înăuntru să pregătească niște pâine prăjită cu miere. Kitty a petrecut-o cu privirea până a intrat în casă pe ușile de sticlă, unde a dat de Laura, care ședea acum la masa din bucătărie, cu două căști audio prinse pe cap și o încâlceală de fire în jurul gâtului. Laura învăța o limbă africană, buzele ei subțiri rostind cuvintele cu voce tare.

Kitty ședea goală, dârdâind la capătul piscinei, și o asculta pe blonda înaltă cu ochi albaștri speriați psalmodiind propoziții de pe un alt continent. Auzea bătând clopotele de la biserica din sat și auzea pe cineva oftând. Când a ridicat privirea a trebuit, pentru a doua oară în acea dimineață, să se abțină să nu țipe. Madeleine Sheridan ședea pe balconul ei ca de obicei, holbându-se la ea, de parcă ar fi scrutat oceanul în căutarea unui rechin. Asta era prea de tot. Kitty a sărit în picioare și a scuturat pumnul spre figura nedeslușită care își bea ceaiul de dimineață.

– Încetează dracului odată să mă mai urmărești tot timpul. Încă mai aștept să-mi dai înapoi pantofii, doamnă doctor Sheridan. Tot nu îi ai încă?

EXTRATEREȘTRII ȘI DORUL DE CASĂ

Jürgen târa în bucătăria restaurantului lui Claude un extraterestru gonflabil din cauciuc, înalt de un metru și cu gâtul zbârcit. Îl cumpărase sâmbătă de la talcioc, iar acum el și Claude purtau trei conversații simultan. Claude, care tocmai împlinise douăzeci și trei de ani și știa că semăna cu Mick Jagger, deținea singurul restaurant din sat și plănuia să-l vândă în anul următor unor dezvoltatori imobiliari parizieni. Ceea ce voia Claude să afle era de ce turiștii îi oferiseră o cameră lui Kitty Finch.

Jürgen s-a scărpinat pe cap și și-a legănat codițele rasta, neștiind cum să trateze întrebarea. Efortul îl epuiza și nu putea găsi un răspuns. Claude, care purta plete mătăsoase până la umăr tunse pe bani mulți ca să lase impresia că nu se sinchisea niciodată să-și aranjeze părul, socotea că pe Kitty o dezgusta probabil coafura rasta cultivată de Jürgen, din moment ce știa că ar fi putut să stea la el oricând ar fi vrut. În același timp, se hlizeau amândoi la Mitchell, care ședea pe terasă îndopându-se cu baghete și marmeladă, așteptând să se deschidă băcănia. Bărbatul gras care colecționa arme vechi cumpăra pe datorie de la restaurant *și* de la băcănie, de aceasta ocupându-se mama lui Claude. Mitchell putea să ducă la faliment toată familia lui Claude. Până una-alta, Jürgen povestea subiectul filmului *ET*, în timp ce Claude curăța cartofi. Jürgen a smuls chiștocul de țigară dintre buzele groase ale prietenului său și a tras cu nesaț un fum, în timp ce încerca să-și amintească filmul pe care îl văzuse la Monaco în urmă cu trei ani.

– ET este un copil extraterestru care descoperă că s-a rătăcit pe Pământ, la trei milioane de ani-lumină distanță de casă. Se împrietenește cu un băiat de zece ani și încep să aibă o legătură foarte specială unul cu celălalt.

Claude a clipit cu coada ochilui, rânjind cu subînțeles spre micul extraterestru din bucătăria lui.

– Ce fel de legătură?

Jürgen și-a legănat codițele peste o tartă cu pere proaspăt coaptă care se răcea sub fereastra de la bucătărie, ca și cum ar fi vrut să invoce o intrigă pe care o uitase de mult.

– Păi... dacă ET se îmbolnăvește, băiatul pământean se îmbolnăvește și el, dacă lui ET îi este foame, băiatului pământean îi este și lui foame, dacă ET este obosit sau trist, atunci băiatul pământean suferă și el. Extraterestrul și prietenul lui sunt în contact prin gândurile lor. Sunt conectați mental.

Claude a făcut o grimasă, fiindcă Mitchell îl strigase ca să-i ceară încă un coș cu pâine și o felie de tartă cu pere, recent introdusă în meniu. Claude i-a spus lui Jürgen că el nu putea pricepe cum de grăsanul nu avea niciodată bani la el, deși stătea la o vilă luxoasă. Datoriile lui pe caiet urcaseră vertiginos.

– În fine, și cum se termină *ET*?

Jürgen, care de obicei era prea drogat ca să mai poată ține minte ceva, tocmai îl zărise pe Joe Jacobs în depărtare, mergând printre oile care pășteau pe munți. Dintr-un motiv neștiut, își amintea fiecare replică pe care copilul pripășit pe Pământ o rostise în film. În mintea lui, acest lucru se datora faptului că și el era

un străin, un băiat german, un om al naturii care trăia în Franța. I-a explicat că ET trebuie să se deconecteze de băiat, deoarece se teme să nu-l îmbolnăvească și pe el, or el nu vrea să-i facă vreun rău. Și pe urmă găsește o modalitate să plece acasă pe planeta lui.

Jürgen i-a dat un ghiont lui Claude și a arătat în depărtare, spre poetul englez. Ai fi zis că saluta ceva invizibil, fiindcă își atingea fruntea cu degetele. Lui Claude îi plăcea de poet, deoarece întotdeauna lăsa bacșișuri grase și reușise cumva să zămislească o fiică adolescentă superbă, cu picioare lungi, pe care Claude o invitase personal la restaurant pentru un *apéritif*. Până acum, nu dăduse curs propunerii lui, însă el trăia cu speranța în suflet, fiindcă, așa cum i-a spus și lui Jürgen, pentru ce altceva să trăiască, în fond?

– E superstițios, tocmai a văzut o coțofană. E celebru. Tu vrei să fii celebru?

Jürgen a încuviințat. Apoi a scuturat din cap și a tras o dușcă dintr-o sticlă cu lichid verde, rezemată de uleiul pentru gătit.

– Da. Uneori mă gândesc ce drăguț ar fi să nu mai fac pe administratorul și toată lumea să vrea să mă pupe-n fund. Dar există o problemă. Nu am energia să fiu celebru. Am prea multă treabă.

Claude a arătat spre poet, care s-ar fi zis că saluta în continuare coțofenele.

– I-o fi dor de casă. Vrea să se ducă acasă pe planeta lui.

Jürgen făcea gargară cu băutura verde care, știa Claude, era sirop de mentă. Jürgen era cumva dependent de această băutură, la fel cum unii oameni sunt dependenți de absint, care avea aceeași culoare verde-deschis.

– Nu. Vrea doar s-o evite pe Kitty Ket. Nu a citit chestia aia de la Ket și încearcă să o evite. Ket a noastră e ca ET. Crede că are o conexiune mentală cu poetul. Nu i-a citit versurile, și o să fie tristă, o să-i crească tensiunea arterială și o să-i ucidă pe toți cu armele grăsanului.

LUNI

CAPCANA VÂNĂTORULUI

Mitchell stătea lungit pe spate, asudând. Era ora trei noaptea și el tocmai avusese un coșmar cu un miriapod. Îl ciopârțise cu un cuțit, dar miriapodul s-a despicat în două și a început să crească din nou. Cu cât îl ciopârțea mai mult, cu atât și miriapozii se înmulțeau. Fojgăiau la picioarele lui. Era îngropat în miriapozi până la urechi și lama cuțitului era acoperită de mâzgă. I se târau în nări și încercau să-i intre în gură. Când s-a trezit din somn, se întreba dacă să-i spună Laurei că inima îi bătea atât de tare și de repede, încât se temea să nu facă un atac de cord. Laura dormea liniștită pe partea ei, cu picioarele ieșite afară din pat. Nu exista pat în lume care să fie suficient de lung pentru Laura. Patul lor din Londra fusese proiectat special pentru înălțimea ei și lățimea lui, de către un constructor de nave danez. Ocupa toată încăperea și semăna cu un galion eșuat pe un heleșteu într-un parc municipal. Ceva se târa spre el pe peretele văruit. Mitchell a țipat.

– Ce-ai pățit, Mitch?

Laura s-a ridicat în capul oaselor și a pus mâna pe pieptul soțului ei, care răsufla greoi.

A arătat spre chestia de pe perete.

– E un fluture de noapte, Mitchell.

Într-adevăr, și-a întins aripile cenușii și a zburat afară pe fereastră.

– Am avut un coșmar, a mârâit el. Un coșmar oribil, oribil.

L-a strâns de mână; avea palma fierbinte și lipicioasă.

– Culcă-te la loc. O să te simți mai bine dimineață.

Laura și-a tras cearșaful peste umăr și s-a lungit la loc.

Era imposibil să mai poată dormi. Mitchell s-a dat jos din pat și a urcat la bucătărie, unde simțea cel mai bine că era în siguranță. A deschis frigiderul și și-a luat o sticlă de apă. Când a dus sticla la gură și a sorbit lacom și însetat apa rece ca gheața, a avut senzația că înghițea bucăți și fragmente de miriapozi. Îl durea rău capul, iar când a ridicat privirea a observat ceva pe pardoseala din bucătărie. Era cursa pe care o montase pentru șobolan. Prinsese ceva în ea. A înghițit cu noduri și s-a dus spre ea.

Un mic animal zăcea într-o rână cu spatele la el, dar nu era un șobolan. A recunoscut creatura. Era iepurele de nailon maro al Ninei, cu urechile lui lungi agățate sub sârmă. Vedea coada ca o minge albă uzată și eticheta jegoasă cusută pe partea interioară a piciorului. Panglica de satin verde din jurul gâtului se încâlcise cumva și ea printre sârme. A simțit că transpiră când s-a aplecat să-l elibereze din cursă și atunci a observat o umbră pe pardoseală. Era cineva acolo cu el. Cineva intrase fraudulos în vilă, iar el nu avea revolverele cu el. Chiar și arma străveche de abanos din Persia ar fi putut să-l doboare pe intrus.

– Bună, Mitchell.

Kitty Finch era rezemată de perete în pielea goală, urmărindu-l cum se căznea să nu-și prindă degetele în propria capcană. Cu brațele încrucișate peste sâni, ciugulea din ciocolata lăsată de el ca momeală pentru șobolan.

– De-acum, o să te numesc vânătorul, dar am prevenit toate bufnițele să se ferească de tine.

Și-a apăsat palma peste inima care îi bubuia în piept și s-a holbat la fața ei palidă și moralizatoare. Îi venea s-o împuște. Dacă ar fi avut armele la el, ar fi împușcat-o. Ar ținti spre stomacul ei. Și-a imaginat cum ar ține revolverul și a calculat momentul când ar apăsa pe trăgaci. S-ar prăbuși pe jos, având larg deschiși ochii aceia cenușii și sticloși, cu o gaură însângerată sfredelită în burtă. A clipit de câteva ori și a văzut că era în continuare lângă perete, ridiculizându-l cu ciocolata pe care el o așezase cu atâta grijă între sârme. Văzând cât părea de firavă și de neajutorată, și-a dat seama că o speriase.

– Îmi pare rău că am fost așa brutal.

– Da. A început din cap, de parcă dintr-odată erau cei mai buni prieteni. M-ai băgat în sperieți, dar oricum eram înspăimântată.

Și el era îngrozit. Pentru o clipă, s-a gândit serios dacă să nu-i povestească despre coșmarul lui.

– Mitchell, de ce ucizi animale și păsări?

Era aproape drăguță, cu talia îngustă și părul lung strălucind în întuneric, dar și neîngrijită, nu cu mult diferită de o cerșetoare în fața unei gări, cu o pancartă de persoană înfometată și fără adăpost.

– Mă face să nu mă mai gândesc la alte lucruri, s-a surprins el spunând ca și cum vorbea serios, ceea ce și făcea.

– Ce fel de lucruri?

Din nou, s-a gândit dacă să-i povestească despre grijile care îi apăsau sufletul, dar s-a oprit exact la timp. Nu avea nici un rost să-și bată gura degeaba cu o

persoană țicnită ca ea.

– Ești complet dezaxat, Mitchell. Încetează să mai omori și te vei simți mai bine.

– N-ai și tu o casă unde să te duci?

Intenționase să vorbească blajin, dar chiar și în urechile lui suna ca o insultă.

– Da, locuiesc cu mama deocamdată, dar nu e casa mea.

În timp ce s-a așezat în genunchi ca să-l ajute să descurce iepurele de jucărie jegos care-și bătuse joc de cursa lui, Mitchell nu reușea să se dumirească de ce o persoană așa de tristă ca ea putea fi periculoasă.

– Știi ceva? De data asta Mitchell intenționase sincer să fie blând. Dacă ai purta mai des haine, în loc să umbli în costumul zilei în care te-ai născut, ai arăta mai normal.

VOLATILIZATĂ

Dispariția Ninei a fost descoperită abia la șapte dimineața, după ce Joe a strigat-o, fiindcă își pierduse stiloul preferat. Fiica lui era persoana care i-l găsea întotdeauna, indiferent de oră, o dramă pe care Laura o auzise pe puțin de douăsprezece ori în acea vacanță. Ori de câte ori readucea victorioasă stiloul în mâinile tatălui ei gălăgios și disperat, acesta o strângea în brațe și mugea melodramatic: „Mulțumesc mulțumesc mulțumesc“. Adesea, în câteva limbi: poloneză, portugheză, italiană. Ieri a fost: „*Danke danke danke*“.

Nici unuia nu-i venea să creadă că Joe o striga într-adevăr pe fiica lui să-i găsească stiloul, așa de devreme dimineața, însă exact asta făcea, dar Nina nu răspundea. Isabel a intrat în dormitorul fiicei ei și a văzut ușile de la balcon larg deschise. A smuls la o parte cuvertura, așteptând să o găsească ascunsă dedesubt. Nina nu era acolo, iar cearșaful era pătat de sânge. Când Laura a auzit-o pe Isabel plângând în hohote, a dat buzna în cameră, unde prietena ei arăta spre pat, scoțând pe gură niște sunete ciudate, de parcă s-ar fi sufocat. Era palidă, cadaveric de albă, rostind niște cuvinte din care Laura deslușea vag „os“ sau „păr“ sau „a dispărut“; era greu să înțeleagă ceva din ce spunea.

Laura i-a sugerat să meargă împreună să o caute pe Nina în grădină și a ghidat-o afară din cameră. Păsările coborau în zbor să bea din apa verde și neclintită a piscinei. O cutie cu bomboane de ciocolată umplute cu vișine rămăsese uitată din ziua precedentă pe scaunul mare și albastru al lui Mitchell,

unde se topeau năpădite de furnici. Două prosoape umede erau întinse pe șezlongurile de pânză și, între ele, ca o conversație întreruptă, era scaunul din lemn pe care Isabel îl târâse afară pentru Kitty Finch. Sub el, era stiloul negru al lui Joe.

Acesta era spațiul rearanjat de ieri. Au pășit printre chiparoși și au ajuns în grădina pârjolită de secetă. Nu plouase de luni întregi și Jürgen uitase să ude plantele. Caprifoiul murea, solul sub iarba cafenie fiind crăpat și tare. Sub pinul cel mai înalt, Laura a văzut bikiniul ud al Ninei aruncat pe acele de pin. Când s-a aplecat să-l ia, nici chiar ea nu a putut să nu se gândească acum că imprimeul cu cireșe de pe material arăta ca niște stropi de sânge. Degetele ei au început să bâjbâie în buzunar după calculatorul micuț din oțel, pe care ea și Mitchell îl luaseră cu ei ca să își facă socotelile.

– Nina este OK, Isabel. Își plimba degetele peste calculator, ca și cum numerele și simbolurile pe care le știa acolo, m+ și m-, x și virgula de la zecimale, aveau să conducă până la urmă la apariția Ninei. A plecat probabil la o plimbare. Adică, știi, are paisprezece ani, doar nu crezi că… A dat să spună a fost omorâtă, dar s-a răzgândit și a zis: s-a volatilizat.

Nu a terminat fraza, deoarece Isabel alerga printre chiparoși atât de repede și cu atâta forță, încât copacii au continuat să se zgâlțâie câteva minute după aceea. Laura privea haosul momentan al copacilor. Parcă și-ar fi pierdut echilibrul și nu mai știau cum să-și recapete forma dinainte.

MAME ȘI FIICE

În camera liberă era întuneric și zăpușeală, fiindcă fereastra era închisă și perdelele erau trase. O pereche de șlapi jegoși zăceau pe învălmășeala de ierburi uscate de pe podea. Părul roșu al lui Kitty era revărsat peste perna pătată și bolovănoasă, brațele ei pistruiate erau înfășurate în jurul Ninei, care ținea strâns iepurele din blană de nailon reprezentând ultima ei legătură jenantă cu copilăria. Isabel știa că Nina era trează și că se prefăcea că doarme sub ceea ce părea a fi o față de masă din pânză albă scrobită. Arăta ca un giulgiu.

– Nina, scoală-te.

Vocea lui Isabel era mai tăioasă decât ar fi vrut ea.

Kitty a deschis ochii și a șoptit:

– Ninei i-a venit ciclul în timpul nopții, așa că s-a vârât în pat cu mine.

Fetele erau somnoroase și fericite una în brațele celeilalte. Isabel a remarcat că volumele zdrențuite pe care Kitty le pusese pe rafturi, cam șase în total, erau cărți de-ale soțului ei. Doi boboci de trandafiri roz stăteau într-un pahar cu apă lângă ele. Trandafiri care nu putuseră să fie culeși decât din grădina din față a lui Madeleine Sheridan, tentativa ei de a crea o amintire a Angliei în Franța.

I-a revenit în minte straniul comentariu pe care Kitty îl făcuse ieri-dimineață, după ce înotaseră împreună: „Poeziile lui Joe sunt mai mult ca un fel de conversație cu mine, aș putea spune". Ce fel de conversație avea Kitty Finch cu soțul ei? Oare era cazul să insiste ca fiica ei să se dea jos din pat și să iasă din camera aceasta unde era zăpușeală ca într-o seră? În mod limpede, Kitty capta energie ca să-și încălzească plantele. Făurise o mică lume haotică și fierbinte, plină de cărți, fructe și flori, un ținut în țara vilei turistice cu reproduceri din Matisse și Picasso înrămate stângaci și atârnate pe pereți. Doi bondari dolofani se târau în jos pe perdelele galbene, căutând o fereastră deschisă. Dulapul era deschis și Isabel a zărit o capă scurtă din pene albe atârnată într-un colț. Zveltă și frumușică în șlapii și rochiile ei de vară, Kitty Finch părea să se simtă acasă oriunde. Oare era cazul să insiste ca Nina să se dea jos din pat și să se ducă înapoi în camera ei curată și solitară de la etaj? Părea un gest violent dacă o smulgea acum din brațele lui Kitty. S-a aplecat și a sărutat fruntea bronzată a fiicei sale, care a tresărit ușor.

– Vino să vorbim când te trezești.

Nina ținea ochii închiși foarte strâns. Isabel a tras ușa după ea.

Când a intrat în bucătărie, le-a spus lui Jozef și Laurei că Nina dormea cu Kitty.

– Ah. Mă gândeam eu.

Soțul ei s-a scărpinat pe ceafă și a dispărut în grădină ca să-și ia stiloul, care, l-a informat Laura, era „sub scaunul lui Kitty". Își acoperise umerii goi cu o față de pernă albă și arăta ca un prelat care se hirotonisise singur. Proceda așa ca să nu se ardă pe umeri când scria la soare, însă pe Laura o înfuria oricum. Când s-a uitat la el din nou, a văzut că examina penița de aur, de parcă s-ar fi stricat cumva. A deschis frigiderul. Mitchell voia o bucată de brânză veche ca să prindă în cursă șobolanul cafeniu pe care îl fugărise noaptea prin bucătărie. Rosese din salamul atârnat într-un cui deasupra chiuvetei și Mitchell trebuise să-l arunce la gunoi. Nu i se făcuse neapărat scârbă, cât mai degrabă era

indignat de animalele dăunătoare care devorau bunătățile cumpărate de el din banii câștigați cu greu. Se considera jignit, ca și cum încet, dar sigur, șobolanii ar fi ros din portofelul lui.

TAȚI ȘI FIICE

Așadar, fiica lui pierdută dormea în patul lui Kitty. Joe ședea în grădină la biroul lui improvizat, așteptând să-i treacă spaima violentă care îl făcuse să-și sfâșie ceafa cu degetele, în timp ce urmărea cum soția lui stătea de vorbă cu Laura în vilă. Joe avea răsuflarea întretăiată, se căznea să respire. Credea oare că Kitty Finch, care încetase să mai ia Seroxat și probabil se resimțea din cauza asta, își pierduse controlul și o omorâse pe fiica lui? Soția lui venea acum spre el printre golurile dintre chiparoși. A mișcat din picioare, ca și cum o parte din el ar fi vrut să fugă de ea sau poate să alerge spre ea. De fapt, nu știa încotro să meargă. Putea încerca să-i spună ceva lui Isabel, dar nu prea știa cum să înceapă, fiindcă nu prea știa unde putea ajunge. Erau momente când avea impresia că ea nu suporta să se uite la el, fără să-și ascundă fața sub păr. Nici el nu era în stare să se uite la ea, fiindcă o trădase de prea multe ori. Poate acum ar fi trebuit măcar să încerce să-i spună că, atunci când și-a abandonat fiica micuță lăsând-o să zacă într-un cort mișunând de scorpioni, el a înțeles că pentru ea viața avea mai mult sens dacă era împușcată în zone de război, decât să fie ținută de el în siguranța casei lor. Oricum, știa că fiica lui plânsese după ea în primii ani, iar mai târziu s-a învățat să nu mai plângă, fiindcă oricum nu o putea aduce înapoi. Cu timpul (acest subiect se învârtea și se tot învârtea cu regularitate în mintea lui), nefericirea fiicei i-a creat lui, tatăl ei, sentimente pe care nu le putea gestiona cu demnitate. Le povestise cititorilor lui cum fusese el trimis la o școală cu internat de către tutorii lui și cum obișnuia să se uite după părinții colegilor lui când plecau în ziua de vizită (duminicile), iar dacă părinții lui l-ar fi vizitat și ei, el ar fi rămas pentru totdeauna plantat în urmele pneurilor pe care mașina lor le-ar fi lăsat în praf. Mama și tatăl lui erau vizitatori nocturni, nu vizitatori de după-amiază. I se arătau în vise pe care el le uita instantaneu, însă presupunea că încercau să-l găsească. Îl îngrijora cel mai mult gândul că nu știau suficiente cuvinte în engleză, încât să se facă înțeleși. Fiul meu Jozef este aici? L-am căutat în toată lumea. Plânsese după ei și mai târziu s-a învățat să nu mai plângă, fiindcă oricum nu-i putea aduce înapoi. Se

uita la soția lui bronzată și deștepată, cu părul ei negru ascuzându-i fața. Acesta era genul de conversație care putea să înceapă ceva sau să termine ceva, însă ieșea prost, fiind prea aleatorie și haotică. S-a auzit întrebând-o dacă îi plăcea mierea.

– Da. De ce?

– Fiindcă eu știu atât de puțin despre tine, Isabel.

Ar fi fost în stare să-și vâre laba în fiecare scorbură de copac ca să scoată afară fagurele și să i-l aștearnă ei la picioare, dacă ar fi știut că era dispusă să stea un pic mai mult cu el și puiul lor. Părea ostilă și însingurată, iar el a înțeles greșit asta. În mod evident, o dezgusta. Prefera chiar să stea cu Mitchell, decât cu el.

A auzit-o spunând:

– Lucrul important în vara asta este să ne preocupăm ca Nina să fie în regulă.

– Bineînțeles că Nina este în regulă, s-a răstit el. I-am purtat de grijă de când avea trei ani și este în regulă, ce naiba, nu crezi?

Și pe urmă și-a scos caietul și stiloul cu cerneală neagră care dispăruse în acea dimineață, știind că Isabel era învinsă de fiecare dată când el părea să scrie și de fiecare dată când el vorbea despre fiica lor. Acestea erau armele lui pentru a o face să tacă pe soția lui și a o păstra în viața lui, pentru a-și păstra intactă familia, imperfectă și ostilă, dar totuși o familie. Fiica lui era principalul lui triumf în căsnicia lor, singurul lucru pe care îl făcuse corect.

„*da da da spunea ea da da da îi place mierea*“ – stiloul lui zgâria aceste cuvinte agresiv pe pagină, în timp ce el privea un fluture alb zburând deasupra piscinei. Era ca un suflu. Era un miracol. O minune. El și soția lui știau lucruri pe care era imposibil să le știi. Amândoi văzuseră vieți stingându-se. Isabel înregistra și asista la catastrofe pentru a încerca să-i facă pe oameni să-și amintească. El încerca să-și impună uitarea.

ADUNÂND PIETRICELE

– Are o gaură în mijloc.

Kitty a ridicat un galet de mărimea mâinii ei și i l-a dat Ninei să se uite prin el. Ședeau pe una dintre plajele publice din Nisa, sub Promenade des Anglais. Kitty spunea că pe plajele private trebuia să plătești o avere pentru șezlonguri și umbrele. Când îi vedea pe toți cum stăteau ca niște pacienți pe paturi, o

treceau fiori de groază. Din cauza soarelui fierbinte, îi apăruseră pete roz pe fața palidă ca de ceară.

Cuminte, Nina s-a uitat prin gaură. A văzut o tânără zâmbind, cu un giuvaier purpuriu incrustat pe unul dintre incisivi. Când a rotit galetul, femeia despacheta o pungă pentru mâncare. Mai era acolo o femeie, așezată pe un scaun pliant scund cu pânză în dungi; cu mâna dreaptă ținea de lesă un câine alb mare. Câinele arăta ca un lup siberian. Un husky cu ochi albaștri. Nina s-a holbat în ochii lui albaștri prin gaura galetului. Nu-și dădea seama exact, dar câinele părea să desfacă șireturile femeii cu giuvaier în dinte. Nina vedea toate astea în crâmpeie prin gaura din pietricică. Când s-a uitat din nou, a văzut că femeia în tricou negru avea doar un braț. A întors pietricica în lungime și s-a zgâit prin ea, mijind parțial ochiul. Un cărucior electric cu rotile, împodobit cu scoici, era parcat lângă scaunul pliant cu pânză. Acum, femeile se sărutau. Ca îndrăgostiții. Privind cum se lipeau una de cealaltă, Nina și-a dat seama că respira mai zgomotos. Se gândise toată vacanța ce ar face ea dacă ar rămâne vreodată singură cu Claude. O invitase să vină la restaurantul lui pentru ceea ce el numea un *apéritif*. Nu știa exact ce era asta și, oricum, survenise ceva ce schimba totul.

Noaptea trecută, când se trezise din somn descoperise că îi venise menstruația pentru prima oară. Se încumetase să-și pună bikiniul, fiindcă era singurul lucru pe care-l găsise atunci, și ciocănise la ușa lui Kitty ca să-i spună vestea. Kitty nu dormea; era întinsă pe pat sub o față de masă mai veche și își făcuse o pernă răsucind una dintre rochiile ei.

– Mi-a venit.

La început, Kitty nu a înțeles la ce se referea. Însă pe urmă a prins-o de mâini pe Nina și au fugit amândouă în grădină. Nina își vedea umbra în piscină și pe cer în același timp. Era înaltă și lungă, nu avea capăt și nici început, trupul ei părând alungit și vast. Voia să înoate, iar când Kitty a insistat că nu trebuia să-și facă probleme din cauza sângelui, a îndrăznit să-și dea jos costumul de baie și să rămână goală, privind cum umbra ei geamănă dezlega bretelele, cu mai mult curaj decât simțea Nina că avea în realitate. În cele din urmă, a sărit în piscină și s-a ascuns sub o pătură de frunze care pluteau pe apă, neștiind prea bine cum să se descurce cu noul ei corp, care se metamorfoza în ceva straniu pentru ea și o lăsa absolut perplexă.

Kitty a venit înot spre ea și i-a arătat melcii argintii de pe dalele de piatră. Spunea că stelele își așternpulberea peste tot. Pe melci, existau bucățele de stele sfărâmate. Apoi a clipit.

a a a a a clipit

Stând goală în apă, Nina se prefăcea că avea un grav defect de vorbire și scotea sunete bâlbâite în mintea ei. Devenise parcă altcineva. O persoană căreia începuse să-i vină. O persoană care nu era ea. Se simțea insuportabil de fericită și s-a băgat cu capul în apă ca să sărbătorească miracolul sosirii lui Kitty Finch. Nu mai era singură cu Laura și Mitchell, cu mama și cu tatăl ei, despre care nici nu știa dacă se plăceau, darămite să se mai fi și iubit.

Nina a aruncat pietricica în apă, ceea ce a părut să o deranjeze pe Kitty. S-a ridicat în picioare și a tras-o în sus și pe Nina.

– Trebuie să adun mai multe pietricele. Cea pe care ai aruncat-o tu era perfectă.

– De ce ai nevoie de ele?

– Ca să le studiez.

Nina șchiopăta, din cauză că tenișii o băteau la spate, deasupra călcâielor, unde avea niște bășici.

– Sunt prea grele de cărat, a gemut ea. Vreau să plecăm acum.

Kitty era transpirată și răsuflarea ei mirosea a dulce.

– Da, bine, îmi pare rău că te-am făcut să pierzi timpul. Nina, tu ai curățat vreodată o podea? Ai stat vreodată în patru labe pe jos cu o cârpă în mână, în timp ce mama ta zbiară la tine să faci curat prin colțuri? Ai aspirat vreodată scările și ai dus vreodată gunoiul afară?

Era limpede că această fată răsfățată, în șortul ei scump (văzuse eticheta) și cu părul tuns cu grijă, ca să nu aibă vârfurile despicate, ajunsese la vârsta de paisprezece ani, fără să miște vreun deget.

– Ai nevoie de niște probleme adevărate cu care să te întorci la casa ta elegantă din Londra.

A azvârlit pe jos rucsacul plin de pietricele și a intrat în mare, purtând rochia de culoarea untului care o făcea extrem de veselă, după cum spunea ea. Sub privirile Ninei, s-a scufundat într-un val. Casa din Londra, la care se referea Kitty, nu era neapărat confortabilă. Tatăl ei, mereu în birou. Mama ei, plecată, pantofii și rochiile ei înșirate în dulap, de parcă ar fi aparținut unei persoane care murise. La vârsta de șapte ani, când avea mereu lindini în păr, casa mirosea

a poțiuni magice pe care ea obșinuia să le facă din cremele de față ale mamei ei și spuma de bărbierit a tatălui ei. Casa spațioasă din vestul Londrei mirosea și a alte lucruri. A iubitele tatălui ei și a feluritele lor șampoane. Și a parfumul tatălui ei, preparat pentru el de o elvețiancă din Zürich, care s-a măritat cu un bărbat care avea doi cai de competiție în Bulgaria. Tatăl ei zicea că parfumurile ei „îi deschideau mintea", în special preferatul lui, care se numea Apă de Ungaria. Casa elegantă mirosea a statutul lui special și a așternuturile pe care el le punea întotdeauna în mașina de spălat, după ce iubitele lui plecau dimineața. Și a gem de caise, din care el lua cu lingura direct din borcan și băga în gură. Zicea că gemul schimba vremea din el, dar ea nu știa cum era vremea inițial.

Cumva știa totuși. Uneori, când intra în biroul lui, i se părea că tatăl ei arăta jalnic, gârbovit în halatul lui de casă, tăcut și nemișcat de parcă ar fi fost țintuit acolo cu ceva. Se învățase cu zilele când era afundat în scaunul lui și refuza să se uite la ea sau chiar să se ridice de-acolo nopți în șir. Atunci, închidea ușa de la birou și îi aducea căni cu ceai de care el nici nu se atingea, din moment ce erau tot acolo când vorbea cu el din spatele ușii (o pojghiță bej mâzgoasă apărea peste ceai) și îi cerea bani pentru dejun sau să semneze o scrisoare, prin care să-și dădea acordul pentru o excursie cu școala. În final, semna ea scrisorile cu stiloul lui, acesta fiind și motivul pentru care știa unde era stiloul, de obicei sub patul ei sau cu susul în jos în baie, printre periuțele de dinți. Concepuse o semnătură pe care putea oricând să o reproducă, J.H.J., cu câte un punct între litere și o înfloritură pe ultimul „J". După un timp, se înveselea de obicei și o ducea la Angus Steak House, unde ședeau pe aceeași banchetă tapițată cu catifea roșie decolorată pe care ședeau întotdeauna. Nu discutau niciodată despre copilăria lui sau despre iubitele lui. Nu era vorba neapărat despre un pact secret nemărturist între ei, ci mai degrabă ca și acum ar fi avut un mic ciob de sticlă în talpa piciorului, mereu acolo, ușor dureros, însă putea să trăiască și așa.

*

Când a venit înapoi, cu rochia udă leoarcă pe ea, Kitty a zis ceva, însă câinele husky lătra la un pescăruș. Nina vedea cum se mișcau buzele lui Kitty și și-a dat seama, cu durere în suflet, că era încă furioasă sau că ceva nu era în regulă. În timp ce mergeau spre mașină, Kitty a spus:

– Mă întâlnesc cu tatăl tău la restaurantul lui Claude, mâine. O să discute cu mine despre poemul meu. Nina, sunt atât de emoționată. Mai bine mi-aș fi luat o slujbă pe timpul verii într-o cârciumă din Londra, decât să mă frământ așa. Nu știu ce-o să se întâmple.

Nina nu era atentă. Tocmai văzuse un tânăr într-un șort argintiu care trecea pe esplanadă, cu patine cu rotile și cu o pungă de lămâi sub brațul bronzat. Semăna un pic cu Claude, dar nu era el. Când a auzit o pasăre țipând parcă în chinuri, nici nu a îndrăznit să se uite în spate spre plajă. Câinele husky sau lup siberian prinsese până la urmă pescărușul, probabil. Dar poate că nu era așa și, oricum, tocmai o zărise mergând pe promenadă pe doamna bătrână care locuia lângă ei. Vorbea cu Jürgen, care purta ochelari de soare roșii în formă de inimă. Nina i-a strigat și a fluturat din mână.

– E Madeleine Sheridan, vecina noastră.

Kitty a ridicat privirea.

– Da, știu. Cotoroanța aia afurisită.

– Zău?! Așa e?

– Da. Îmi spune Katherine și era să mă omoare.

După ce a zis asta, Kitty a făcut ceva atât de sinistru, încât Nina și-a spus în sinea ei că nu văzuse bine. S-a aplecat spre spate, atingându-și cu părul ei arămiu dosul genunchilor, și a scuturat din cap într-o parte și în cealaltă foarte repede, în timp ce mișca smucit din mâini deasupra capului. Nina îi vedea plombele din gură. Și apoi a săltat capul și a făcut un gest obscen cu degetul spre Madeleine Sheridan.

Kitty Finch era nebună.

ASISTENTE MEDICALE DIN ODESA

Madeleine Sheridan încerca să achite o porție de nuci caramelizate, pe care le cumpărase de la un vânzător mexican pe esplanadă. Simțind mirosul de zahăr ars, i se făcuse poftă de nuci cu care spera ca în sfârșit să se înece și să moară. Unghiile i se rupeau, oasele i se șubreziseră, părul i se subțiase, talia i se îngroșase enorm. Se transformase într-o broască râioasă la bătrânețe și, dacă s-ar fi încumetat careva să o sărute, ea nu s-ar fi transformat la loc într-o prințesă, fiindcă oricum de la bun început nu fusese niciodată o prințesă.

– Fir-ar să fie de monede. Asta de cât e, Jürgen? Până ca Jürgen să-i fi putut răspunde, i-a șoptit: Ai văzut-o pe Kitty Finch făcând *așa* la mine?

Jürgen a ridicat din umeri.

– Sigur. Kitty Ket are să-ți spună ceva. Dar acum și-a găsit niște prieteni noi care o fac fericită. Trebuie să rezerv ora de echitație pentru Nina. O să o ducă Ket.

L-a lăsat să o prindă de braț și să o ghideze (un pic prea repede) în unul dintre barurile de pe plajă. El era singura persoană cu care discutase detalii despre viața în Anglia și felul cum evadase din căsnicia ei. Îi convenea stupoarea lui, îl făcea să nu aibă opinii critice. În ciuda diferenței de vârstă, îi plăcea să fie în compania lui. Neavând altceva de făcut în viață, decât să trăiască pe spinarea altora și să profite de inteligența lui, o făcea întotdeauna să se simtă o persoană respectabilă, și nu un caz deplorabil, probabil fiindcă nu asculta ce spunea ea.

Astăzi, ea abia dacă asculta ce spunea el. Apariția lui Kitty Finch nu era de bun augur. La asta se gândea ea, în timp ce privea fix cum o barcă cu motor făcea cicatrice albe înspumate pe marea albăstrie. Când Jürgen a găsit o masă la umbră și a ajutat-o să se așeze pe un scaun, care era mult prea mic pentru o broască râioasă, nu părea să-și fi dat seama că ea trebuia să-și sucească trupul în poziții dureroase pentru ea. Era o neglijență din partea lui, însă ea era prea dezorientată de prezența lui Kitty Finch ca să-i mai pese.

A încercat să se calmeze, insistând ca Jürgen să-și dea jos ochelarii de soare.

– E ca și cum m-aș uita în două găuri negre, Jürgen.

Peste patru zile era ziua ei de naștere, iar în momentul de față îi era sete din cauza căldurii, era aproape înnebunită de sete. Se gândea cu nerăbdare de câteva săptămâni la dejunul lor împreună. În acea dimineață, telefonase la restaurantul ei preferat ca să afle ce aveau în meniu, unde era plasată masa lor și să îl roage pe șeful de sală să îi rezerve un loc de parcare în fața ușii, în schimbul unui bacșiș consistent. A strigat la un chelner să aducă un whisky și un pepsi pentru Jürgen, care nu suferea alcoolul din rațiuni spirituale. Era dificil pentru o femeie bătrână să capteze atenția unui chelner, care era ocupat să servească niște femei topless care făceau plajă în slipuri tanga. Citise despre yoghinii *siddha* care stăpâneau invizibilitatea umană printr-o combinație de concentrare și meditație. Ea reușise cumva să-și facă trupul imperceptibil pentru chelner, fără nici un fel de antrenament. A ridicat ambele brațe și a

fluturat spre el, ca și acum ar fi făcut semn unui aeroplan să coboare pe o insulă pustie. Jürgen a arătat spre acordeonistul din Marsilia, cocoțat pe o cutie de lemn lângă flipperele mecanice. Muzicantul asuda într-un costum de haine negru, cu trei măsuri mai mare decât i-ar fi trebuit lui.

– O să cânte la o nuntă în după-amiaza asta. Mi-a spus prisăcarul din Valbonne. Dacă m-aș însura, l-aș chema să cânte și la nunta mea.

Madeleine Sheridan, sorbind din whisky-ul ei cu greu meritat, a rămas surprinsă auzind cât de pițigăiat sunase glasul lui dintr-odată.

– Căsătoria nu este o idee bună, Jürgen.

Absolut deloc. A început să-i povestească (iarăși) despre cele două mari despărțiri din viața ei, când își părăsise familia ca să studieze medicina și când își părăsise soțul ca să locuiască în Franța. Ajunsese la concluzia că nu era satisfăcută de dragostea pentru Peter Sheridan și schimbase o viață nefericită, dar respectabilă, pe nefericirea nerespectabilă de a fi o femeie care o rupsese definitiv cu dragostea. Acum i se părea, holbându-se la companionul ei, al cărui glas tremura incontrolabil, că în inima lui distrusă (prea multe țigări) își dorea să se însoare, să pună punct unei existențe solitare, ceea ce, sincer vorbind, era un afront.

Și-a amintit astfel cum, când se plimbau odată pe plaja din Villefranche, au văzut o nuntă în port. Domnișoarele de onoare erau îmbărcate în tafta galbenă, iar mireasa în satin galben cu crem. Ea pufnise zeflemitoare, dar ce spusese hipiotul Jürgen?

– Dă-le o șansă.

Era același om care, cu doar câteva luni în urmă, îi spusese iubitei lui că el nu avea nici un motiv să creadă că însurătoarea era o idee bună. Ea nu-l crezuse și îl dusese la un grătar argentinian, ca să-l ceară în căsătorie. Stive uriașe de lemn parfumat. Hălci de carne de vită din pampas aruncate pe foc. Iubita lui mâncase cu poftă din carnea roșie, până când observase că Jürgen nu mânca și își amintise că era un vegetarian militant. Poate că râsese prea gălăgios, când el i-a spus asta.

– Cred că Kitty Finch vrea să-mi facă rău.

– *Ach, nein*, s-a încruntat Jürgen de parcă l-ar fi durut ceva. Ket a noastră nu-și face rău decât ei înseși. Claude m-a întrebat de ce a insistat *madame* Jacobs ca ea să stea în vilă. Dar eu n-am idee de ce.

Se uită la prietenul ei, cu ochii ei încețoșați și miopi.

– Eu cred că vrea ca fata asta frumoasă și nebună să-i sucească mințile soțului ei, astfel încât ea să-l poată părăsi în sfârșit.

Jürgen a simțit brusc nevoia să-i facă cinste acordeonistului cu un pahar de băutură. L-a chemat pe ospătar și i-a spus să-i ofere o bere omului în costum de haine prea larg. Madeleine a urmărit cum ospătarul șoptea ceva la urechea muzicantului, încercând în același timp să uite cum dăduse peste Kitty Finch în tunelul de lângă piața de flori din Cours Saleya, în urmă cu patru luni. Întâlnirea lor era încă un lucru pe care voia să-l adauge pe lunga listă de lucruri pe care își dorea să le uite.

Pe englezoaica tânără cu părul de foc o găsise într-o dimineață răcoroasă de primăvară, când se dusese să cumpere două bucăți de săpun Marseille, una făcută din ulei de palmier, cealaltă, din ulei de măsline, ambele amestecate cu alge din Mediterana de către săpunarul local. Kitty era în pielea goală și vorbea de una singură pe o cutie de prune stricate, pe care fermierii le aruncaseră la sfârșitul zilei. Bărbații fără adăpost care dormeau în tunel râdeau de ea, făcând remarci obscene despre goliciunea ei. Când Madeleine Sheridan o întrebase ce se întâmplase cu hainele ei, fata îi spusese că erau pe plajă. Madeleine se oferise să meargă cu mașina până la plajă și să-i aducă hainele. Kitty putea să rămână exact unde era și să o aștepte. Pe urmă, putea să o ducă înapoi la vila turistică unde stătea ca să studieze plantele de munte. Stătea adesea acolo când Rita Dwighter nu închiria vila unor pensionari administratori de fonduri speculative, din cauză că mama lui Kitty venea să-i deretice prin casă. Doamna Finch era mâna dreaptă a Ritei Dwighter, femeia bună la toate, secretară, bucătăreasă, dar mai ales menajeră, fiindcă în mâna dreaptă avea mereu un mop.

Kitty Finch îi spusese s-o lase în pace, altfel țipă să vină poliția. Madeleine Sheridan ar fi putut s-o abandoneze acolo, dar nu făcuse asta. Kitty era prea tânără ca să vorbească de una singură printre niște bărbați cu ochi morți care se holbau la sânii ei. Spre surprinderea ei, fata țicnită se răzgândise brusc. Din câte se părea, își lăsase jeanșii, tricoul și o pereche de pantofi, pantofii ei preferați roșii cu buline albe, pe plaja din fața hotelului Negresco. Kitty se aplecase spre ea și-i șoptise la ureche: „Mulțam. Aștept aici să mi le aduci“. Madeleine Sheridan plecase spre plajă, dar când fusese sigură că Kitty nu avea cum s-o mai vadă chemase o ambulanță.

După părerea ei, Katherine Finch suferea de anxietate psihotică, pierdere în greutate, somn insuficient, agitație, gânduri suicidare, pesimism în privința viitorului, dificultăți de concentrare.

Muzicantul a ridicat paharul cu bere mulțumindu-i bărbatului cu șolduri înguste unduitoare, așezat la masă cu femeia bătrână.

Kitty Finch supraviețuise diagnosticului ei. Maică-sa a luat-o acasă în Anglia, unde a stat două luni într-un spital din Kent, Grădina Angliei. Din câte se părea, asistentele medicale erau din Lituania, Odesa și Kiev. În uniformele lor albe, arătau ca niște ghiocei pe gazonul verde și îngrijit al spitalului. Asta a fost ce i-a spus Kitty Finch mamei ei și ceea ce doamna Finch i-a spus lui Madeleine, care a fost uimită când aflat că asistentele medicale fumau țigară de la țigară în pauza de prânz.

Jürgen i-a dat un ghiont cu cotul. Acordeonistul din Marsilia cânta o melodie pentru ea. Era prea agitată ca să poată asculta. Kitty supraviețuise și acum venise să o pedepsească. Poate chiar să o omoare. Altminteri, de ce să fie acum aici? Considera că era riscant ca această Kitty s-o ducă pe Nina cu mașina la plajă și sus pe drumurile de munte periculoase. Ar fi trebuit să-i spună asta lui Isabel Jacobs, dar cumva nu se încumeta să poarte o asemenea conversație. Faptul că pornise să-și cumpere săpun și ajunsese până la urmă să cheme o ambulanță, „Transport Sanitaire“ în franceză, denota că nici ea nu era cu mâinile perfect curate. Oricum, văzând-o acolo în pielea goală într-un loc public, sărind în față și apoi în spate, în timp ce îngâna ceva incoerent, avusese toate motivele să îi fie teamă pentru tânăra aceea amărâtă. Era incredibil ca o persoană să nu vrea să fie salvată din capcana propriei incoerențe.

Când acordeonistul a încuviințat din cap spre Jürgen, administratorul vilei a înțeles că avea noroc. Putea să cumpere niște hașiș, pe care el și Claude aveau să-l fumeze, evadând astfel de pe Coasta de Azur, în timp ce toți turiștii voiau să ajungă acolo. Și-a pus din nou ochelarii purpurii și i-a spus lui Madeleine Sheridan că el era foarte fericit astăzi, dar că îl jena un pic stomacul. Probabil că avea colonul blocat, iar asta din cauză că nu-și trăise visul. Care era visul lui? A luat o înghițitură de pepsi și a observat că doctorița englezoaică se gătise pentru prânz. Se rujase, se spălase pe păr, cât mai rămăsese din el, și își făcuse bucle. Nu putea să-i spună că visul lui era să câștige la loto și să se însoare cu Kitty Ket.

MARȚI

CITIND ȘI SCRIIND

Joe Jacobs stătea lungit pe spate în dormitorul principal, cum era descris în foaia volantă a vilei, tânjind după un *curry*. Locul în care și-ar fi dorit cel mai mult să fie în acest moment era atelierul croitorului lui indian din Bethnal Green. Înconjurat de mătăsuri. Bând ceai dulce. Aici în Alpes-Maritimes, îi era dor de niște *dhal*. Orez. Iaurt. Și autobuze. Îi era dor de etajul de sus al autobuzelor. Și de ziare. Și de prognoza vremii. Uneori, ședea în biroul lui din vestul Londrei cu radioul pornit și asculta atent cum avea să fie vremea în Scoția, Irlanda și Țara Galilor. Dacă în vestul Londrei era soare, simțea o satisfacție știind că în Scoția ningea și în Țara Galilor ploua. Acum, trebuia să se așeze în capul oaselor și să nu mai stea lungit pe pat. Mai rău, trebuia să se ridice în picioare și să caute poemul lui Kitty Finch prin dormitorul principal. În depărtare, auzea cum Mitchell împușca iepuri în livadă. S-a așezat în genunchi pe podea și a apucat plicul pe care îl azvârlise cu piciorul sub pat. Cu plicul jerpelit în mână, se holba la titlul notat cu un scris științific și ordonat de botanist deprins să deseneze cu precizie plante și să le eticheteze.

Înotând spre casă
de
Kitty Finch

Când în cele din urmă a scos foaia de hârtie din plic, a constatat surprins că îi tremura mâna, așa cum și tatălui lui i-ar fi tremurat mâna, dacă ar mai fi apucat să trăiască până la bătrânețe și să repare ibrice. Și-a apropiat pagina de ochi și s-a forțat să citească cuvintele care pluteau pe pagină. Și apoi a îndepărtat pagina de la ochi și a citit din nou. Din nici un unghi nu era mai ușor de înțeles ce scria acolo. Cuvintele ei erau așternute haotic, înotând în jurul marginilor dreptunghiului de hârtie, uneori dispărând complet, dar venind înapoi, spre centrul paginii liniate, cu mesajul lor final și trist. Ce spera ea să-i spună după ce avea să citească asta? Era derutat. O furgonetă cu pește oprise în fața vilei. Vocea urlând printr-un megafon anunța numele peștilor. Unii erau *grands*, alții erau *petits*. Unii erau șase franci, și alții erau treisprezece franci. Nici unul dintre ei nu înotase până acasă. Toți au fost prinși pe drum.

Banda adezivă care lipise buza plicului îi amintea de un plasture pe o julitură. A tras adânc aer în piept și a răsuflat lent. Știa că trebuia să improvizeze un comentariu la dejun cu ea. A verificat buzunarul interior al sacoului, ca să fie sigur că avea portofelul, și a dat un șut plicului sub pat, spunând în gând din nou că ura enorm zilele de marți. Și de miercuri, joi, vineri etc.

et cetera

O expresie latinească însemnând „și celelalte (lucruri)“ sau „și așa mai departe“ sau „alte asemenea lucruri“. Poemul, „Înotând spre casă“, era compus în mare parte din *etc.*; numărase șapte *etc.* doar într-o jumătate de pagină. Ce fel de limbaj era ăsta?

> Mama spune că eu sunt singurul giuvaier din coroana ei
> Dar am obosit-o cu toate aceste etc. ale mele,
> Așa că acum merge cu bastoane

A accepta limbajul ei însemna să accepte că ea avea o mare stimă pentru el, cititorul ei. I se cerea să înțeleagă ceva din poem și ce înțelegea el era că fiecare *etc.* ascundea un lucru care nu putea fi spus.

Kitty îl aștepta pe terasa restaurantului lui Claude. Nu i-a convenit când a văzut că Jürgen ședea la masă în fața ei. Părea să se joace cu o bucată de sfoară, pe care o împletea între degete ca să facă o pânză de păianjen. Începea să-i fie clar că Jürgen era un fel de câine de pază pentru Kitty Finch, nu neapărat arătându-și colții la toți intrușii, însă oricum protector și posesiv. Părea să fi uitat că ea era de fapt intrusa. Totuși, în mod evident Jürgen era acolo pentru a se asigura că oricine se apropia de ea era un vizitator dorit, și nu un oaspete nepoftit. Nu părea să se bucure de prea multă afecțiune din partea ei. Era ca și cum ea ar fi știut că nu trebuia niciodată să fie mângâiat și cocoloșit, și nici făcut să simtă altceva față de ea decât grijă.

– Salut, Joe.

Kitty zâmbea. Avea fruntea roșie, de parcă s-ar fi lipit de un fier încins. Fiind roșcată, soarele fusese brutal cu pielea ei albă și palidă.

I-a răspuns mișcând din cap și s-a așezat jos, zăngănind din monedele pe care le avea în buzunarul sacoului.

– Trebuie să folosești o cremă cu protecție solară, Kitty, i-a spus el pe un ton patern.

Claude, care știa că de la o zi la alta semăna tot mai mult cu Mick Jagger și exploata din greu acest fericit accident genetic, a venit țanțos spre masa lor, cărând o sticlă mare de apă minerală și două pahare. Joe a profitat de ocazie ca să mai treacă un pic timpul și să amâne momentul când trebuia să vorbească despre poemul căruia îi dăduse un șut sub pat alături de gândacii de bucătărie etc.

– Tu ai comandant asta? a întrebat el, întorcându-se spre Kitty.

Ea a scuturat din cap și s-a uitat urât la Claude. Joe s-a trezit urlând la chelnerul bosumflat.

– Și, mă rog, ce-are apa de la robinet?

Claude se holba la el cu o aversiune vădită.

– Apa de la robinet e plină de hormoni.

– Ba nu, nu e. Apa îmbuteliată este o șmecherie pentru a scoate mai mulți bani de la turiști.

Joe îl auzea pe Claude râzând. În rest, singurul alt sunet era cel al păsărilor. Și zumzăitul nervos dinăuntrul lui Kitty Finch, care era o pasăre sau ceva din lumea basmelor oricum. Nu era în stare să se uite la ea. În schimb, și-a ațintit ochii asupra lui Claude.

– Spune-mi, te rog, domnule. Țara dumitale este incapabilă să trateze apa, astfel încât să fie bună de băut?

Claude, cu un gest teatral de codoș de joasă speță grozăvindu-se cu noii lui butoni cu strasuri, a deșurubat capacul de la sticla de apă rece ca gheața și s-a dus spre câinii lui, care dormeau sub castan. Clipind conspirativ din ochi spre Jürgen, a turnat apa în castroanele ciobite de ceramică de lângă labele lor. Câinii au lipăit apatici din apă și pe urmă au renunțat. Claude i-a mângâiat pe cap și a intrat țanțos înapoi în restaurant. Când a ieșit afară din nou, ținea în mână un pahar cu apă de la robinet, caldă și tulbure, pe care i l-a dat poetului englez.

Joe a ridicat paharul în dreptul soarelui.

– Presupun, a zbierat el spre administratorul vilei, care încă își mai descurca sfoara, că acest pahar cu apă provine dintr-o mlaștină împuțită. A gâlgâit apa dintr-o suflare și a arătat spre paharul gol. Asta este apă. Se găsește în oceane și în calotele glaciare... Se găsește în nori și în râuri... va fi...

Claude a pocnit din degete sub nasul poetului.

– Mulțumesc, *monsieur,* pentru lecția de geografie. Dar ce vrem noi să știm este dacă ați citit poezia prietenei noastre. Și a arătat spre Kitty. Fiindcă ea ne-a

zis că sunteți un poet foarte respectat și că ați avut amabilitatea de a-i promite că vă veți spune părerea.

Joe a trebuit până la urmă să se uite la Kitty Finch. Ochii ei cenușii, care erau uneori verzi, păreau să strălucească mai intens în contrast cu fața ei arsă de soare. Nu părea nicidecum stânjenită de intervenția lui Claude în numele ei. De fapt, s-ar fi zis că era amuzată, chiar recunoscătoare. Joe a apreciat că era cea mai proastă zi din vacanța lui de până acum. Era prea bătrân, prea ocupat ca să mai trebuiască să suporte și un sat plin de idioți mai fascinați de el, decât el de ei.

– Aceasta este o conversație privată între doi scriitori, a spus el încetișor, fără să se adreseze nimănui în mod special.

Kitty s-a înroșit, cu ochii în pământ.

– Crezi că sunt și eu o scriitoare?

Joe s-a încruntat.

– Da, cred că probabil ești.

Se uita cu nervozitate la Jürgen, care părea captivat de enigma sforii lui. Câinii lipăiau acum apa îmbuteliată scumpă din castroanele lor. Claude a intrat în pas de dans în restaurant, unde agățase pe perete un afiș cu Charlie Chaplin alb la față într-un cerc de lumină, cu bastonul între picioare. Dedesubt, erau cuvintele *Les Temps modernes*. Lângă afiș, era noul ET din cauciuc gonflabil, cu o ghirlandă din imitație de iederă din plastic în jurul gâtului de pui de extraterestru. A început să prăjească niște cartofi de ieri în untură de rață, trăgând cu ochiul afară pe fereastră ca să vadă ce făceau poetul și Kitty Ket.

Kitty s-a aplecat în față și a atins cu mâna umărul lui Joe. A fost un gest ciudat. Ca și cum ar fi vrut să verifice prezența lui acolo.

– Am toate cărțile tale în camera mea.

Tonul ei fusese cumva amenințător. Ca și cum, dacă ea deținea cărțile lui, și el la rândul lui îi era dator cu ceva. Buclele arămii ale părului ei lung și nepieptănat ce i se revărsa peste umeri semănau cu un vis fantastic pe care el ar fi putut să-l născocească pentru a se înveseli. Cum reușise ea să acapareze atâta frumusețe? Persoana ei mirosea a trandafiri. Era delicată, zveltă și mlădioasă. Era interesantă și drăguță. Iubea plantele. Avea degete verzi. Mai exact, unghii verzi. Îl admira, dorea atenția lui și îl intriga, însă nu avea nevoie să se obosească să-i citească poemul, fiindcă îl înțelegea deja.

Claude, cu un nou aer spășit și imparțial, a pus pe masa lor un castron cu salată verde și niște cartofi prăjiți. Joe a luat un cartof și l-a înmuiat în muștar.

– M-am gândit la titlul tău, „Înotând spre casă".

Vorbise pe un ton dezinvolt, arătându-se mai nonșalant decât se simțea în realitate. Nu i-a spus cum se gândise la titlul ei. Piscina dreptunghiulară care fusese cioplită din piatră pe terenul vilei îi amintea de un coșciug. Un coșciug plutind deschis, luminat cu lămpile subacvatice pe care Jürgen le înjura când trebuia să înlocuiască becurile incandescente, ceea ce se întâmplase de două ori de când veniseră ei. O piscină era doar o gaură în pământ. Un mormânt umplut cu apă.

Doi parapantiști zburau pe mătase galbenă între munți. Străzile pietruite și înguste ale satului erau pustii. Parapantiștii aterizau lângă râu, și nu la baza aflată la cinci kilometri depărtare.

Kitty și-a umplut gura cu frunze de salată. O pisică uscățivă torcea lângă gleznele ei, când i-a aruncat niște cartofi sub masă. Kitty s-a aplecat în față.

– Am pățit ceva anul acesta. Am uitat multe lucruri, a spus ea încruntându-se, iar el a văzut cum arsura de pe fruntea ei începea să facă bășici.

– Ce fel de lucruri?

– Nu pot să-mi aaa aaa aaa aaa aaa.

Nu era poetă, dar era un poem. Era pe punctul de a se rupe în jumătate. Joe se gândea că poeziile lui o făcuseră să-l iu iu iu iu iubească. Era insuportabil. Simțea că nu mai suportă. Kitty încerca încă să-și aducă aminte cum să spună a-și aminti.

Dacă nu era în stare să vorbească despre poemul ei, atunci el la ce mai era bun? Putea la fel de bine să se mute la țară și să se ocupe de taraba cu tombolă la hramul bisericii. Putea la fel de bine să se apuce să scrie povestiri care se petreceau în anii de declin ai imperiului, despre un Humber V8 Snipe negru și prăfuit cu un șofer bătrân și loial.

Era o cititoare perspicace și era tulburată și avea gânduri suicidare, dar, de fapt, cum ar fi vrut el să fie cititorii lui? Aveau ei obligația să-și mănânce toate legumele, să aibă un salariu lunar regulat și un fond de pensii, cu abonament anual la sala de sport și un card de fidelitate la supermarketul lor preferat?

Privirea ei, adrenalina din ea era ca o pată, toate acele *etc*. din poemul ei ca o lumină strălucitoare, ca un zgomot ascuțit. Iar dacă toate astea nu erau îndeajuns de înspăimântătoare, atenția ei față de detaliul cotidian era și mai

terifiantă chiar, atenția ei față de polen și copacii plini de zbucium și instinctele animalelor, față de dificultățile de a pretinde că era necontenit întreagă la minte, față de felul lui de a merge (el nu mărturisise familiei nimic despre reumatismul care îl îmbătrânea), față de nuanța dispoziției și a sentimentelor din ei toți. Ieri, o văzuse eliberând niște albine prinse sub geamul unui felinar, de parcă ea ar fi fost cea care era ținută captivă. Era receptivă cum nici nu s-ar fi putut mai mult, o exploratoare, o aventurieră, un coșmar. Fiecare moment cu ea era ca un fel de urgență, cuvintele ei întotdeauna prea directe, prea crude, prea adevărate.

Nu exista altceva pentru asta decât să mintă.

– Îmi pare rău, Kitty, dar n-am citit încă poemul tău. ȘI am un termen de predare la editură. ȘI trebuie să susțin o sesiune de lectură în Cracovia peste trei săptămâni. ȘI i-am promis Ninei că o duc la pescuit în după-amiaza asta.

– Perfect, a spus ea, mușcându-și buza și privind în altă parte. Perfect, a repetat ea, dar vocea i se frângea.

Jürgen părea să fi dispărut și Kitty își mușca degetele.

– De ce nu i-l dai lui Jürgen să-l citească?

De îndată ce a spus asta ar fi preferat să n-o fi făcut. Se schimba literalmente la față sub ochii lui. Nu era propriu-zis o roșeață, cât mai degrabă o fulminație. Sârma unui cablu electric care începe să se topească. Îl sfredelea cu privirea vădind o ostilitate atât de intensă, încât se întreba ce făcuse de fapt atât de rău.

– Poemul meu este o conversație cu tine, și nu cu altcineva.

Nu ar fi trebuit să se întâmple să caute iubirea în ea, dar așa era. Ar fi fost în stare să meargă până la capătul pământului pentru a găsi iubirea. Încerca să nu facă așa, dar cu cât se străduia mai mult să nu caute, cu atât avea mai mult de găsit. O vedea ca aievea pe o plajă britanică, cu un termos de ceai în geantă, ferindu-se de valurile reci, trasându-și numele pe nisip, privind spre centralele nucleare construite în depărtare. Acesta era mai degrabă peisajul ei, un poem castrofic în sine. O atinsese cu cuvintele lui, dar știa că nu trebuia să o atingă în nici un alt mod, într-un mod mai literal, cu buzele lui bunăoară. Asta ar însemna să profite de situație. Trebuia să se abțină pe parcurs. Pe parcurs încotro? Nu știa, dar era decis să se abțină până la capăt. Dacă ar fi fost religios, ar îngenunchea și s-ar ruga. „Tată, ia toate astea. Ia-le. Fă ca toate astea să dispară.“ Știa că era ca o rugăminte sau o dorință sau o psalmodiere către tatăl său, sumbrul patriarh bărbos, umbra pe care o urmărise toată viața lui etc.

Tatăl lui i-a spus la revedere etc. Mama lui i-a spus la revedere etc. El s-a ascuns într-o pădure întunecoasă din vestul Poloniei etc.

Kitty s-a ridicat în picioare și a început să scotocească prin poșetă. El i-a spus să nu-și facă griji. O ruga el. O considera invitata lui la masă. Ea insista să-și plătească partea. Vedea că poșeta ei era plată, goală, nu avea nimic înăuntru, însă ea continua să caute niște monede. El a insistat să plătească tot. Pentru el nu însemna nimic. O ruga să îl lase pe el să achite nota de plată, da? Ea striga la el în timp ce degetele scormoneau frenetic prin poșetă, striga la el să tacă să tacă să tacă din gură, drept cine o lua? Ce credea el că era ea? Îmbujorată și furioasă, a găsit în cele din urmă ce găuta, o bancnotă soioasă de douăzeci de franci împăturită în două, ca și cum fusese păstrată pentru ceva anume. A despăturit-o cu grijă și a strecurat-o cu mâinile tremurând sub o farfurioară, apoi a rupt-o la fugă pe una dintre străzile pietruite. O auzea cum tușea. Și apoi a auzit vocea lui Jürgen vorbind cu ea și și-a dat seama că administratorul vilei o așteptase probabil acolo. Ea îl întreba în franceză de ce piscina era atât de tulbure și el o întreba de ce plângea. Îl auzea pe Jürgen spunând uită uită, soarele strălucește, Kitty Ket. Era ca un fel de cântec: uită uită Kitty Ket uită uită Kitty Ket.

Joe și-a scos batista de mătase și și-a îngropat fața în ea. Mătasea a fost folosită odinioară la confecționarea primelor veste antiglonț. Era ca o a doua piele și el avea nevoie de asta. Ce se aștepta de la el să facă? Ce se aștepta de la el să facă acum cu poemul ei? Nu era doctorul ei. Ea nu voia ca el să-i aprindă o lumină în ochi. Oare să-i spună lui Isabel că tânăra pe care ea o invitase să stea în vilă amenințase să facă ceva?

Curând, avea să fie în Polonia. Producându-se într-un vechi palat din Cracovia. Traducătoarea și ghida lui avea să vorbească permanent cu el în tramvaie și la dejunuri. Avea să-l ducă să se odihnească în munții Tatra și să-i arate cabanele din lemn construite în pădure. Femei cu basmale pe cap aveau să-și ducă gâștele la păscut și să-l invite să guste din gemurile și brânzeturile lor. Când în cele din urmă avea să părăsească aeroportul din Varșovia și vameșii aveau să-l întrebe dacă scotea caviar din țară, el va spune: „Nu caviar. Îmi scot din țară trecutul negru onctuos, care ne aparține amândurora. Sună așa. Tatăl meu a spus la revedere etc. Mama mea a spus la revedere etc. M-au ascuns într-o pădure întunecoasă din vestul Poloniei etc.“

Cineva îl bătea ușor pe umăr. Spre surprinderea lui, Claude îi pusese un pahar cu bere rece pe masă. Ce determinase acest gest de amabilitate frățească din partea lui Mick Jagger din Wurzelshire?[6] Însetat, Joe a dat de dușcă paharul până la fund. A luat bancnota pe care Kitty o lăsase sub farfurioară și a băgat-o în buzunarul de la cămașă, până să apuce Claude să o umfle ca să-și plătească *hair stylist*-ul. Avea să găsească el o modalitate ca să-i dea banii înapoi lui Kitty. Fata urma să plece peste două zile, slavă Domnului. Bine că se termina odată. Spre dezamăgirea sa, exact când începea să jubileze la gândul că rămăsese singur, a văzut-o pe fiica lui coborând dealul spre restaurant.

Nina căra o plasă de pescuit și o găleată. Oh, nu! Fir-ar să fie de treabă! A început să geamă în surdină. Uite-o. Fata mea s-a dat cu rimel ca să meargă la pescuit. Și și-a pus cercei. Cercuri mari de aur care se vor agăța de crengile copacilor. Acum, trebuia să facă o excursie pe jos cu ea tocmai până la râu, în zăpușeala după-amiezii, așa cum îi promisese. Doi kilometri.

Nimeni nu părea să înțeleagă că el avea cincizeci și șapte de ani. Trebuia să coboare târâș malul abrupt al râului și să încerce să nu alunece pe pietre. A fluturat din mână fără entuziasm, și fiica lui a scuturat plasa de pescuit în direcția lui. Când, în cele din urmă, s-a trântit pe scaunul din fața lui, el a strâns-o de mână, spunându-i:

– Felicitări. Mama ta mi-a spus că în sfârșit ai început să ai ciclu.

– Taci dracului din gură, a zis Nina, rotind ochii în cap și holbându-se, chipurile, fascinată la găleată.

– OK, tac. Ce-ar fi să renunțăm la pescuit și să stăm mai bine aici ca să bem o bere împreună?

– Exclus.

Joe și-a dres glasul.

– Hm... ai tot ce-ți trebuie... știi, pentru o fată căreia tocmai i-a venit...?

– Taci odată.

– OK, tac.

– Unde e Kitty?

– Kitty a... hm... nu știu unde a plecat.

Nina se holba la părul tatălui ei. De fapt, chiar se pieptănase, ceea ce era o noutate la el. Trebuia să recunoască totuși că era destul de chipeș, chiar dacă era dezgustător. Făcuse un efort să arate bine pentru Kitty, indiferent ce spunea el.

– Ți-a plăcut poemul ei?

Și el ce-ar fi trebuit să spună acum? Din nou, a făcut ceea ce făcea cel mai bine, adică a mințit.

– Nu l-am citit încă.

Nina i-a tras un pumn în braț cât a putut ea de tare.

– Era atât de emoționată la gândul că tu îi citeai poemul, încât a fost cât pe ce să facă un accident cu mașina. Cu MINE în mașină. Noi două am mers prin munți cu mașina. A trebuit să-și ia inima în dinți ca să se vadă cu tine. TREMURA toată.

– Oh, Dumnezeule, a făcut Joe, umflându-și obrajii.

– De ce „Oh, DUMNEZEULE?“ Parcă nu credeai în Dumnezeu! a mârâit fiica lui și s-a întors cu spatele la el.

El a bătut cu pumnul în masă și masa a sărit din loc.

– Să nu te mai prind VREODATĂ într-o mașină cu Kitty Finch, s-a-nțeles?!

Nina se gândea că înțelesese cumva, dar de fapt nu prea știa ce fusese de acord să înțeleagă. Șofa Kitty prost sau ce? Tatăl ei părea furios.

– Nu pot să sufăr DEPRIMAȚII. E ca o slujbă, este singurul lucru pe care se muncesc din greu să-l facă. Oh, perfect, depresia mea e foarte bine astăzi. Oh, bine, astăzi am un alt simptom misterios și voi avea un altul mâine. DEPRIMAȚII sunt plini de ură și ranchiună, iar când nu au atacuri de panică, scriu poeme. Ce vor ei de la poemele LOR? Depresia lor este cel mai VITAL lucru la ele. Poemele lor sunt amenințări. ÎNTOTDEAUNA amenințări. Nu există senzație care să fie mai acută sau mai activă decât durerea lor. Nu dau nimic înapoi, în afară de depresia lor. Nu este decât un alt tip de utilitate. Ca electricitatea și apa și gazul și democrația. Nu pot să supraviețuiască fără ea. DUMNEZEULE, CE SETE MI-E. UNDE-O FI CLAUDE?

Claude a scos capul pe ușă. Se abținea să nu râdă, însă se uita la Joe cu un pic mai mult respect decât de obicei. De fapt, intenționa să-l întrebe confidențial dacă nu putea cumva să achite el datoriile acumulate de Mitchell la restaurant.

– Claude, te rog, adu-mi niște apă. Orice apă. Merge și o sticlă. Ba nu. Mai vreau o bere. Una mare. Voi nu aveți halbe în țara asta?

Claude a încuviințat din cap și a dispărut în restaurant, unde dăduse drumul la televizor ca să se uite la fotbal. Nina a luat plasa de pescuit și a fluturat cu ea prin fața tatălui ei.

– Tot șpilul acestei după-amieze este să mergem la pescuit, așa că ridică-te în picioare și începe să mergi, fiindcă mă plictisești sinistru.

„Sinistru“ era cel mai nou cuvânt al ei și îl rostea cu savoare.

– Știu că nu te plictisesc „sinistru“, a mormăit jalnic tatăl ei, cu glasul acum răgușit.

Nina nu a îndrăznit să repete cuvântul, fiindcă de fiecare dată când ieșeau împreună cu plasa de pescuit și găleata, era întotdeauna încântată de ororile pe care el reușea cumva să le scoată la suprafață.

Claude a adus berea, „una mare“, într-o halbă de sticlă și i-a explicat Ninei că el nu mai lua comenzi de la tatăl ei, fiindcă se uita la semifinala dintre Suedia și Brazilia.

– Foarte bine. Joe a aruncat niște bani pe masă și, când Claude i-a șoptit ceva la ureche, i-a trântit în palmă un teanc de bancnote și i-a spus că intenționa să achite tot ce comanda Mitchell la restaurant, însă nu trebuia ca el să știe, grăsanul nu trebuia să afle că nesfârșitele lui produse de patiserie aveau să fie plătite cu drepturile de autor ale zevzecului de poet bogat.

Ducând degetul la obraz, Claude a promis să nu sufle nici un cuvânt despre planul lor. Știa să păstreze un secret. S-a uitat la Nina și apoi a rupt o ramură din bougainvillea roșie care creștea în sus pe zid. A răsucit florile formând o brățară și i-a oferit-o ei, cu o mică plecăciune.

– Pentru frumoasa fiică a poetului.

Nina a avut îndrăzneala de a întinde brațul spre el ca să-i înfășoare petalele purpurii în jurul încheieturii ca o manșetă. Pulsul i-a luat-o razna când vârfurile degetelor lui i-au atins mâna.

– Dă-mi mie plasa, Nina, a zis tatăl ei întinzând brațul. Pot s-o folosesc ca să-mi scot ochii cu ea. De fapt, mi-ar plăcea să mă uit la Cupa Mondială cu Claude. E cazul să înveți să fii un pic mai blândă cu tatăl tău.

Nina și-a mușcat buza sperând să pară atrăgătoare așa și s-a încumetat să-i arunce o privire lui Claude, care a ridicat din umeri neputincios. Știau amândoi că el ar fi preferat doar să se uite la ea.

În timp ce treceau prin dreptul bisericii ca să ajungă la drumul despre care Joe știa că ducea la poarta care ducea la câmpul cu tauri sforăitori care ducea la cărarea care ducea la podul care ducea la râu, fiica lui și-a strecurat mâna în buzunarul lui de la pantaloni.

– Aproape am ajuns, a spus ea încurajator.

– Taci, a ripostat tatăl ei.

– Cred că te-ai deprimat. Nu-i așa, tati?

Joe s-a împiedicat de o piatră ieșită în afară.

– Cum spuneai, „aproape am ajuns“.

FOTOGRAFIA

Turiștii japonezi veniți în grup erau fericiți. Se putea spune că zâmbiseră nefiresc de mult timp. Isabel, care ședea la umbra unui măslin argintiu așteptând-o pe Laura, aprecia că zâmbiseră cam douăzeci de minute. Își făceau fotografii unii altora în fața castelului roz fanat al Muzeului Matisse și zâmbetele lor începeau să pară dureroase și chinuite.

Parcul era plin de familii care veniseră la picnic sub măslini. Patru bărbați în vârstă care jucau *boules* la umbră au făcut o pauză ca să discute despre canicula care distrugea podgoriile din Franța. Laura îi făcea semn cu mâna și, fără să-și dea seama, păși direct într-o fotografie. Cei șapte turiști japonezi, care pozau unul lângă altul ținându-se cu brațele de după umeri, zâmbeau încă, Laura fiind în fața lor, cu brațul ridicat în aer când s-a aprins blițul aparatului de fotografiat.

Isabel fusese întotdeauna cea dintâi din clasa ei care ridica mâna la liceul umanist din Cardiff. Știuse răspunsurile cu mult timp înainte ca restul fetelor să fi înțeles întrebarea, fete care, la fel ca ea, purtau toate blazere verzi cu mottoul școlii: „Învățătura în slujba omenirii“. Acum se gândea că ar schimba mottoul școlii, astfel încât fetele să fie avertizate că învățătura nu avea să le fie neapărat de folos, și nici nu avea să le aducă fericirea. Exista riscul ca, de fapt, învățătura să pună în lumină viziuni pe care ele nu doreau să le vadă. Noul motto ar trebui să țină seama de ideea că, uneori, cunoașterea dobândită prin învățătură îți îngreuna viața și, odată ce tinerele deștepte din Cardiff căpătau gustul de a studia, niciodată n-ar mai putea să bage la loc în sticlă spiritul eliberat.

Bărbații își reluaseră jocul de *boules*. Glasuri de la un radio aflat undeva în apropiere discutau despre greva controlorilor de trafic aerian. Sub copaci, oamenii deschideau termosuri cu cafea. Copiii cădeau de pe biciclete. Familiile despachetau sendvișuri și fructe. Isabel privea spre întinderea de hoteluri Belle Époque albe și albastre construite pe deal și știa că undeva pe aproape se afla cimitirul unde era îngropat Matisse. Laura ținea o sticlă de vin roșu în mâna stângă. Isabel a strigat-o, dar Laura o văzuse oricum. Era o persoană cu pas iute, eficientă și concentrată. Probabil că Laura avea să comenteze faptul că ea o

invitase pe Kitty Finch să stea cu ei, însă Isabel era decisă să insiste să achite ea chiria vilei pentru întreaga vară. Laura și Mitchell trebuiau să se cazeze într-un hotel rustic de lângă Cannes despre care citiseră într-un ghid turistic. Un conac provensal ocru-gălbui, unde găseai vinuri bune și biban de mare în crustă de sare. Ar fi locul potrivit pentru Mitchell, care sperase să aibă parte de o vară gastronomică legendară, în schimb ajunsese fără voia lui să-și petreacă vacanța alături de o străină care părea să se înfometeze cu bună-știință. Laura și Mitchell se simțeau bine când totul era ordonat și bine structurat. Mitchell făcea planuri cincinale pentru afacerea lui din Euston, diagrame de flux descriind sarcinile de îndeplinit, logica deciziilor, rezultatele dorite. Admira încrederea lor în viitor: convingerea că puteau obține astfel rezultate care să fie organizate pentru a ieși în forma corectă.

Laura surâdea, dar nu părea fericită. S-a așezat lângă Isabel și și-a scos sandalele din picioare. Și pe urmă a început să smulgă cu degetele smocuri de iarbă uscată, spunându-i prietenei ei că magazinul din Euston urma să se închidă. Ea și Mitchell nu mai reușeau să se descurce cu banii. Abia reușeau să-și achite ipoteca. Veniseră în Franța având în total cinci carduri de credit amândoi și nu prea mult numerar. Nu-și puteau permite nici măcar să cumpere benzină pentru Mercedesul pe care Mitchell făcuse prostia să-l închirieze la aeroport. De fapt, Mitchell acumulase datorii financiare despre care ea abia începea să afle. Datora sume mari de bani peste tot. De luni bune, tot spunea că va apărea până la urmă o rezolvare, dar nu apăruse nimic. Magazinul urma să intre în faliment. Când se întorceau la Londra, aveau să-și vândă și casa.

Isabel s-a tras mai aproape de Laura și a cuprins-o cu brațele. Laura era atât de înaltă, încât nici nu-ți venea să crezi câteodată că nu era literalmente deasupra lucrurilor care îi necăjeau pe toți ceilalți. În mod limpede, era abătută, fiindcă și umerii ei păreau pleoștiți în față. Prietena ei nu adoptase niciodată acea poziție încovoiată de spate, pe care o aveau uneori oamenii înalți pentru a căpăta proporții umane, însă acum părea zdrobită.

– Hai să deschidem vinul.

Laura uitase să aducă un tirbușon, așa că au folosit capătul pieptănului lui Isabel, înfigând în dop vârful de plastic lung și ascuțit, și au băut direct din sticlă, pasând-o de la una la cealaltă ca niște adolescente în prima lor vacanță fără părinți. Isabel i-a povestit Laurei cum umblase toată dimineața prin

magazine ca să cumpere tampoane absorbante pentru Nina, dar neavând habar cum se numeau în franceză. În cele din urmă, tipul de la farmacie i-a spus că li se zicea „*serviettes hygiéniques*“. Înfășurase tampoanele într-o pungă de hârtie maro și apoi într-o pungă de plastic și apoi încă într-o pungă de plastic, ca și cum în mintea lui ar fi fost deja îmbibate de sânge. Isabel a schimbat subiectul. Voia să știe dacă Laura avea un cont bancar personal. Laura a scuturat din cap. Ea și Mitchel aveau un cont comun de când porniseră afacerea împreună. Și apoi Laura a schimbat subiectul și a întrebat-o pe Isabel dacă nu i se părea că Kitty Finch era un pic... a căutat cuvântul... „țicnită“. Cuvântul i-a rămas lipit de buze și și-ar fi dorit să aibă o altă limbă pentru a traduce ce voia să spună, fiindcă singurele cuvinte înmagazinate în ea erau din vremea când se juca în curtea școlii cu cei din generația ei, un vocabular care, fără vreo ordine specială, începea cu bezmetic, diliu, descreierat și continua cu tra-la-la, truli, dus cu pluta și așa mai departe în variațiuni pe aceeași temă încheindu-se cu zurliu. Laura a început să-i spună cât de mult o îngrijora prezența lui Kitty. Exact când pleca de la vilă ca să vină cu mașina la Muzeul Matisse, o văzuse pe Kitty care aranja într-o vază cozile de la trei iepuri împușcați de Mitchell în livadă, de parcă ar fi fost niște flori. Problema era că ea tăiase probabil cozile iepurilor. Cu un cuțit. Luase un cuțit de bucătărie și retezase cozile de pe corpul iepurilor morți. Isabel nu a răspuns, deoarece completa un cec pentru Laura. Trăgând cu ochiul peste umărul ei, Laura a văzut că era pentru o sumă de bani considerabilă și că era semnat cu numele de fată al lui Isabel.

Isabel Rhys Jones. Când erau studente și făcuseră cunoștință într-un bar, Isabel pronunța întotdeauna numele orașului ei natal în galeză: Caerdydd. Avusese la început un accent galez, care pe urmă dispăruse oarecum. În al doilea an de facultate, Isabel vorbea cu un accent englezesc, care nu era neapărat englezesc, însă avea să devină așa când a ajuns să apară la televizor cu reportaje din Africa. Laura, care studiase limbile africane, încerca să nu lase impresia că era englezoaică atunci când vorbea în swahili. Era o treabă complicată și i-ar fi plăcut să reflecteze mai mult la asta, însă Isabel pusese la loc capacul pe stilou și își dregea glasul. Spunea ceva și avea un accent foarte galez. Laura nu a înțeles primele cuvinte ale prietenei sale, însă a început să deslușească sensul la timp pentru a auzi cum femeia de serviciu nord-africană, care spăla pardoseala din vilă pentru o sumă derizorie, intrase în grevă, se părea. Femeia purta o basma și repara prizele în locul lui Jürgen, care descoperise încântat că era mai pricepută decât el la instalațiile electrice. Laura

o văzuse uitându-se lung la fire și pe urmă privind afară pe fereastră la lumina argintie, care se spunea că îl vindecase pe Matisse de tuberculoză. Se gândise la această femeie dintr-un motiv neștiut și tocmai când se întreba de ce o preocupase atât de mult persoana aceasta, și-a amintit ce spusese Isabel când completa cecul. Era ceva legat de sugestia ca Laura să-și deschidă un alt cont separat, în afară de cel pe care îl avea în comun cu Mitchell. A început să râdă și i-a reamintit lui Isabel că numele ei de fată era Laura Cable.

CREATURA

– N-ar trebui să te ungi cu atât de multă loțiune de plajă, Mitchell. Pe Kitty Finch o deranja vizibil ceva. Se dezbrăcase complet și stătea goală la marginea piscinei, de parcă n-ar mai fi fost nimeni acolo. Echilibrul chimic al apei are de suferit din cauza asta.

Mitchell și-a pus mâna protector pe domul abdomenului și a gemut.

– Apa este efectiv TULBURE. Kitty părea furioasă. Alerga pe marginea piscinei de jur împrejur, holbându-se la apă din toate unghiurile. Jürgen a greșit complet tratarea chimică a apei. Bătea din picior, desculță, pe pietrele fierbinți ale pavajului. Chimia este o adevărată artă. A adăugat pastile de clor în skimmer și acum concentrația este prea mare în capătul cu apă adâncă.

Din nou, Mitchell s-a simțit dator să-i spună să-l lase dracului în pace. De ce să nu-și facă mai bine un sendviș cu brânză și să se ducă naibii în pădure de tot?! De fapt, era dispus să o ducă până acolo cu mașina, dacă se descurca să pună ea niște benzină în Mercedesul lui.

– Te sperii prea ușor, Mitchell.

A sărit spre el. Două salturi lungi, de parcă s-ar fi jucat de-a gazela sau de-a căprioara, întărâtându-l să vină s-o vâneze. I se profilau coastele prin piele ca sârmele cursei pe care Mitchell o cumpărase pentru șobolan.

– E bine că Laura este atât de înaltă, nu-i așa?! Poate să privească peste țeasta ta când împușți animale, fără să trebuiască vreodată să se uite în jos ca să le vadă zăcând rănite.

Kitty a sărit în apa tulbure ținându-se de nas. Mitchell s-a ridicat în capul oaselor și imediat a simțit o amețeală. Niciodată nu îi pria la soare. La anul, avea să propună să închirieze o cabană pe marginea unui fiord înghețat din Norvegia, cât mai departe cu putință de familia Jacobs. Putea să prindă foci și

să se biciuiască pe corp cu nuiele de mesteacăn în saune, iar apoi să alerge afară în zăpadă, urlând, în timp ce Laura exersa graiul yoruba și visa la Africa.

– APA E BULITĂ.

Ce-o apucase dintr-odată? Potrivindu-și umbrela de soare deasupra creștetului pleșuv și roz, l-a văzut pe Joe șchiopătând spre portița care ducea în spatele grădinii. Nina venea după el printre chiparoși, cărând o găleată roșie și o plasă de pescuit.

– Salut, Joe.

Kitty a sărit afară din piscină și a început să-și scuture apa din cârlionții arămii ai părului. A salutat-o din cap, răsuflând ușurat că, în ciuda întâlnirii lor neplăcute de mai devreme, părea sincer încântată să-l vadă. Joe a arătat spre găleata pe care Nina se căznea să o aducă la marginea bazinului.

– Veniți să vedeți ce-am găsit noi în râu.

S-au îngrămădit în jurul găleții, care era pe jumătate plină cu apă noroioasă. O creatură cenușie și mâzgoasă, având o dungă roșie în lungul spinării se ținea agățată de un smoc de alge. Era groasă cât degetul mare al lui Mitchell și părea să pulseze cumva, fiindcă apa tremura deasupra ei. Din când în când, se chircea ghemotoc și apoi să lungea încet la loc.

– Ce-i asta?

Lui Mitchell nu-i venea să creadă că se obosiseră să se trambaleze cu vietatea asta scârboasă peste câmpuri, tot drumul înapoi până la vilă.

– E o creatură, a rostit Joe, cu un zâmbet superior.

Mitchell a mârâit și a plecat.

– Nasol.

– Tati găsește creaturi grețoase.

Nina se holba peste umărul lui Kitty, evitând cu grijă să se uite la sânii ei, care, cum stătea așa aplecată, atârnau acum peste găleată. Nu voia să se uite la Kitty Finch în pielea goală și la tatăl ei stând prea aproape de ea. Nina putea să numere oasele înșirate în jos ca niște mărgele pe șira spinării ei. Kitty era famelică. Camera ei era plină de mâncare stricată pe care o ascunsese sub perne. Pentru Nina, era preferabil la o adică să se holbeze la ghemotoacele de gumă de mestecat de pe trotuarele din Londra, decât la tatăl ei și la Kitty Finch.

Kitty a întins mâna să-și ia un prosop. Nu era în stare să-l apuce cu degetele, scăpându-l pe jos și ridicându-l de câteva ori, până când în cele din urmă l-a luat Joe și a ajutat-o să și-l înfășoare în jurul taliei.

– Tu ce crezi că e asta? a întrebat Kitty holbându-se în găleată.

– E o pocitanie-bâzdâganie, a anunțat Joe. Cea mai grozavă descoperire a mea de până acum.

Nina se gândea că era un miriapod. Avea sute de picioare subțiri care se mișcau frenetic prin apă, încercând să găsească ceva de care să se agațe.

– De fapt, tu ce vrei să găsești când te duci la pescuit? a întrebat Kitty, coborând vocea, de parcă creatura ar fi putut să o audă. Găsești întotdeauna lucrurile pe care vrei să le găsești?

– Ce tot îndrugi acolo? s-a răstit Mitchell, ca un profesor iritat de un copil.

– Nu mai vorbi așa cu ea.

Brațele lui Joe erau acum încleștate în jurul taliei lui Kitty, ținând sus prosopul de parcă viața lui ar fi depins de asta.

– M-a întrebat de ce nu am găsit pești argintii și crustacee frumoase. Răspunsul este că acestea sunt lucruri care există acolo oricum.

În timp ce vorbea, împungea cu degetul printre buclele ude din părul lui Kitty. Nina le-a văzut pe mama ei și pe Laura intrând pe poarta albă. Tatăl ei a lăsat prosopul din mână și Kitty s-a înroșit. Nina se holba amărâtă între chiparoși, prefăcându-se că se uită după ariciul care se aciuase în grădină. Joe s-a dus spre șezlongul de plastic și s-a lungit pe el. A aruncat o privire spre soția lui, care se dusese la găleată. Vedea frunze în părul ei și pete de iarbă pe pulpele ei goale. Nu se distanțase neapărat de el, cât mai degrabă se mutase cu totul într-un alt cartier. Deslușea o nouă vigoare la ea, în felul cum stătea lângă găleată. Hotărârea de a nu-l iubi părea să o fi umplut de o energie nouă.

Mitchell se zgâia încă la creatura care se târa în sus pe pereții găleții de plastic. Era perfect camuflată de semnele roșii de pe spinare.

– Ce-ai de gând să faci cu limaxul tău?

Toți se uitau la Joe.

– Da, a zis el. „Creatura“ mea v-a băgat în sperieți pe toți. Haideți s-o punem pe o frunză din grădină.

– Nu, s-a strâmbat Laura. O să vină înapoi aici.

– Sau o să se târască prin scurgerea de la chiuvetă și o să iasă la suprafață în apă, a spus Mitchell, vizibil alarmat.

Laura s-a cutremurat și apoi a țipat.

– Se târăște afară. Aproape a ieșit. A alergat la găleată și a azvârlit un prosop peste ea. Joe, fă ceva ca să nu iasă.

Joe s-a dus șchiopătând la găleată, a luat prosopul și a dat un bobârnac creaturii înapoi, la fundul apei din găleată.

– E atât de mică, a spus el căscând. E doar o creatură micuță, ciudată și lipicioasă.

Un smoc de alge din râu îi atârna pe frunte. Totul amuțise complet. Chiar și țârâitul greierilor în amurg părea să se fi stins. Când Joe a deschis ochii, toți, în afară de Laura, dispăruseră în vilă. Laura tremura, dar vocea ei suna normal.

– Uite ce e, știu că Isabel a invitat-o pe Kitty să stea aici, a spus ea, apoi a tăcut, reluând: Dar tu nu trebuie. Adică chiar trebuie? Chiar trebuie să faci asta? Trebuie? Trebuie să continui să faci asta?

Joe și-a încleștat pumnii în buzunare.

– Să fac *ce*?

MIERCURI

TRUPUL ELECTRIC

Jürgen și Claude fumau hașișul pe care Jürgen îl cumpărase de la acordeonistul de pe plaja din Nisa. De obicei, cumpăra de la șoferul care le aducea la vilele turistice pe femeile de serviciu imigrante, însă acum organizau o grevă. În plus, la știrile din seara precedentă se anunțase o vijelie, iar toată noaptea satul se pregătise pentru asta. Casa lui Jürgen era proprietatea Ritei Dwighter, dar nu fusese încă „restaurată“, iar el voia să o păstreze așa cum era. Uneori, azvârlea cu obiecte grele în pereți, în speranța că avea să o facă de nerestaurat și să-i păstreze astfel statutul de copil disfuncțional și urât în familia de proprietăți a Ritei Dwighter.

Acum, stătea ghemuit peste telefonul mobil al lui Claude. Acesta înregistrase o vacă mugind. Nu știa de ce, dar simțise că trebuia să facă asta. Pășise pe un câmp și ținuse telefonul la botul vacii, cât se încumetase el de aproape. Când Jürgen apăsa pe *play*, vaca mugea. Grație tehnologiei, mugetul vacii părea familiar, dar și neplăcut de straniu. De fiecare dată când vaca mugea, râdeau isteric, fiindcă vaca îl călcase pe Claude pe degetul mare de la picior, care acum avea unghia deformată.

Madame Dwighter îi spusese lui Jürgen să rămână acasă, fiindcă urma să-l sune la telefon. Pe Jürgen nu-l deranja. A trebui să rămână acasă însemna altceva decât să fie bunăoară chemat să schimbe vreun bec la vilele în „stil provensal“ pe care el nu-și va permite niciodată să le cumpere. Un teanc de litografii după Picasso, pe care le cumpărase la grămadă de la talcioc, erau rezemate de perete. El îl prefera pe ET din cauciuc gonflabil, pe care îl găsise pentru Claude. Rita Dwighter îi ceruse să înrămeze și să atârne „Picassourile“ în toate spațiile disponibile rămase în cele trei vile ale ei, însă el nu avea nici un chef să facă asta. Era mai interesant să asculte vaca mugind pe mobilul lui Claude.

Când Jürgen s-a apucat să răsucească încă un joint, a auzit un telefon sunând. Claude a arătat spre telefonul de pe podea. Claude s-a tras de vârful nasului, strângându-l între degetul mare și arătător, și în cele din urmă a ridicat receptorul.

Claude și-a astupat gura cu palma, ca să nu râdă în hohote cum ar fi vrut. Jürgen nu voia să fie administrator la vile. *Madame* Dwighter îl întreba mereu ce era în mintea lui, dar el nu-i spunea decât lui Claude ce era în mintea lui. Nu exista întotdeauna decât un singur lucru în mintea lui Jürgen.

Kitty Finch. Dacă insistai, adăuga: sex, droguri, budism ca mijloc de a atinge unitatea în viață, nu carne, nu vivisecții, Kitty Finch, nu vaccinări, nu alcool, Kitty Finch, puritatea trupului și a sufletului, leacuri din plante, să cânte la chitară, Kitty Finch, să devină ceea ce Jack Kerouac descria drept un „tânăr natural cu alură de sfânt". L-a auzit pe prietenul lui spunându-i lui *madame* Dwighter că da, totul era foarte calm în vilă anul acesta. Da, celebrul poet englez și familia lui se simțeau bine în vacanță. De fapt, primiseră un musafir neașteptat. *Mademoiselle* Finch stătea în camera liberă și îi încânta pe toți. Da, era foarte echilibrată anul acesta și scrisese ceva ca să-i arate poetului.

Claude s-a descheiat la jeanși și i-a lăsat să alunece până la genunchi. Jürgen a trebuit să îndepărteze receptorul de la ureche, în timp ce se cocoșa de râs, făcând gesturi obscene spre Claude, care rămăsese acum în chiloții lui Calvin Klein și făcea flotări pe podea. Jürgen s-a bătut ușor cu jointul pe genunchi și a continuat să vorbească cu Rita Dwighter, care telefona din Spania, unde trăia în exil fiscal. În curând, avea să trebuiască să-i spună *señora*.

Da, foaia volantă a vilei era actualizată. Da, apa din piscină era perfectă. Da, femeile de serviciu făceau treabă bună. Da, înlocuise geamul spart la fereastră. Da, se simțea bine în pielea lui. Da, valul de căldură se apropia de sfârșit. Da, se anunțau furtuni cu tunete și fulgere. Da, toți erau la curent cu prognoza vremii. Da, va avea grijă să fixeze bine obloanele.

Claude auzea cum vocea Ritei Dwighter ieșea din receptor și dispărea în norii fumului de hașiș. Toți din sat râdeau când auzeau de psihanalista bogată, dezvoltator imobiliar, care îl plătea pe Jürgen atât de bine pentru lipsa lui de pricepere. Le plăcea să spună în glumă că doamna construise un heliport pentru ca oamenii de afaceri să poată ateriza în fața cabinetului ei de consultații din vestul Londrei. Aceștia ședeau pe fotolii de designer în timp ce piloții lor, de obicei foști alcoolici concediați de liniile aeriene comerciale, fumau în ploaie țigări de la duty-free. Claude se gândise să răspândească zvonul că unul dintre cei mai înstăriți clienți ai ei reușise să-și prindă brațul în lamele elicei, exact când ea descoperise de ce omului îi plăcea să se gătească în uniforme naziste și să biciuiască prostituatele. Fusese nevoie să i se amputeze

brațul, după care încetase să o mai viziteze, ceea ce însemna că ea nu-și mai putea permite să cumpere până la urmă casa poștașului.

Când *madame* Dwighter venea să-și inspecteze proprietățile, ceea ce spre ușurarea lui Jürgen nu se întâmpla prea des, întotdeauna îl invita la cină pe Claude, cu înfățișarea lui de Mick Jagger. Ultima oară când a mâncat cu ea, doamna Dwighter a înfipt o tulpină de ananas într-o bucată de Brie moale aproape topită și l-a rugat să se servească.

Jürgen a închis în fine telefonul. Se holba la litografiile de Picasso, de parcă ar fi vrut să le omoare. I-a spus lui Claude, care se dezbrăcase acum de tricou și stătea lungit în chiloți cu fața în jos pe podea, că primise intrucțiuni să atârne *Guernica* pe coridor ca să mascheze zigzagul de crăpături din tencuială. Dominatrix Dwighter era evident impresionată de tehnicile folosite de marele artist pentru a exprima ceva despre condiția umană. Claude abia a reușit să se ridice în picioare și să pună să cânte unul dintre CD-urile zgâriate ale lui Jürgen. L-a luat de pe o cutie de bijuterii indiană cu eticheta „Prague Muzic. Selecția lui Ket pentru calm".

Cineva ciocănea la ușă. Jürgen detesta toți musafirii, fiindcă întotdeauna îi cereau să-și facă treaba. De data asta, era fiica frumușică, de paisprezece ani, a poetului britanic zevzec. Purta o fustă albă scurtă și, desigur, voia să-i ceară să facă ceva.

– M-a trimis mama să te întreb dacă ai rezervat ora de echitație pentru mâine.

Jürgen a încuviințat din cap cu un aer înțelept, de parcă doar asta ar fi fost tot timpul preocuparea lui.

– Intră. Claude e aici.

Când Jürgen a spus „Claude e aici", CD-ul a sărit câteva măsuri sau s-a înțepenit sau ceva s-a întâmplat. Nina auzea o vioară cântând și sub ea sunetul unui lup urlând și cântăreața șuierând un cuvânt care semăna cu ninsoare. A aruncat o privire spre Claude, care dansa în chiloți. Spatele lui era atât de neted și de bronzat, încât a preferat să se uite la perete.

– *Bonjour*, Nina. Mi-au mâncat câinii pantalonii, așa că am rămas doar în chiloți. CD-ul este zgâriat, dar îmi place fiindcă mă calmează.

Când s-a uitat cu milă prin el, Claude s-a văzut ca un melc zdrobit pe talpa de sfoară a espadrilelor ei roșii. Jürgen ținea mâinile pe șoldurile lui osoase,

împungând aerul cu coatele care formau un triunghi. Voia să afle părerea ei despre codițele lui.

– Deci, tu zici că ar trebui să mă tund?

– Daa.

– Îmi fac părul așa ca să nu semăn cu tatăl meu.

A râs, iar Claude a râs și el.

ninsoarea
troienită
în noapte

Jürgen încerca să se orienteze geografic.

– Austria este începutul copilăriei mele. Pe urmă, cred că a fost Baden-Baden. Tata m-a învățat să tai lemne după o metodă tradițională. S-a scărpinat pe cap. Cred că era austriacă. Ceva vechi, oricum. Și ție ce fel de muzică îți place?

– Nirvana este formația mea preferată.

– Ah, îți place Kurt Cobain cu ochii lui albaștri, da?

Nina i-a spus că amenajase un sanctuar închinat lui Kurt Cobain în dormitorul ei, după ce acesta se împușcase în acea primăvară. Cinci aprilie, mai exact, dar trupul lui a fost găsit pe opt aprilie. În ziua aceea, ascultase de nenumărate ori albumul lui, *In Utero*.

Jürgen și-a înclinat codițele într-o parte.

– A citit tatăl tău poemul lui Kitty Ket?

– Nu. O să-l citesc eu.

Claude s-a bosumflat și a pășit țanțos spre frigider.

– E un plan bun. Vrei o bere?

Nina a ridicat din umeri.

Claude părea atât de dornic să-i fie pe plac, încât era jalnic. Claude a tălmăcit gestul ei drept un DA entuziast.

– Trebuie să-mi aduc bere când vin la Jürgen, fiindcă el nu bea decât suc de morcovi.

Jürgen tocmai auzise o motocicletă oprind în fața casei. Era prietenul lui, Jean-Paul, care întotdeauna îi dădea un comision pentru rezervările la echitație. Jean-Paul nu avea decât ponei, ceea ce nu presupunea neapărat lecții de călărie în sensul strict al cuvântului, însă în definitiv poneii aveau și ei copite și o

coadă frumoasă. Când a ieșit pe ușă ca să aranjeze ora de echitație, Claude și-a luat tricoul și s-a chinuit să și-l pună.

Nina se uita la tot ce nu era el. Apoi s-a așezat turcește pe podea, cu spatele rezemat de perete, în timp ce el venea spre ea cu o bere în mână. I-a deschis berea și s-a așezat pe jos, atât de aproape, încât coapsele lor aproape se atingeau.

– Ia spune, îți place în vacanță?

Nina a tras o dușcă din berea cu gust amar.

– E OK.

– Dacă vii la restaurantul meu, o să-ți arăt Extraterestrul pe care îl țin în bucătărie.

Ce tot îndruga el acolo? Fără să vrea, s-a tras mai aproape de umărul lui. Și atunci și-a întors fața spre el și din ochi i-a spus sărută-mă sărută-mă sărută-mă, și pentru o fracțiune de secundă a simțit că el nu înțelegea ce voia ea. Avea berea în mână și a pus-o pe podea.

troienită
în pădurea
întunecată

Buzele lui erau calde și erau pe buzele ei. Îl săruta pe Mick Jagger și el o devora ca un lup sau o sălbăticiune, dar blând totodată și nicidecum calm. Îi spunea că ea era totul totul. S-a tras și mai aproape de el și atunci el a încetat să mai vorbească.

în pădurea
întunecată
unde copacii plâng
ninsoarea

Când a întredeschis ochii și a văzut că el avea ochii închiși, a închis ochii la loc, dar pe urmă s-a deschis ușa, și Jürgen a apărut în mijlocul camerei, clipind la ei.

– Totul e în regulă cu ora de echitație.

O comă a sărutului plutea în atmosferă. Totul se făcuse roșu-închis. Jürgen și-a pus mâinile în șolduri, astfel încât coatele să iasă în afară și vibrațiile să pătrundă prin triunghiurile formate de coatele lui.

– Te rog, vreau să citești poemul lui Ket ca să-mi poți spune calea spre inima ei.

JOI

INTRIGA

Nina a deschis ușa de la dormitorul părinților ei și a patinat cu șoșetele în picioare pe pardoseala de gresie. Purta șosete, în ciuda căldurii, fiindcă i se umflase piciorul stâng de la o înțepătură de albină. Ca să capete curaj pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit, stătuse o oră întreagă mânjindu-se pe pleoape cu un creion dermatograf albastru luat de la Kitty. Când s-a uitat în oglindă, ochii ei căprui sclipeau și păreau fermi. Prin fereastra de lângă pat le vedea pe mama ei și pe Laura stând de vorbă lângă piscină. Tatăl ei plecase la Nisa ca să vadă Catedrala Ortodoxă Rusă, iar Kitty Finch era cu Jürgen, ca de obicei. Se duceau să adune baligă de vacă de pe câmp și apoi să o întindă peste noua parcelă de pământ a lui Jürgen, pe care ea spunea că „o preluase pe timpul verii". Nimeni nu reușea să înțeleagă de ce nu locuia de fapt împreună cu Jürgen în casa lui de alături, însă, după cum sugerase mama ei, Kitty nu era „înamorată" de el, așa cum era el înamorat de ea. A auzit niște pocnete venind din bucătărie. Mitchell înfășurase o bucată de ciocolată neagră într-un șervet de pânză și bătea pasionat cu ciocanul în ea. Afară era zăpușeală, însă ei i se făcuse frig în camera părinților ei, de parcă s-ar fi aflat cu adevărat pe un patinoar. Știa cum arăta plicul, dar nu-l vedea nicăieri. I-ar fi trebuit o lanternă, fiindcă nu putea să aprindă lumina și să atragă atenția celor de-afară. Dacă venea cineva, putea să se strecoare în baie și să se ascundă după ușă. Pe noptiera din dreptul patului unde dormea mama ei, a observat o bucată de fagure de albine, înfășurat cumva într-o pagină de ziar. Era limpede că fusese legat cu sfoara verde care era lângă el. S-a apropiat și a văzut că era un dar de la tatăl ei pentru mama ei, fiindcă scrisese cu cerneală neagră de-a curmezișul paginii:

Iubitei mele dulci cu toată dragostea mea ca întotdeauna, Jozef.

Nina s-a încruntat, văzând cum mierea aurie și groasă se prelingea prin găuri. Dacă părinții ei se iubeau totuși, povestea pe care ea și-o născocise se ducea de râpă. Când se gândea la părinții ei, ceea ce se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, întotdeauna încerca să îmbine fragmentele disparate. Care era intriga? Tatăl ei avea mâini foarte duioase, cu care ieri o mângâia peste tot pe mama ei. Îi văzuse sărutându-se pe hol, ca într-o scenă de film, lipiți strâns unul de celălalt, în timp ce fluturi de noapte se striveau de becul de deasupra

capetelor lor. Din câte știa ea, tragedia era că părinții ei nu suportau să se vadă în ochi unul pe celălalt și nu o iubeau decât pe ea. Intriga era că mama ei își abandonase unica fiică pentru a pleca să țină în brațe orfani din România. În mod tragic (atât de multă tragedie), Nina luase locul mamei ei în căminul familial și devenise cea mai prețioasă persoană din viața lui, întotdeauna intuind stările lui sufletești și nevoile lui. Dar lucrurile au început să se clatine, când mama ei a întrebat-o dacă nu i-ar plăcea să meargă la un restaurant special pe malul mării, ca să mănânce o înghețată cu artificii. Mai mult chiar, dacă părinții ei se sărutaseră ieri (așternuturile pe patul lor nefăcut erau cam răvășite) și dacă păreau să se înțeleagă unul cu celălalt într-un mod care o lăsa pe ea pe dinafară, intriga nu mai avea nici o noimă.

Abia după vreo șase minute de căutări insistente, a găsit în cele din urmă plicul cu poemul lui Kitty în el. Renunțase să mai scotocească printre cămășile și batistele de mătase, pe care tatăl ei le călca întotdeauna cu atâta grijă, și se târâse în genunchi ca să se uite sub pat. Când a văzut plicul proptit de papucii tatălui ei și doi gândaci morți zăcând pe spate, s-a lungit pe burtă și a tras plicul cu brațul întins. Mai era ceva sub pat, dar ea nu avea timp să descopere ce era.

Fereastra care dădea spre piscină era o problemă. Mama ei ședea pe trepte în capătul cu apă mică și mânca un măr. Auzea cum o întreba pe Laura de ce învăța yoruba, iar pe Laura răspunzând: „De ce nu? Peste douăzeci de milioane de oamenii vorbesc limba asta".

S-a ghemuit pe podea unde nu putea să fie văzută și a smuls banda adezivă de pe buza plicului. Plicul era gol. S-a zgâit în el. O foaie de hârtie fusese împăturită într-un dreptunghi de mărimea unei cutii de chibrituri și stătea fixată la fundul plicului, ca un pantof vechi înfipt în mâlul unui râu. A scos hârtia afară și a început să o despăturească cu grijă.

Înotând spre casă
de
Kitty Finch

După ce a citit, Nina nu s-a mai obosit să împăturească din nou hârtia în dreptunghiuri complicate, cum o găsise. A îndesat-o la loc și a pus plicul înapoi sub pat alături de gândaci. De ce tatăl ei nu citise poemul? Ar fi înțeles exact ce se petrecea în mintea lui Kitty.

A urcat scara până în livingul spațios și a scos capul prin ușile de sticlă duble.

Mama ei își bălăbănea picioarele în apa caldă din piscină și râdea. Nina s-a încruntat, fiindcă era un sunet pe care îl auzea atât de rar. L-a găsit pe Mitchell în bucătărie, prăjind niște ficat. Ca să prepare mâncarea, se îmbrăcase cu una dintre cele mai bălțate cămăși hawaiiene pe care le avea.

– Salutare, a fornăit el. Ai venit să iei o bucățică?

Nina s-a rezemat cu spatele de frigider și și-a împreunat brațele.

– Ce ți-ai făcut la ochi? a întrebat Mitchell, zgâindu-se la pleoapele ei mânjite cu dermatograf albastru. Te-a caftit careva?

Nina a inspirat adânc ca să nu urle.

– Cred că Kitty o să se înece în piscina noastră.

– Oh, Doamne, s-a strâmbat Mitchell. De ce, mă rog?

– Așa am eu impresia.

Nu voia să spună că deschisese plicul destinat tatălui ei. Mitchell a pornit blenderul; castanele și zahărul s-au învârtit făcându-se pastă și au împroșcat palmierii de pe cămașa lui.

– Dacă te-aș arunca în piscină acum, ai pluti. Chiar și eu aș pluti, cu tot burdihanul meu.

Zbiera ca să acopere zgomotul blenderului. Nina a așteptat să oprească aparatul ca să poată șopti:

– Da. Adună pietre. Am fost cu ea pe plajă când culegea pietre.

I-a explicat cum Kitty i-a povestit că studia țevile de scurgere din piscină și îi spusese niște chestii bizare, de genul: „Nu-i bine să intre păr în țevile de canalizare“. Mitchell se uita afectuos la fata de paisprezece ani. Își dădea seama că era geloasă, fiindcă tatăl ei îi acordase atâta atenție lui Kitty, și își dorea probabil ca tânăra să se înece.

– Fii veselă, Nina. Ia o lingură de piure de castane dulce și bun. O să-l amestec cu ciocolată, a adăugat el, lingându-și degetele. Și o să păstrez un pătrățel de ciocolată pentru șobolan, diseară.

Nina știa un secret cumplit, pe care nimeni altcineva nu-l știa. Și mai erau alte secrete, de asemenea. Ieri, când ședea pe pat în camera lui Kitty, ajutând-o să scoată semințele din plantele ei, o pasăre ciripea în grădină. Kitty Finch își pusese capul în palme și plânsese în hohote, de parcă lumea se sfârșise.

Trebuia să vorbească cu tatăl ei, dar era la Nisa să viziteze o biserică rusească, deși îi spusese că, dacă simțea vreodată tentația să creadă în Dumnezeu, era

foarte posibil să sufere o cădere nervoasă. Altceva o îngrijora pe ea. Era chestia de sub pat, dar nu voia să se gândească la asta fiindcă avea legătură cu Mitchell și, de fapt, acum mama ei o striga ca să meargă la călărie.

ȚARA PONEILOR

Poneii beau apă dintr-un rezervor la umbră. Muște umblau pe burțile lor umflate, pe picioarele lor scurte și le intrau în ochii cafenii care păreau mereu umezi. În timp ce privea cum femeia care îi închiria le peria cozile, Nina a decis că trebuia să-i spună maică-sii despre poemul înecării, cum numea ea acum versurile lui Kitty. Aceasta vorbea în franceză cu femeia de la ponei și nu arăta ca o persoană care voia să se înece. Purta o rochie albastră scurtă și avea mici fulgi albi în păr, de parcă îi explodase perna în timpul nopții.

– Trebuie să urmărim traseul. Există câte o pungă de plastic oranj legată de crengile copacilor. Femeia zice că trebuie să urmărim pungile oranj și să mergem de o parte și de cealaltă a poneiului.

Nina, care voia să fie singură cu mama ei, s-a văzut nevoită să aleagă un ponei sur cu urechi lungi cojite și să pretindă că avea o copilărie perfectă.

Micul ponei nu avea chef să fie închiriat pentru un ceas. Se tot oprea la fiecare două minute ca să pască iarbă și să se frece cu capul de scoarța copacilor. Nina era nervoasă. Avea lucruri importante în minte, nu în ultimul rând pietrele pe care Kitty le adunase de pe plajă, deoarece credea că erau în poem. Văzuse cuvintele „pietrele de înecare“ subliniate în mijlocul paginii.

A remarcat că mama ei devenise brusc atentă la lucrurile din jur. Când Kitty arăta spre copaci și diferite soiuri de ierburi, Isabel îi cerea să repete denumirile. Kitty spunea că anumite tipuri de insecte simțeau nevoia să bea nectar când era caniculă. Știa Isabel că mierea era doar salivă cu nectar? Când albinele sug nectarul, îl amestecă apoi cu salivă și depozitează combinația în gușa lor. Apoi, dau afară ce au adunat în gușă și reiau totul de la capăt. Kitty vorbea, de parcă ar fi format toate o mare familie fericită, continuând în acest timp să țină funia între degetul mare și arătător. Nina ședea tăcută pe ponei, contemplând îmbufnată crăpăturile de cer albastru pe care le vedea printre copaci. Dacă ar fi întors cerul cu susul în jos, poneiul ar trebui să înoate în văzduh printre nori. Cerul ar fi iarbă. Insectele ar mișuna pe cer. Poteca părea să fi dispărut, fiindcă nu mai existau pungi de plastic oranj legate de crengile copacilor. Ieșiseră din

pădurea de pini într-o poiană din apropierea unui restaurant. Restaurantul era în fața unui lac. Nina s-a uitat la copaci căutând bucățele rupte din plastic oranj și și-a dat seama că se rătăciseră, dar lui Kitty nu-i păsa. Flutura din mână spre cineva, încercând să capteze atenția unei femei care ședea singură pe terasa în aer liber a restaurantului.

– E doctorița Sheridan. Hai să mergem să o salutăm.

A condus poneiul înainte, pe ceea ce mai rămăsese din potecă, și în sus pe cele trei trepte scunde de beton spre Madeleine Sheridan, care își scosese ochelarii de pe nas și îi pusese pe masa albă de plastic, lângă cartea ei.

Nina a constatat că era imobilizată pe ponei, în timp ce Kitty mergea înainte pe lângă o chelneriță nedumerită care căra o tavă cu orangina spre o familie de la masa alăturată. Bătrâna părea să fi încremenit pe scaun în clipa în care se pregătea să-și pună un cub de zahăr în ceașca de cafea. Era ca și cum imaginea unei tinere zvelte într-o rochie scurtă albastră, cu părul ei roșu unduind pe spate, conducând un ponei sur pe terasa unui restaurant, ar fi fost o apariție la care nu te puteai uita decât pieziș. Nimeni nu se simțea în stare să intervină, fiindcă nimeni nu știa ce vedea de fapt. Nina și-a amintit de ziua când urmărise o eclipsă printr-o gaură într-o hârtie colorată, având grijă să nu fie orbită de soare.

– Ce mai faci, doamnă doctor?

Kitty a tras de funie și i-a dat poneiului un cub de zahăr. Ținând apoi funia într-o mână, și-a pus celălalt braț în jurul umerilor bătrânei.

Când a vorbit în cele din urmă, Madeleine Sheridan avea o voce calmă, autoritară. Purta un șal roșu, ca o pelerină de matador cu ciucuri cusuți pe margine.

– Urmează traseul, Kitty. Nu ai voie să aduci ponei aici.

– Drumul a dispărut. Nu există nici un traseu de urmat, a spus ea zâmbind. Încă mai aștept să-mi aduci înapoi pantofii, cum mi-ai promis. Asistentele medicale mi-au spus că eram murdară pe tălpi.

Nina a aruncat o privire spre mama ei, care stătea acum pe partea stângă a poneiului. Lui Kitty îi tremurau mâinile și vorbea prea tare.

– Mă mir că nu le-ai povestit noilor mei prieteni ce mi-ai făcut tu mie. S-a întors spre Isabel și a imitat o replică șoptită ca în filmele de groază: Doamna doctor Sheridan a spus că am o predispoziție morbidă.

Spre consternarea Ninei, maică-sa chiar a râs, de parcă ea și Kitty s-ar fi amuzat de o glumă bună.

Chelnerița a adus o farfurie cu cârnați și fasole verde, pe care a trântit-o în fața lui Madeleine Sheridan, murmurându-i în franceză că trebuia să scoată poneiul din restaurant.

Kitty a clipit complice spre Nina. Întâi, cu ochiul stâng. Și apoi cu ochiul drept.

– Chelnerița nu este învățată să vină ponei la micul dejun.

Ca la comandă parcă, poneiul s-a apucat să lingă cârnații din farfurie și toți copiii de la masa alăturată au izbucnit în râs.

Kitty a sorbit un pic din cafeaua neatinsă a doctoriței. Ochii ei nu mai clipeau.

– De fapt, a pus să fiu închisă. I s-au albit încheieturile degetelor, când a strâns tare funia care avea rostul să țină în frâu poneiul. S-a șters la gură cu dosul palmei. I-A FOST RUȘINE CU MINE, AȘA CĂ A CHEMAT O AMBULANȚĂ.

Kitty a luat cuțitul de pe farfurie, un cuțit ascuțit, și l-a fluturat la gâtul lui Madeleine Sheridan. Toți copiii din restaurant au țipat, inclusiv Nina. A auzit-o pe bătrână, cu glasul tensionat acum, spunându-i mamei ei că Kitty era bolnavă și imprevizibilă. Kitty scutura din cap și zbiera la ea.

– Ai zis că o să-mi aduci hainele. Te-am așteptat. Ești o MINCINOASĂ. Am crezut că ești bună, dar m-au electrocutat din cauza ta. Au făcut asta de TREI ori. Asistenta a vrut să-mi radă o parte din PĂR.

Vârful cuțitului oscila cam la un centimetru de colierul din perle lăptoase de la gâtul lui Madeleine Sheridan.

– Vreau să plecăm! a strigat Nina spre mama ei, încercând să-și țină echilibrul pe poneiul care acum ciulise urechile, smucindu-se în față ca să ajungă la bolul cu zahăr cubic.

Isabel a încercat să desfacă bridele de la scara șeii, pentru ca Nina să se poată da jos de pe ponei. Chelnerița o ajuta și ea cu cataramele, iar Nina a reușit să-și treacă piciorul peste șa, însă nu s-a încumetat să sară, fiindcă poneiul s-a cabrat brusc.

Cineva din restaurant îl suna la telefon pe paznicul parcului.

– MI-AU ARS GÎNDURILE CA SĂ LE ALUNGE.

Când s-a apropiat mai mult de Madeleine Sheridan, fluturând cuțitul spre fața ei împietrită de uimire, doi mici fulgi albi prinși în părul ei au plutit spre

Nina, care se chinuia încă să se dea jos de pe ponei.

– Doctorii SE ZGÂIAU la mine printr-un vizor, pe ascuns. Mi-au băgat cu forța CARNE pe gât. Am încercat să mă dau cu cremă pe față, dar mă DUREAU fălcile de la șocuri. Mai bine MOR decât să mai trec vreodată prin așa ceva.

Nina s-a auzit vorbind.

– Kitty o să se înece.

Era ca și cum ea ar fi fost singura persoană care își auzea vocea. Spunea lucruri importante, dar probabil nu suficient de importante.

– Katherine o să se înece în apă.

Chiar și în urechile ei suna ca o șoaptă, însă presupunea că doctorița bătrână o auzise oricum. Mama ei reușise cumva să smulgă cuțitul din mâna lui Kitty, și Nina a auzit din nou vocea tremurândă a lui Madeleine Sheridan spunând:

– Trebuie să telefonez la poliție. O s-o sun pe mama ei. Trebuie să o sun imediat.

S-a oprit, fiindcă tocmai venise Jürgen.

Era ca și cum Kitty l-ar fi plăsmuit aievea. Jürgen vorbea cu paznicul parcului, care scutura din cap și părea enervat.

– Am martori.

Ciucurii capei roșii de pe umerii lui Madeleine Sheridan săltau în jos și în sus, de parcă ei ar fi fost martorii la care se referea ea.

Kitty l-a prins pe Jürgen de braț și s-a agățat de el.

– Nu ascultați ce spune doctorița Sheridan. E obsedată de mine. Nu știu de ce, dar așa este. Întrebați-l pe Jürgen.

Ochii somnoroși ai lui Jürgen clipeau în spatele ochelarilor lui rotunzi.

– Haide, Kitty Ket, te duc acasă. I-a spus ceva în franceză lui Madeleine Sheridan, apoi a luat-o pe Kitty de talie. Auzeau vocea lui alinând-o: Uită uită, Kitty Ket. Suntem cu toții bolnavi din cauza poluării. Trebuie să facem o cură în natură.

Ochii lui Madeleine Sheridan scăpărau ca niște cărbuni. Niște cărbuni albaștri. Voia să cheme poliția. A fost un atac. O agresiune. Semăna cu un matador care fusese împuns de un taur. Paznicul parcului sucea între degete o legătură de chei prinsă de cureaua de la brâu. Cheile erau aproape la fel de mari ca el. Voia să știe unde locuia tânăra. Care era adresa ei? Ca să cheme poliția, cum îi cerea *madame,* avea nevoie de această informație. Isabel i-a explicat că

Kitty sosise în urmă cu cinci zile și, neavând unde să stea, îi dăduseră o cameră în vila închiriată de ei.

Omul s-a încruntat auzind aceste informații, bătând nervos cu degetul lui de pigmeu în cheile de la cingătoare.

– Dar i-ați pus probabil niște întrebări, da?

Isabel a mișcat afirmativ din cap. Îi puseseră niște întrebări. Jozef a întrebat-o ce era frunza. Și cotiledonul.

– Nu cred că-i nevoie să deranjăm poliția. Este o dispută privată. *Madame* este tulburată, dar nu a pățit nimic.

Avea vocea blândă, cu un vag accent galez.

Paznicul gesticula acum.

– Tânăra aceea trebuie să fi venit totuși de undeva.

S-a oprit ca să încuviințeze din cap spre doi bărbați cu cizme pline de noroi, care așteptau probabil permisiunea lui ca să taie un buștean cu un fierăstrău circular.

– Da, s-a rățoit Madeleine Sheridan. A venit de la un spital din Kent, Marea Britanie. Bătând ușor cu degetele în colierul de perle agresate de la gâtul ei, s-a întors spre Isabel. Cred că soțul tău o s-o ducă mâine la un cocktail la Negresco.

VINERI

ȘI ACUM ÎNCOTRO?

Lumea se oprea ca să se uite la ea. Să contemple și iarăși să contemple imaginea unei tinere strălucitoare, într-o rochie verde de mătase, care părea să calce prin aer. Bareta pantofului de dans de la piciorul stâng i se desfăcuse, ca să o ajute parcă să se ridice deasupra mucurilor de țigară și a ambalajelor de ciocolată de pe pavele. Kitty Finch cu părul ei bogat strâns în vârful capului era aproape la fel de înaltă ca Joe Jacobs. În timp ce se plimbau pe Promenade des Anglais în lumina argintie a după-amiezii târzii, ploua cu pescărușii pe fiecare acoperiș din Nisa. Cu dezinvoltură, purta pe umeri capa scurtă din pene albe, cu panglicile de satin înnodate lejer în jurul gâtului. Penele fremătau în briza care sufla dinspre mare, Mediterana care, reflecta Joe, avea aceeași culoare ca ochii ei fardați cu dermatograf albastru cu sclipici.

În depărtare, vedeau cupola roz a hotelului Negresco. Respectuos, își pusese un costum de haine cu dungulițe, ba chiar deschisese și noua sticlă de parfum primită de la Zürich. Parfumierul lui, ultimul alchimist în viață din secolul XX, insista că nuanțele superficiale erau nerelevante și că notele profunde aveau să apară când el transpira. Kitty și-a strecurat brațul gol pe sub brațul lui cu dungulițe, o fâșie verticală roșie nu cu mult diferită de miriapodul pe care el îl prinsese în râu. Nu i-a povestit ce se întâmplase cu Madeleine Sheridan (ea și Jürgen discutaseră deja subiectul ore întregi), iar el nu i-a spus cum ajunsese să stea în genunchi aprinzând o lumânare și apoi două lumânări în Catedrala Ortodoxă Rusă. Tensiunea așteptării unei reîntâlniri îi împinsese pe amândoi să facă lucruri pe care nu le înțelegeau.

Când au ajuns la intrarea de marmură, portarul în livrea roșie și mănuși albe le-a deschis respectuos ușa, care avea deasupra un semicerc de sticlă pe care scria LE NEGRESCO cu litere aurii. Capa din pene zbura în urma ei ca aripile lebedei din care fuseseră smulse. Mai mult plutind decât pășind, a intrat în barul cu lumină difuză, fotolii de catifea de un roșu tern și tapiserii pe pereți.

– Vezi picturile acelea în ulei cu nobili în palatul lor?

A ridicat privirea spre portretele înfățișând aristocrați palizi și solemni, pozând în jilțuri acoperite cu tapiserii în încăperi de marmură rece.

– Da, știu, mama mea le curăță argintăria și le spală izmenele.

– E femeie de serviciu?

– Da. Făcea curățenie în vila Ritei Dwighter. Așa am ajuns eu să stau pe gratis uneori.

Mărturisirea aceasta a făcut-o să se înroșească, dar avea de spus și el ceva la rândul lui.

– Și mama mea a fost femeie de servciu. Obișnuiam să fur ouă de găină pentru ea și să i le aduc acasă în buzunarele de la haine.

Ședeau unul lângă celălalt pe două fotolii vechi. Penele albe din capa ei au tremurat când el a șoptit:

– E un bilet pe masă pentru noi. O fi poate de la Maria Antoaneta.

Kitty a întins brațul și a luat cartonașul alb rezemat de o vază de flori.

– Cocktailul lunii este șampanie cu ceva numit *Crème de Fraise des Bois*. Așa scrie aici.

Joe a aprobat din cap, ca și cum această informație era de o importanță vitală.

– După revoluție fiecare va lua cocktailul lunii. Vrei totuși să luăm și noi unul acum?

Kitty a încuviințat din cap cu entuziasm.

Ospătarul apăruse deja ca să ia comanda, de parcă ar fi fost un mare privilegiu pentru el. Un muzicant plictisit, îmbrăcat într-un smoching alb pătat, ședea la pian cântând „Eleanor Rigby“ în colțul barului. Ea și-a pus picior peste picior și a așteptat ca el să-i vorbească despre poemul ei. Seara trecută, se speriase văzând ceva și voia să-i povestească și lui despre asta. Băiatul stătea din nou lângă patul ei. Flutura frenetic din mâini, ca și cum i-ar fi cerut să-l ajute, și avea două ouă de găină în buzunar. Intrase cu forța în mintea ei. Se apucase să acopere oglinzile, pentru eventualitatea în care ar fi apărut iarăși. Și-a strecurat mâinile sub poșeta din poală, ca el să nu vadă cum îi tremurau.

– Mai povestește-mi despre mama ta. Seamănă cu tine?

– Nu, e obeză. M-ai putea plămădi cu totul dintr-un singur braț de-al ei.

– Ziceai că o cunoaște pe proprietara vilei?

– Mda. Rita Dwighter.

– Mai spune-mi despre Rita și portofoliul ei de proprietăți și dureri.

Nu voia să discute despre șefa mamei ei. Parcă avea șrapnele în braț din cauza indiferenței pe care o manifesta el față de plicul pe care i-l vârâse pe sub ușa dormitorului. El schimba mereu subiectul. Ea a tras adânc aer în piept și a simțit trifoiul din parfumul lui.

– Rita deține atâtea proprietăți, încât a trebuit să aleagă exilul fiscal în Spania, dar asta înseamnă că nu poate sta în Marea Britanie decât un anumit număr de zile pe an. Mama i-a spus că o să ajungă ca o fugară, iar Rita s-a simțit ofensată și i-a zis că psihoterapeutul i-a spus că trebuie să-și accepte lăcomia.

El a râs și și-a afundat degetele în castronelul cu alune de pe masă. Când au venit paharele cu băutură, au ciocnit amândoi și au luat prima înghițitură din cocktailul lunii.

– Care este poezia ta preferată, Kitty?

– Te referi la o poezie scrisă de mine sau de altcineva?

Nu se putea să nu știe deja că el era poetul ei preferat. Acesta era motivul pentru care ea se afla aici. Cuvintele lui erau înăuntrul ei. Le înțelegea înainte de a le citi. Dar el nu voia să recunoască. Era mereu vesel. Atât de vesel, fir-ar să fie, încât ea se temea să nu îl pândească vreo primejdie teribilă.

– Mă refer, îți place Walt Whitman sau Byron sau Keats sau Sylvia Plath?

– Oh, bine, a spus ea, luând încă o înghițitură de cocktail. Nu e nici o competiție în gusturile mele. Poezia mea preferată este de Apollinaire.

– Care anume?

Și-a înclinat fotoliul în față și a luat stiloul pe care el și-l prindea întotdeauna de cămașă ca un microfon.

– Dă-mi mâna.

Când a pus palma pe genunchiul ei, lăsând o urmă de transpirație pe mătasea verde a rochiei, ea i-a înfipt vârful peniței în piele, atât de tare, încât l-a făcut să tresară. Era mai puternică decât părea, fiindcă i-a ținut palma jos, iar el nu a putut sau nu a vrut să și-o retragă. Îl rănea cu propriul lui stilou, tatuându-i cu litere negre pe piele:

P
L
O
U
Ă

Îl ustura mâna.

– De ce îți place atât de mult?

A ridicat la gură paharul subțire cu șampanie și a vârât limba în el, lingând ultimele resturi de fragi.

– Fiindcă plouă mereu.
– Crezi?
– Da. Știi prea bine.
– Crezi?
– Plouă mereu când ești trist.

Imaginea lui Kitty Finch în ploaie perpetuă, mergând prin ploaie, dormind în ploaie, făcând cumpărături, înotând, culegând plante în ploaie îl intriga. Mâna lui era încă pe genunchiul ei. Ea nu pusese la loc capacul pe stiloul lui. Voia să-i ceară să i-l dea înapoi, în schimb s-a trezit că îi oferea încă un cocktail. Era cufundată în gânduri. Ședea foarte dreaptă pe fotoliul de catifea, cu stiloul lui în mână. Vârful peniței de aur era îndreptat spre tavan. Mici diamante de transpirație se prelingeau pe gâtul ei lung. S-a dus la bar și s-a rezemat cu coatele de tejghea. Poate era mai bine să ceară personalului hotelului să-l conducă acasă cu mașina?! Era imposibil. Era un flirt imposibil cu catastrofa, însă se petrecuse deja, se petrecea acum. Se petrecuse și se petrecea din nou, dar el trebuia să i se împotrivească până la capăt. S-a uitat lung la ploaia neagră pe care ea i-o tatuase cu cerneală pe mână și și-a spus că urmele erau acolo pentru a-i atenua hotărârea de a se împotrivi. Era deșteaptă. Știa ce efect are ploaia. Atenuează duritatea lucrurilor. Acum, căuta ceva în poșetă. Avea o carte în mână, una dintre cărțile lui, și sublinia ceva pe pagină cu stiloul lui. Poate că era o scriitoare extraordinară? Nu-i trecuse prin minte până atunci. Poate asta era de fapt?

Joe a comandat încă două cocktailuri ale lunii. Barmanul i-a spus lui *monsieur* că avea să le aducă la masă când erau gata, însă el nu voia să se întoarcă deocamdată la fotoliul lui antic. Da, era foarte pricepută la poezie. Pentru o botanistă, mai ales. De ce nu-i spusese că îi citise poemul? Ce îl oprea? Trebuia să se bazeze pe instinctul de a nu mărturisi că citise amenințarea pe care ea o strecurase în plic? S-a întors la ea aducând paharele lungi, reci ca gheața. De data asta, Joe a dat de dușcă șampania cu fragi, de parcă ar fi fost o halbă de bere. S-a aplecat spre buzele ei, care erau ude de la șampania cu fragi, și a sărutat-o. Fiindcă nu a opus rezistență, a sărutat-o din nou, părul lui negru cu fire argintii amestecându-se cu buclele părului ei roșu. Genele ei pale înnegrite cu rimel fâlfâiau pe obrazul lui, în timp ce el îi ținea gâtul lung în palmă și simțea unghiile ei vopsite în verde apăsându-i genunchiul.

– Ne sărutăm în ploaie.

Vocea ei era aspră și suavă în același timp. Ca fotoliile de catifea. Ca ploaia neagră tatuată pe mâna lui.

Pleoapele ei erau strâns închise. O conducea spre candelabrul austriac masiv din holul hotelului. Ea simțea că i se învârtea capul și voia să bea niște apă. L-a auzit când l-a întrebat pe recepționerul italian dacă avea camere libere. A deschis ochii. Italianul mieros a apăsat cu degetele pe tastatura computerului. Da, exista o cameră. Însă era decorată în stil Ludovic al XVI-lea, nu art deco, și nu avea vedere spre mare. Joe i-a dat cardul de credit. Ușierul i-a condus la un lift tapetat cu oglinzi. Purta mănuși albe. Apăsa pe butoane. Ea se uita la reflexiile multiple ale brațului transpirat al lui Joe în jurul taliei ei, mătasea verde a rochiei tremurând în timp ce urcau tăcuți spre etajul trei, în liftul mirosind a piele bună.

METAFORE

Madeleine Sheridan a invitat-o protocolar pe Isabel la Maison Rose. I-a dat un pahar cu vin de Xeres și i-a spus să se așeze comod pe șezlongul incomod. La rândul ei, s-a așezat pe fotoliul din fața soției-jurnaliste și a scos cu delicatețe câteva fire de păr argintiu din paharul ei cu whisky. Ochii îi erau încețoșați ca piscina de care Kitty Finch i se plânsese lui Jürgen; se temea să nu-și piardă vederea. Lucrul acesta o determina cu atât mai mult să o ajute pe Isabel Jacobs să vadă lucrurile clar. Să o ajute să înțeleagă că a fi amenințat cu un cuțit era o chestiune gravă, mai ales că, straniu cum părea, ea chiar simțea o durere ascuțită de-a curmezișul gâtului, chiar dacă Kitty Finch nu o atinsese de fapt. Cu un aer de „doctor Sheridan“, și nu Madeleine, i-a explicat că o sunase pe mama lui Kitty, care urma să sosească duminică dimineața devreme. Doamna Finch avea să vină cu mașina de la aeroport la vilă, ca s-o ia pe fiică-sa și să o ducă acasă. Isabel se uita fix la sandalele ei.

– Pari convinsă că e foarte bolnavă, Madeleine.

– Da, bineînțeles, este foarte bolnavă.

De câte ori Isabel vorbea, Madeleine Sheridan avea senzația că îi citea niște știri. Misiunea ei de a ajuta exotica familie Jacobs să vadă lucrurile așa cum erau de fapt se afla în plină desfășurare.

– Viața este un lucru pe care trebuie să-l facă, dar ea nu vrea să-l facă. Nina ne-a spus asta.

Isabel a sorbit din vin.

– Dar Madeleine... este doar un poem.

Dr. Sheridan a oftat.

– Fata asta a fost întotdeauna un dezastru. Dar ce frumusețe, eh?

– Da, e foarte frumoasă.

Isabel s-a auzit rostind această propoziție pe un ton stânjenit, de parcă ar fi fost speriată de idee.

– Isabel, dacă-mi permiți să te întreb... de ce ai invitat o străină în casa ta?

Isabel a ridicat din umeri, de parcă răspunsul era întru totul evident.

– Nu avea unde să stea, iar noi dispuneam de mai multe camere decât aveam nevoie. Vreau să zic, cui îi trebuie cinci săli de baie, Madeleine?

Madeleine Sheridan încerca să privească drept prin Isabel Jacobs, însă ce-a văzut, trebuia să recunoască, era o imagine împăienjenită. Mișca buzele. Vorbea în sinea ei în franceză, fiindcă lucrurile pe care le spunea nu erau prea potrivite pentru limba engleză. Gândurile făceau un zgomot dur pe buzele ei, ch, ch, ch, de parcă ar fi fost într-adevăr obsedată de Kitty Finch, care, nu se știa exact de ce, era atât de adorată de Jürgen și de toți ceilalți pe care reușea să-i manipuleze și să-i intrige. De trei săptămâni, studiase mișcările familiei Jacobs, din cel mai bun loc la teatru, scaunul ascuns de pe balconul ei. Presupunând că Isabel Jacobs o împinsese pe Kitty Finch în brațele ridicolului ei soț, își asumase cu imprudență un risc, fiindcă putea să-și piardă fiica. Da. Dacă soțul ei o seducea pe fata bolnavă, avea să fie imposibil să se mai revină la viața dinainte. Isabel va trebui să-i ceară soțului ei să plece din casa familiei. Nina Jacobs, ca o asasină, va trebui să aleagă părintele de care se putea lipsi în viață. Dar Isabel nu înțelegea că fiica ei se adaptase deja la o existență fără mama sa?! Madeleine Sheridan încerca să nu mai miște buzele, fiindcă spuneau niște lucruri atât de neplăcute. Abia o mai deslușea pe Isabel foindu-se pe șezlong. Punându-și picior peste picior. Revenind apoi la poziția dinainte. Afară era atât de cald, încât pornise aparatul de aer condiționat. Vechi cum era, gemea deasupra capului ei. Madeleine intuia (deși nu putea vedea) că Isabel era o femeie curajoasă. Când studia medicina la facultate, văzuse femei care se pregăteau să devină cardiologi, ginecologi, specialiști în cancerul de oase. Pe urmă, au făcut copii și ceva s-a întâmplat. Au ajuns să fie obosite. Tot timpul. Madeleine Sheridan voia ca femeia aceasta îngrijită și enigmatică, care stătea acum în

livingul ei, să se faneze, să fie extenuată, să manifeste un soi de vulnerabilitate, să aibă nevoie de ea și, mai presus de toate, să prețuiască această conversație.

În schimb, soția înșelată și-a răsucit părul negru și lung între degete și a mai cerut un pahar cu vin de Xeres. Era aproape șarmantă.

– Tu când ai ieșit la pensie, Madeleine? Am intervievat adesea doctori care lucrau în situații extrem de dificile. Fără targă, fără lumină, uneori fără medicamente.

Pe Madeleine Sheridan o durea gâtul. S-a înclinat spre femeia pe care încerca să o distrugă, a respirat scurt și a așteptat să-i vină cuvintele, ceva despre activitatea ei dinainte de a se pensiona și dificultatea de a-și convinge pacienții cu venituri mici să se lase de fumat.

– E ziua mea de naștere astăzi.

A auzit vocea umilă și imploratoare care a ieșit din gura ei, dar era prea târziu să încerce să prindă un alt ton. Dacă ar fi putut să rostească din nou acele cuvinte, ar fi ales să fie dezinvoltă, spontană, amuzată că mai trăia încă. Isabel părea sincer luată pe nepregătite.

– La mulți ani! Dacă mi-ai fi spus, aș fi adus o sticlă de șampanie.

– Da. Mulțumesc pentru urare, s-a auzit Madeleine Sheridan, revenind la engleza tipică clasei de mijloc. Mi-a jefuit careva grădina. Mi s-au furat trandafirii și, desigur, știu cât de furioasă e Kitty Finch pe mine.

Soția exotică a poetului spunea cumva că a fura un trandafir nu era neapărat o dovadă de nebunie și oricum se făcuse târziu și voia să-i spună noapte bună fiicei ei. De la fereastra opusă a văzut luna plină plutind pe cer. Ce făcea soția poetului? Venea spre ea. Se apropia de ea. Mirosea a miere.

Isabel Jacobs îi ura la mulți ani din nou și buzele îi erau calde pe obrazul ei. Sărutul a durut-o la fel de mult ca junghiurile din gât.

LIMBI STRĂINE

Nina dormea, dar în visul ei se făcea că era trează și mergea spre camera liberă unde Kitty era întinsă pe pat. Fața ei era umflată, cu buza spartă. Semăna cu Kitty, dar nu prea mult. A auzit-o pe Kitty murmurând numele ei.

Nina s-a furișat mai aproape. Pleoapele lui Kitty erau fardate cu verde. Arătau ca niște frunze. Nina s-a așezat la capătul patului. Era interzis să fie cu Kitty,

deoarece Kitty era periculoasă. Făcea lucruri periculoase. Nina a înghițit cu greutate și i-a dat moartei Kitty niște informații.

Vine mama ta să te ia.

A pus un șoricel de zahăr albastru pe marginea piciorului lui Kitty. Avea o codiță făcută din sfoară. Nina îl găsise sub patul lui Kitty.

Ți-am cumpărat niște săpun.

O văzuse pe Kitty căutând săpun de nenumărate ori, dar nu exista nici o bucată în baia ei și zicea că își cheltuise toți banii pe mașina închiriată.

Am citit poemul tău. Mi se pare genial. N-am citit în viața mea ceva mai bun.

A citat niște versuri din poemul lui Kitty. Nu așa cum erau în poem, ci așa cum și le amintea ea.

> Sărind în față cu amândouă picioarele
> Sărind în spate cu amândouă picioarele
> Gândindu-mă la moduri de a trăi

Pleoapele lui Kitty au tremurat, iar Nina a înțeles că recitase greșit poemul și nu și-l amintise cum trebuia. Și pe urmă i-a cerut lui Kitty să scoată limba, dar Kitty îi vorbea în idiș sau poate să fi fost germană și spunea „Scoală-te!“, ceea ce a făcut-o pe Nina să se trezească din somn.

BANII APASĂ GREU

Și-a strecurat mâinile în jurul gâtului ei și a desfăcut panglicile de satin alb ale capei din pene. Patul cu baldachin și draperii aurii grele semăna cu o peșteră. A auzit alarma unei mașini, în timp ce pescărușii țipau pe pervazul ferestrei și ochii ei erau ațintiți la tapet. Penele albe ale capei zăceau răsfirate pe cearșaf, de parcă ar fi fost atacată de o vulpe. O cumpărase într-un talcioc din Atena, dar nu o purtase niciodată până acum. Lebăda era un simbol al anului care moare toamna, citise ea asta undeva. Îi rămăsese în minte și o făcea să se gândească la felul cum lebedele își bagă capul în apă și se răstoarnă cu susul în jos. Păstrase capa pentru ceva, poate pentru asta; era greu de știut ce fusese în mintea ei când dăduse niște bani în schimbul penelor care feriseră de frig această pasăre acvatică și erau făcute și din cotoare folosite cândva ca tocuri de scris. Era în ea acum, dar el era în ea oricum, asta era ceea ce nu-i putea spune

lui, dar îi spusese în poemul ei pe care el nu-l citise și acum alarma mașinii se oprise și prin fereastră se auzeau voci de-afară. Un hoț spărsese pesemne o mașină, fiindcă cineva mătura cioburi de sticlă.

După un timp, el i-a pregătit o baie.

*

S-au îndreptat spre recepție și ea a rămas sub cristalele orbitoare ale candelabrului austriac, în timp ce Joe semna ceva cu stiloul. Recepționerul italian i-a dat înapoi cardul de credit și portarul le-a deschis ușile de sticlă. Totul era ca înainte, dar un pic diferit. Pianisul cânta în continuare „Eleanor Rigby" în barul de unde plecaseră în urmă cu două ceasuri, doar că acum cânta și cuvintele. Palmierii plantați în lungul celor două benzi de circulație erau luminați cu lămpi aurii ca în basme. Kitty zornăia în mână cheile de la mașină și i-a spus lui Joe să aștepte până se ducea să-și cumpere un șoarece de zahăr de la taraba cu dulciuri de pe esplandă. Șoriceii erau înșirați pe o tavă argintie. Roz albi galbeni albaștri. S-a îmbrâncit în fața unei vietnameze care cumpăra niște bezele cu căpșune și a examinat codițele făcute din sfoară. În cele din urmă, a ales un șoarece albastru, scăpând pe jos cheile de la mașină, în timp ce scotocea prin geantă după niște monede. Când au ajuns la mașină, i-a spus că îi era foame. Îi revenise bâlbâiala, torturându-i pe amândoi. Îl deranja dacă oprea undeva pentru o pi… pi… pi…? Deloc, a spus el, aș mânca și eu o pizza, și au găsit un restaurant cu mese afară în noaptea caldă, lângă o biserică. Era prima oară când o vedea mâncând. A devorat pizza subțire cu anșoa și el i-a mai luat una cu capere și au băut vin roșu, de parcă erau într-adevăr doi îndrăgostiți, cum se presupunea că nu aveau voie să fie. Ea se juca acum cu lumânările aprinse de pe masă, făcându-și amprente ale degetelor în ceară, iar când el i-a cerut să-i dea și lui o amprentă pe care s-o păstreze pentru totdeauna, ea i-a spus că amprentele degetelor ei erau oricum peste tot pe trupul lui. Și pe urmă i-a povestit despre spitalul din Kent și asistentele din Odesa, care își comparau mușcăturile de la iubiți în pauza de prânz. Scrisese și despre asta, dar nu-i cerea să citească – doar îi spunea că avea să facă parte din primul ei volum de poezii. A servit-o cu salată și i-a pus în farfurie câteva linguri de anghinare, urmărind cum degetele ei lungi ștergeau uleiul cu pâine. Au ciocnit un pahar și ea i-a povestit cum după terapia de șoc, când zăcea distrusă pe cearșafurile albe, a știut că doctorii englezi nu-i șterseseră gândurile din cap etc., dar el știa probabil toate astea și de ce să intre în detalii acum când noaptea era atât de

suavă aici pe străduțele vechi din Nisa, în contrast cu timpul zilei, când totul apăsa greu și mirosea a bani. La toate astea, el încuviința din cap și, deși nu-i punea întrebări, știa că oarecum discutau despre poemul ei. Peste două ceasuri, când erau la jumătatea drumului sus pe munte, Kitty stând ghemuită peste volan în timp ce conducea mașina pe curbe periculoase, el s-a uitat la ceas. Era o șoferiță talentată. Admira mâinile ei ferme cu vârfurile degetelor acoperite de ceară pe volanul mașinii, conducând pe serpentinele de munte. Kitty a claxonat, când un iepure a zbughit-o de-a curmezișul drumului, și mașina a zvâcnit lateral.

Ea l-a rugat să deschidă geamul, fiindcă voia să audă cum se strigau animalele în întuneric. Rotind manivela, a coborât geamul și i-a spus să stea cu privirea la drum.

– Da, a zis ea iarăși, din nou cu ochii la drum.

Rochia de mătase îi aluneca de pe umeri așa cum stătea aplecată peste volan. Voia să o roage ceva. O rugăminte delicată, pe care spera ca ea să o înțeleagă.

– Ar fi mai bine ca Isabel să nu știe ce s-a întâmplat astă-seară.

Kitty a râs și șoarecele albastru a săltat în poala ei.

– Isabel știe deja.

– Ce știe?

I-a spus că se simțea amețit. Putea să încetinească un pic?

– De-asta m-a invitat să stau la vilă. Vrea să te părăsească.

Voia ca mașina să se miște mai încet. Avea un vertij și simțea că se prăbușea, deși știa că stătea pe scaunul din dreapta șoferului într-o mașină închiriată. Era oare adevărat că Isabel demarase începutul sfârșitului căsniciei lor și o invitase pe Kitty Finch să fie ultima trădare? Nu îndrăznea să se uite la cascadele care vuiau peste stânci sau la tufișurile cu rădăcinile în aer, agățate de versanții muntelui. S-a auzit spunând:

– Ce-ar fi să-ți faci rucsacul și să te duci să vezi câmpurile de maci din Pakistan, cum ziceai că ți-ai dori?

– Da, a zis ea. Vii și tu cu mine?

Și-a ridicat brațul de pe umerii ei și s-a uitat lung la cuvântul pe care ea i-l scrisese pe mână. Fusese însemnat cum sunt însemnate vitele cu fierul roșu, ca să se vadă cui aparțin. Simțea pe buze mușcătura rece a aerului de munte. Șofa prea repede pe acest drum care fusese cândva o pădure. Oamenii începuturilor trăiseră cândva în ea. Studiau focul și mișcarea soarelui. Deslușeau rostul

norilor și al lunii și încercau să înțeleagă mintea omenească. Când el avea cinci ani, tatăl lui încercase să-l facă să dispară într-o pădure poloneză. Știa că nu trebuia să lase nici o urmă sau amprentă a existenței lui, fiindcă nu trebuia niciodată să găsească drumul spre casă.

Asta era ce-i spusese tatăl lui. Nu poți să te întorci acasă. Nu era un lucru pe care să-l poată ști, dar el tot trebuia să afle ce era.

– De ce nu mi-ai citit po… po… po…?

– Scumpa mea, s-a auzit el spunând, în timp ce ea a apăsat pe frâne cu pantoful ei alb.

Mașina a țâșnit spre marginea muntelui. Vocea lui a fost cu adevărat tandră când a spus „scumpa mea". Ceva se schimbase în vocea lui. Ea simțea că îi zumzăia capul, de parcă înghițise cincisprezece espresso-uri unul după altul. Și pe urmă mâncase douăsprezece bucăți de zahăr. A oprit motorul, a tras frâna de mână și s-a rezemat de spătarul scaunului. În sfârșit. În sfârșit vorbea cu ea.

– Este necinstit să-mi dai un poem și să pretinzi că vrei părerea mea, când ce vrei tu, de fapt, sunt motive de a trăi. Sau motive de a nu muri.

– Și tu vrei motive de a trăi.

S-a înclinat spre ea și a sărutat-o pe ochi. Întâi pe stângul și apoi pe dreptul, de parcă ar fi fost deja un cadavru.

– Nu sunt cititorul potrivit pentru poemul tău. Știi asta.

Se gândea la vorbele lui, în timp ce sugea din șoarecele ei albastru.

– Nu a muri este important. Să iei decizia de a muri e ceea ce contează.

Și-a scos batista ca să-și ascundă ochii. Jurase să nu arate niciodată spaima și nimicnicia și panica din ochii lui în fața soției și a fiicei sale. Le iubea, soția lui cu părul negru și copilul lui, le iubea și nu a putut niciodată să le spună ce fusese în mintea lui atâta vreme. Lacrimile nedorite continuau să curgă din el, la fel cum curseseră din Kitty Finch în livada plină de pomi suferinzi și câini mârâind nevăzuți. Trebuia să-și ceară iertare că nu își călcase dorințele în picioare, că nu li se împotrivise până la capăt.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat la Negresco.

– Ce s-a întâmplat la Negresco încât să-ți pară rău acum? Vocea ei era blândă, încrezătoare și rezonabilă. Știu că îți place mătasea, așa că m-am îmbrăcat cu o rochie de mătase.

I-a simțit degetele atingându-i obrazul ud și i-a mirosit parfumul părului. Faptul că fusese atât de intim cu ea îl adusese pe marginea a ceva onest și

periculos. Pe marginea tuturor podurilor pe care stătuse în orașe europene. Tamisa curgând spre răsărit de-a curmezișul sudului Angliei și vărsându-se în Marea Nordului. Dunărea care pornea din Pădurea Neagră a Germaniei și se termina în Marea Neagră. Rinul care se termina în Marea Nordului. Sexul cu ea îl adusese pe marginea liniei galbene de pe peronul stațiilor de metrou și al gărilor feroviare, unde stătuse gândindu-se la asta. Paddington. South Kensington. Waterloo. O dată în metroul din Paris. De două ori în Berlin. Moartea fusese în mintea lui de multă vreme. Gândul, ideea de a se arunca în râuri și sub trenuri dura două secunde, un tremur, o tresărire, o clipire și un pas în față, dar, până acum, un pas în spate din nou. Un pas înapoi spre cinci beri la preț de patru, înapoi la friptura de pui pentru Nina, înapoi la ceai, Yorkshire sau Tetley's, niciodată Earl Grey, înapoi la Isabel, care era mereu altundeva.

Nu era cititorul potrivit pe care să-l întrebe dacă să trăiască sau să moară, fiindcă el însuși era prea puțin aici. Se întreba ce fel de catastrofă sălășluia în Kitty Finch. Ea i-a spus că uitase ce și-a amintit. El voia să se închidă definitiv, ca magazinul din Euston al lui Mitchell și al Laurei. Tot ce era deschis trebuia să se închidă. Ochii lui. Gura lui. Nările lui. Urechile lui care puteau încă să audă lucruri. I-a spus lui Kitty Finch că îi citise poemul și că de atunci continua să vibreze în el. Era o scriitoare de o putere incomensurabilă și mai mult decât orice spera ca ea să facă lucrurile pe care dorea să le facă. Trebuia să călătorească până la Marele Zid Chinezesc, să ajungă la vitalitatea și visul întruchipate de India și nu trebuia să uite misterioasele lacuri străluminate aflate mai aproape de casă în Cumbria. Toate astea erau lucruri la care să năzuiești.

Se întuneca și ea i-a spus că frânele mașinii închiriate erau paradite, nu putea să vadă nimic, nu-și putea vedea nici măcar mâinile.

El i-a spus să stea cu ochii la drum, atâta îi cerea, și în timp ce el vorbea, ea îl săruta și șofa.

– Știu la ce te gândești. Viața merită să fie trăită doar fiindcă sperăm că se va îmbunătăți și că vom ajunge toți acasă cu bine. Dar tu ai încercat și nu ai ajuns acasă cu bine. Nu ai ajuns acasă deloc. De aceea sunt eu aici, Jozef. Am venit în Franța ca să te scap de gândurile tale.

SÂMBĂTĂ

NINA EKATERINA

Când Nina s-a trezit din somn de îndată ce s-a crăpat de ziuă sâmbătă dimineață, a știut imediat că totul se schimbase. Ușile de la balconul ei erau larg deschise, ca și cum cineva fusese acolo în timpul nopții. Când a văzut un pătrat galben de hârtie răsucit ca un sul pe perna ei, și-a dat seama că ar fi fost mai înțelept să se culce la loc și să se ascundă toată ziua. Cuvintele de pe hârtia galbenă fuseseră notate cu un scris tremurat de o persoană care se grăbea și căreia în mod evident îi plăcea să scrie. A terminat de citit biletul și a coborât tiptil până la ușile de sticlă duble care duceau la piscină. Erau deja deschise, așa cum se așteptase. Știa ce urma să vadă.

Ceva plutea în pisicină, ceea ce nu a mirat-o. Uitându-se mai bine, a văzut că trupul lui Kitty nu plutea de fapt, ci mai degrabă era scufundat vertical în apă. Era înfășurată într-un halat în carouri, dar halatul se desfăcuse. Salteaua pneumatică galbenă s-a izbit de marginile piscinei și a ricoșat spre cadavru. S-a auzit țipând.

– Kitty?

Capul era jos sub apă, răsturnat spre ceafă cu gura deschisă. Și atunci a văzut ochii. Ochii erau sticloși și deschiși, dar nu erau ochii lui Kitty.

– Tati?

Tatăl ei nu a răspuns. Se gândea că voia să-i joace o festă. Din clipă în clipă, avea să se ridice din apă și să râdă la ea.

– Tati?

Corpul lui era atât de mare și tăcut. Tot zgomotul care era tatăl ei, toate cuvintele și bolboroselile și rostirile din el dispăruseră în apă. Tot ce știa era că acum urla și pe urmă subit se trânteau uși și mama ei se aruncase în piscină. Mitchell a sărit și el în apă. Împreună, au ghidat trupul în jurul saltelei și au încercat cu greu să-l scoată din piscină. Nina a auzit-o pe mama ei strigând ceva spre Laura. L-a văzut pe Mitchell întinzând trupul pe dalele de piatră și apăsându-se cu mâinile pe el, în jos și în sus. A auzit pleoscăitul apei, când mama ei s-a opintit să tragă halatul afară din piscină. Nu înțelegea de ce era atât de greu, dar după aceea a văzut-o pe mama ei scoțând ceva din buzunare.

Era un galet de mărimea mâinii ei și avea o gaură în mijloc. Nina a văzut-o căznindu-se cu alte trei pietre pe care ea le culesese de pe plajă împreună cu Kitty și s-a gândit că se făcuse probabil deja mai târziu și soarele se ridica deasupra piscinei, fiindcă apa își schimbase culoarea. Dârdâia și a căutat soarele pe cer, dar nu l-a văzut.

Mitchell și-a băgat degetele în gura tatălui ei. Și pe urmă l-a strâns de nas. Mitchell gâfâia și de fapt îl săruta pe tatăl ei iarăși și iarăși mereu.

– Nu știu. Nu știu.

Laura a alergat în vilă, strigând ceva despre foaia volantă a vilei. Unde era Jürgen? Toți țipau să vină Jürgen. Nina a simțit că o atinge cineva pe cap. Kitty Finch o mângâia pe păr. Apoi, Kitty a împins-o prin ușile de sticlă duble și i-a spus să stea jos pe sofa, până ea o ajuta pe Laura să caute volanta. Asta a fost tot ce a auzit în următoarele cinci minute. Unde era volanta vilei? Nu văzuse nimeni volanta vilei? Deși Nina tot nu era sigură dacă persoana care murise sau trăia era tatăl ei sau Kitty, ședea cuminte pe sofa și se holba la litografiile lui Picasso de pe pereți. Un os de pește. O vază albastră. O lămâie. Abia când a auzit-o pe Laura strigând: „E galbenă. Volanta vilei este pe o hârtie galbenă“, Nina și-a dat seama că ținea în mână o foaie de hârtie galbenă și a fluturat cu ea spre Laura care a părut uimită, apoi i-a înșfăcat-o din mână și a fugit la telefon. Nina o vedea uitându-se atentă la numere.

– Nu știu, Kitty. Nu știu unde să sun.

Kitty spunea ceva pe un ton plat și detașat.

– Spitalul este în Grasse pe Chemin de Clavary.

A început să plouă. Nina s-a auzit plângând în hohote. Stătea în afara ei înseși uitându-se la ea însăși stând în picioare lângă ușile de sticlă.

Veneau ambulanța și poliția. Madeleine Sheridan era și ea acolo. Țipa la Mitchell.

– Înclină-i capul în sus, ține-l de nas!

Nina a văzut-o cum apăsa cu degetele în gâtul tatălui ei, căutându-i pulsul.

– Nu-l așeza în poziția laterală de siguranță, Mitchell. Cred că e rănit la coloană. Și apoi a auzit-o pe bătrână strigând: Bine, așa, în fine...

Nina a început să plângă în ploaie, fiindcă tot nu era sigură ce se întâmplase. Când a alergat spre mama ei, a auzit cât de tare putea să țipe. Semăna un pic cu un râset, dar nu era. Își dezgolise dinții și simțea mici împunsături în diafragmă. Se încrunta și cu cât țipa mai tare, cu atât se încrunta mai rău. Simțea cum mama ei o ținea îmbrățișată, mângâind-o pe gât. Mama ei purta o

cămașă de noapte, care era udă și rece și mirosea a creme scumpe. Când era mică, jucase un joc morbid, în care își impunea să aleagă între părinții ei, stabilind pe care ar fi preferat la o adică să-l știe mort. Se torturase singură cu acest joc și acum și-a îngropat fața în pântecul mamei, fiindcă știa că o trădase.

Moliciunea trupului în contact cu obrazul ei a făcut-o să plângă mai mult și se gândea că mama ei știa ce era în mintea ei, fiindcă a auzit murmurele ei în ureche, cuvinte de-abia rostite, ca o frunză de toamnă învârtindu-se în vânt.

– Nu contează, nu contează.

Îl întindeau pe tatăl ei pe o targă. Poliția începuse să golească piscina. Era și Jürgen acolo. Avea o mătură în mână și mătura energic în jurul ghivecelor cu plante. Reușise chiar să își pună o salopetă bleumarin care îl făcea să semene mai mult cu un administrator de vilă.

ȘTIRILE

Isabel s-a dus spre paramedici și a luat mâna lui Jozef în mâna ei. La început, a crezut că un șir de furnici se târau milităreşte spre încheieturile degetelor lui. Și apoi a văzut consoanele și vocalele tatuate cu cerneală neagră decolarată, înghesuite unele în altele.

P
L
O
U
Ă

Auzea zumzetul albinelor în apropiere și s-a auzit pe ea însăși insistând că soțul ei trebuia transportat cu o ambulanță aeriană, dar ceea ce rostea cel mai mult era numele lui.

Jozef. Te rog Jozef. Jozef. Jozef te rog.

De ce s-a mutilat așa pe mână? Unde a făcut asta și cum a putut suporta și ce sens avea? Îl strângea de degete și îl ruga să se explice. I-a promis că și ea la rândul ei avea să se explice. Avea să facă asta chiar acum. I-a spus că i-ar fi plăcut să simtă dragostea lui revărsându-se peste ea ca ploaia. Acesta era genul de ploaie după care a tânjit cel mai mult în lungul lor mariaj neconvențional.

Paramedicii i-au spus să se dea la o parte din drum, dar ea nu s-a mișcat, fiindcă întotdeauna se dăduse la o parte din calea lui. Iubirea pentru el fusese cel mai mare risc din viața ei. Dihonia, amenințarea pândea acolo în toate vorbele lui. Știuse asta de la început. Știuse asta mereu. El îngropase obuze și grenade neexplodate lângă drumurile și potecile tuturor cărților lui, erau sub fiecare poem, dar, dacă murea acum, fiica lui avea să pășească printr-o lume care rămânea mereu distrusă, iar ea era cât se poate de furioasă.

Jozef. Te rog Jozef. Jozef. Jozef. Te rog.

A înțeles dintr-odată că cineva o îmbrâncea la o parte din drum și că simțea miros de sânge.

Un bărbat mătăhălos, cu capul ras și cu un revolver prins la cingătoare, îi punea întrebări. La fiecare întrebare pusă de el, ea nu avea un răspuns direct. Care era numele soțului ei?

Jozef Nowogrodzki în pașaport. Joe Harold Jacobs în toate celelalte documente de identitate. De fapt, nu știa dacă numele lui era într-adevăr Nowogrodzki, dar oricum acesta era numele pe care părinții lui îl scriseseră în pașaportul lui. Nu i-a spus nici că soțul ei avea multe alte nume: JHJ, Joe, Jozef, poetul celebru, poetul britanic, poetul zevzec, poetul evreu, poetul ateu, poetul modernist, poetul post-Holocaust, poetul afemeiat. Bun, care era locul de naștere al lui *monsieur* Nowogrodzki? Polonia. Łódź. 1937. Łódź în engleză se pronunță Wodge, dar nu știa care era pronunția în franceză. Numele părinților lui? Nu știa cum să le ortografieze. Avea frați și surori? Da. Nu. Avea o soră. Numele ei era Friga.

Inspectorul părea nedumerit. Isabel făcea ce știa ea cel mai bine.

I-a comunicat știrile, doar că erau un pic învechite. Soțul ei avea cinci ani când a fost adus clandestin în Anglia în 1942, pe jumătate mort de foame și cu documente false. La trei zile după ce a sosit, mama și tatăl lui au fost deportați, împreună cu sora lui care avea doi ani, la lagărul de exterminare de la Chełmno, în vestul Poloniei. Inspectorul, care nu prea înțelegea englezește, și-a pus mâna sus în dreptul feței, ca și cum ar fi vrut să oprească traficul pe o șosea aglomerată. I-a spus soției poetului evreu că era regretabil că germanii au ocupat Polonia în 1939, însă trebuia să sublinieze că el ancheta acum o omucidere în Alpes-Maritimes în 1994. Putea ea să confirme că *monsieur* Nowogrodzki sau *monsieur* Jacobs îi lăsase fiicei lui un bilet de adio? Sau era un poem? Sau era o dovadă? Indiferent ce era, îi era adresat Ninei Ekaterina. Pe o parte, erau instrucțiuni despre cum funcționează mașina de spălat vase. Pe

cealaltă parte, erau cinci rânduri scrise cu cerneală neagră. Din câte se părea, acestea erau instrucțiuni pentru fiica lui.

Nu era încă șase dimineața, dar tot satul aflase deja știrile. Când Claude a sosit la vilă cu o sacoșă plină cu pâine, Mitchell, care de data asta nu avea chef să guste nimic, l-a trimis înapoi; îl usturau încă ochii, din cauza clorului din apa tulbure a piscinei. Paramedicii își strigau instrucțiuni unul celuilalt, iar Isabel i-a spus Ninei că avea să meargă și ea cu ambulanța. Urmau să-l intubeze pe tatăl ei și să-i golească stomacul, în drum spre spital. Ambulanța s-a pus în mișcare, coborând pe drumul de munte. Nina a simțit cum Claude o conducea la casa lui Madeleine Sheridan, care se numea Maison Rose, deși era tencuită în albastru. Până acolo, l-a văzut pe Jürgen cu brațele în jurul lui Kitty Finch și, când l-a auzit pe Mitchell strigând: „Dispari naibii și să nu mai vii înapoi", toți au auzit ce-a spus Kitty în continuare. Șoptea, însă cuvintele ei se deslușeau de parcă ar fi urlat, deoarece ce a spus ea era ceea ce știau oricum cu toții.

– S-a împușcat cu una dintre armele tale, Mitchell.

Trupul masiv al lui Mitchell era îndoit de la talie în jos. Se întâmpla ceva cu ochii, nările și gura lui. Lacrimi și muci și salivă îi curgeau din găurile feței. Fără să fi fost tras vreun foc de armă, fața lui avea cinci găuri în ea. Găuri pentru respirație, vedere, mâncare. Toți se uitau în direcția lui, dar ce vedea el era o imagine împăienjenită. Formau o gloată plină de găuri exact ca el. Cum avea să se ferească de gloată, când aveau să îndrepte degetul spre el? Va spune poliției adevărul. Când a dispărut arma de abanos persană, el a crezut că o furase fata scrântită la cap ca să-l pedepsească pentru că vâna animale. Suna telefonul și pe urmă s-a oprit și o auzea pe Laura tânguindu-se. Îl dureau mușchii de la efortul de a târî corpul afară din apă. Era atât de greu. Era greu ca un urs.

NINA JACOBS. Londra, 2011

Ori de câte ori visez visul meu din secolul XX despre tatăl meu, mă trezesc din somn și uit imediat parolele pentru EasyJet și Amazon. Este ca și cum au dispărut din capul meu în capul lui și undeva în secolul XXI el șade cu mine într-un autobuz care traversează London Bridge, urmărind cum cade ploaia pe coșul de la Tate Modern. Conversațiile pe care le am cu el nu aparțin nicidecum acestui veac, dar oricum eu îl întreb de ce nu mi-a povestit niciodată despre copilăria lui. El răspunde că speră că eu n-am avut o copilărie prea urâtă și mai țin minte pisoii?

Pisoii familiei noastre (Agnieska și Alicja) întotdeauna miroseau un pic a sălbăticiuni și plăcerea mea în copilărie era să-i țesal cu peria de păr a tatălui meu. Ședeau în poala mea și eu le pieptănam blana, în timp ce ei torceau și mă atingeau pe mână cu lăbuțele lor moi. Când ajungeam spre fundul lor, blana era împâslită și încâlcită, fiindcă erau prea mici ca să se fi lins singuri pentru a fi curați. Uneori, lăsam ghemotoacele de blană pe sofa și tata se prefăcea că le înghite. Deschidea gura foarte larg și simula că înghițise un ghemotoc și că îi rămăsese în gât și că se îneca din cauza lui. Tatăl meu s-a chinuit toată viața să înțeleagă de ce se spune că ai început să cârâi ca o cioară, de ce parcă ai avea fluturi în stomac, de ce parcă ai avea ace în picioare, de ce simți un ghimpe în inimă, de ce ai un dinte împotriva cuiva și, de fapt, dacă cineva s-ar fi înecat cu ghemotoace de blană, ar fi studiat și asta.

Nu, zice el. Nu aș fi studiat ghemotoacele de blană.

Cădem de acord că noi doi am învățat să ne descurcăm cumva împreună. El îmi spăla maiourile, ciorapii și tricourile, îmi cosea nasturii la jachete, căuta șosetele desperecheate și insista să nu-mi fie frică niciodată de oamenii care vorbeau singuri în autobuze.

Da, zice tatăl meu. Asta e ce faci tu acum.

Nu, răspund eu, nu e ce fac eu acum. Nu spun ce gândesc cu voce tare. Ar însemna să fiu nebună. Nimeni din autobuzul ăsta nu poate să mă audă vorbind cu tine.

Da, zice el, dar oricum nu ar conta, fiindcă toți vorbesc tare la telefoanele lor.

Mai am încă prosopul de plajă pe care mi l-a cumpărat el dintr-un magazin de suvenire din Nisa. Cuvintele *Côte d'Azur Nice Baie des Anges* zboară pe un imens cer albastru cu litere galbene ca soarele. Turiștii de pe plajă sunt redați ca

niște punctișoare negre și exact în spate este un drum străjuit de palmieri. În dreapta, se vede cupola roz a hotelului Negresco, cu un steag francez fluturând pe cerul albastru al prosopului. Lipsește de-acolo Kitty Finch cu părul ei arămiu ondulat în jos până la talie, așteptând ca tatăl meu să-i citească poemul. Dacă i s-a dat un nume de pasăre[7] este poate fiindcă scotea un sunet straniu, posibil un apel de urgență către tatăl meu, dar eu nu pot să mă gândesc la ea, nici la pietricelele pe care le-am adunat împreună, fără să nu-mi vină să cad prin găurile lor afară din lume. Așa că o voi înlocui cu tatăl meu mergând pe jos prin al cincilea oraș din Franța ca mărime, trecând pe lângă monumente și statui, ca să ajungă să-i cumpere mamei mele o bucată de fagure cu miere. Anul este 1994, dar tatăl meu (care are o înghețată în mână, și nu un telefon) poartă o conversație cu el însuși și este probabil ceva trist și grav legat de trecut. N-am reușit niciodată să mă dumiresc când începe trecutul sau unde se termină, dar dacă orașele indică pe hartă trecutul cu statui făcute din bronz încremenite pentru totdeauna în aceeași poziție respectabilă, oricât aș încerca eu să fac ca trecutul să stea cuminte și să se poarte frumos, trecutul se mișcă și murmură cu mine pe parcursul fiecărei zilei.

Data viitoare când voi sta într-un autobuz care traversează London Bridge și ploaia va cădea pe coșul de la Tate Modern, trebuie să-i spun tatălui meu că, atunci când citesc biografii ale unor oameni celebri, mi se par interesante doar când aceștia evadează din familia lor și își petrec restul vieții străduindu-se să o uite. De aceea, când o sărut pe fiica mea seara la culcare și îi doresc să aibă vise frumoase, ea înțelege că urarea mea vine din bunătate, însă știe, așa cum toți copiii știu, că este imposibil ca părinții noștri să ne spună cum se presupune că ar trebui să fie visele noastre. Ei știu că trebuie să viseze singuri cum au ieșit din viață și au venit înapoi în ea, fiindcă viața trebuie întotdeauna să fie recâștigată. Oricum, eu îi spun așa mereu.

Îi spun așa în fiecare seară, în special când plouă.

În realitate, Henri Negresco (1868–1920) s-a născut la București, fiind fiul lui Jean Negrescu și al Mariei Rădescu.

Doamnă, eu sunt doctor în filosofie (în limba spaniolă, în original)

Nu vrea să stea aici (în limba spaniolă, în original)

Brutărie (în limba franceză, în original)

În original, „Furniture is made of ostriches and horseradish is made from horses“

Aluzie la Mangelwurzelshire, ținut fictiv din *Cartea snobilor* de William Makepeace Thackeray (1811–1863)

În limba engleză, *finch* înseamnă „cinteză“, „scatiu“, „sticlete“ etc.